

ДУМАЛКА

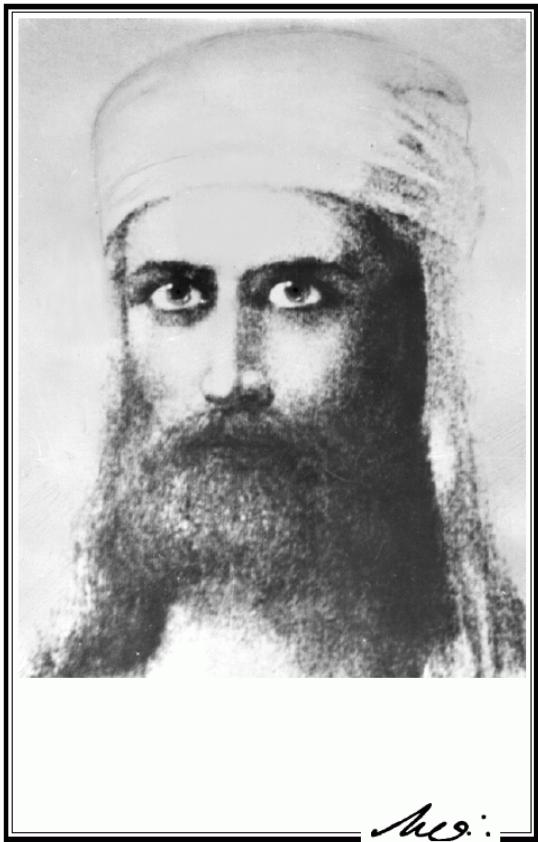
**ВЕСТИТЕЛИТЕ
НА СВЕТЛИНАТА**

Лариса Дмитриева

НА ДЕЦАТА НА НОВЫЯ СВЯТ

*Владиката на Шамбала –
Глава на Хималайското Бяло Братство –
Учителят Мориа казва:*

„Дайте възможност на децата да мислят!”

Ме:

**“Трябва всеки ден
да мислите за задачите на Новия Свят!
Трябва да се устремявате към Новия Свят
като към нещо, което е вече на прага!
Не прехвърляйте на някой друг
грижата за Новия Свят,
зашпото всеки сам трябва да го осмисли !”.**

“Дайте възможност на децата да мислят!”

**Така казва в книгите си “Сърце” (§132) и
“Община” (§157) Владиката на Шамбала –
Глава на тайнственото Хималайско Бяло Братство
– Великият Учител Мориа.**

Книгите на Владиката на Шамбала, дадени на човечеството чрез неговите Вестители на прага на космическия век, са известни като Учение на Живата Етика или Огнената Йога.

Тези книги са част от най-древната съкровищница на Тайното (Съкровено) Знание за Космоса, Земята и човечеството, което се пази в най-недостъпното, най-тайнственото място на Хималайските Планини.

От незапомнени времена това Древно Съкровено Знание е познато само на няколко десетки хора на Земята – най-древните, най-честните, най-благородните, най-мъдрите и най-могъщите, които отдавна са се научили да преминават от свят в свят така естествено, както ние излизаме от къщи навън и се връщаме обратно...

Тези Вестители на Светлината са Великите Учители на човечеството. Във всички времена те са идвали при всички народи под различни Имена, огнено запечатани в страниците на дългата човешка история.

Знанието и своето могъщество Учителите на Светлината използват не за себе си. Своите сили, мъдрост и любов те самоотвержено отдават на човечеството, стараейки се да научат хората да живеят така, че да допускат колкото се може по-малко грешки и безразсъдства, които винаги се връщат при тях като страдания.

Целта на Училието „Живата Етика“ (Огнената Йога) е да помага на излязлото и отвъд пределите на Земята човечество да осъзнае, че най-могъщата космическа енергия е мисълта. Именно затова и отговорността на всеки разумен човек за собствените си мисли е много, много голяма.

Каквите са мислите на хората, такъв е и техният живот.

**За най-древното
СЪКРОВЕНО УЧЕНИЕ НА ХИМАЛАЙТЕ**

за децата (при задължително участие на възрастните),
за юношите,
а също и за онези възрастни,
които са готови да възприемат основите
на Единното Тайно Знание
в литературна форма,
напомняща притчи

ЛАРИСА ДМИТРИЕВА

ДУМАЛКА

ВЕСТИТЕЛИТЕ НА СВЕТЛИНАТА

Санкт-Петербург, 2004

За най-древното Съкровено Учение на Хималаите – за деца от всички възрасти (при задължително участие на възрастните), за юноши, както и за най-широк кръг читатели, готови да възприемат елементите на Единното Тайно Знание в литературна форма, наподобяваща притчи.

Всички права принадлежат на автора. Цялостно издаване на книгата, както и фрагменти от нея не могат да бъдат публикувани или възпроизвеждани по какъвто и да е друг начин, а също не могат да бъдат превеждани на други езици без предварителното писмено съгласие на автора.

От авторката – към младия читател

Твоето сърце е широко отворено към Света и Слънцето. Дай пълна свобода на своето въображение и се опитвай още сега с мисълта си да строиш прекрасното бъдеще! Древните Мъдреци на Хималаите непременно биха ти казали: "Поязвай, приятелю, такава работа никога не е напразно!"

От авторката – към родителите, готови да обсъждат с децата си онова, което ще прочетат в тези книги

Добре би било, ако към всеки, дори най-невероятния на пръв по-глед сюжет не се отнасяте скептично и само като към художе-ствена измислица на писателя. Може би в заобикалящия ви свят и във вашия собствен опит ще успеете да откриете известна анало-гия с някои мисли и ситуации, които ще срещнете в тези книги. Вашето участие ще помогне много на децата в размишленията им над прочетеното. Това ще помогне и на авторката в нейното же-ление да разшири представата на вашите деца за света и човека в светлината на частичка от Древното Съкровено Знание, което съвсем доскоро е било достъпно само за шепа Посветени.

От авторката – към две момчета с благодарност

Веднъж моят внук Альошенка Дмитриев, едва навършил четири години, за миг изобрети удивителна дума, която след няколко години стана абсолютно необходима в работата ми. Тази дума означава едновременно две неща: това, с което мислиши, и онова, за което мислиши. Думата е "думалка".

От нея тръгна и книгата.

А възможността да бъде отпечатана „Думалка” се появи благодарение на един скромен млад човек от Букурещ – Виталий Буздуган, който дари своите спестявания за издаването на книгата.

И от моя страна би било много некрасиво и неправилно, ако пропусна да изкажа сърдечната си благодарност към тези две момчета.

*12 август 2004г.
Кишинев, Молдова.*

ЗА ОГНЕНАТА ЙОГА

Написано е „*Огън*”,
а означава „*Разум*”

На страницата отляво, в кръга, който означава (символизира) вечността и безкрайността на развитието на живота, разума и съзнанието, е написана санскритската дума „Агни“. На руски език това значи „Огън“. Но тази дума трябва да се разбира като „Разум“ – „Огънят-Разум“.

Защо „Огън“? И защо ли пък „Разум“?

В Хималайското Велико Бяло Братство на Учителите от незапомнени времена са знаели, че всяка енергия е огън. И огънят може да бъде много различен. Буреносната мълния и блещукането на светулката са огньове с раз-лична природа. Има огън на свещта, пламък на пожара и друг, ужасяващ огън на атомната бомба, състоящ се от ослепяващ видим огън и огън невидим – радиацията. Има фантастичен по своята мощ огън на Слънцето – тоест звезден огън.

Има и още по-могъщ, макар и невидим за очите Огън – пишем го с главна буква. Оказва се, че цялото пространство, в което живеем на Земята, както и онова космическо пространство, в което се въртят Земята, Луната, Слънцето, всички планети и звезди в Космоса – това също е Огън, Огън с много фина духовна природа.

Но най-могъщата енергия в Космоса е мисловната енергия – Енергията на Мисълта. И затова именно Мисълта е най-могъщият Огън.

Всичко в света се твори с Мисълта – целият Космос, абсолютно всичко, съществуващо в него.

И ако, чувайки тези думи, ние с огромно учудване попитаме който и да е член на Великото Хималайско Бяло Братство: „Нима всичко в света е сътворено с Огъня-Разум?“, всеки Учител на Светлината ще ни отговори: „Така е.“

Човекът и Космосът

Космосът – това не е само светът, който човек вижда с очите си, наблюдавайки космическите простори дори с телескоп.

Космосът се състои и от светове, невидими за очите. И тези светове са много.

Великите Учители на човечеството учили своите ученици: „Човекът е един микрокосмос“. Днес и съвременната наука нарича човека така.

Но за разлика от съвременната наука, Древната Наука на Великото Бяло Братство обяснява защо микрокосмосът е подобен на Макрокосмоса. Както капката океанска вода съдържа всички елементи, от които е съставена и

цялата вода в океана, така и в човека се съдържат всички космически енергии. А това означава, че организъмът на човека е много по-сложен, отколкото смята днешната наука.

Човекът се състои не само от видими за окото органични части, съставляващи неговото физическо тяло (разбира се, и мозъкът). В човека има и тела, които се състоят от невидими за окото енергии. А коя е най-могъщата космическа енергия, ние вече знаем – това е мисълта. Разбира се, по своята сила мисълта може да бъде и съвсем слаба, като блещукане на светулка или пламъчето на свещта.

Но в Космоса има мисли, толкова могъщи по своята енергия, каквато е и енергията на Слънцето, без която не би имало никакъв живот на Земята. Не само човекът мисли. От човека съзнателното мислене в Космоса едва започва ...

От какво зависи щастието на човечеството?

Разумният човек мисли непрекъснато, дори в съня си. И от чистотата на неговите помисли, от благородството и красотата на неговите мисли зависи красотата на земния живот и щастието на хората.

Новият Свят ще настъпи тогава, когато хората – засега не всички, но все пак мнозина – започнат да осъзнават тази велика мъдрост на Живота.

Така казват почитаните във всички народи Велики Учители на човечеството, Учителите на Светлината. Всички те са членове на тайнственото Хималайско Велико Бяло Братство. И в каквото и времена да са идвали при хората Вестителите на Светлината, на каквото и наречие да са говорели, те им предавали частица от онова Съкровено Знание, което черпели от една обща и бездънна съкровищница. И тази съкровищница е Единният Източник на Знание на нашата планета.

Как се става член на Великото Бяло Братство?

Разбира се, интересно е да знаем какво е нужно, за да станеш член на тайнственото и могъщо Велико Бяло Братство.

Оказва се, че за това е необходимо не само твърде много да се учиш и много да се трудиш. Оказва се, че трябва да се научиш да разбираш и да обичаш целия свят така, че да му помагаш да се развива и да умножаваш красотата му. Но и да се трудиш така, че всеки твой живот, всеки ден от него и всеки миг от деня да носи на човечеството само полза. А в сърцето да не възниква дори и най-малкото желание да извлечеш от това велико трудене никаква, макар трошица, лична изгода.

Нашите Велики Учители

Преди да прочетат това, което авторката на тази книга е измислила, тя би желала читателите да поразмишляват над неизмисленото. Това ще им е помогне да разберат по-дълбоко смисъла на тези повествования, които авторката така и не реши как да нарече – дали разкази, дали притчи или своеобразни беседи за някои съкровени закони, които свързват видимия и невидимия живот и които век след век търпеливо ни обясняват най-мъдрите сред хората – Великите Учители на човечеството.

Те са само шепа хора. Но по своето развитие много от тях отдавна са изпреварили останалото земно човечество дотолкова, че се намират, примерно, на същото разстояние, на което гениалният човек отстои от болонката с панделка между ушите.

Тези съвършени хора принадлежат вече към човечеството на по-висшите планети – към човечеството на далечните светове. Те отдавна биха могли да отлетят на по-прекрасна, по-висша планета, за да продължат там своето развитие в наистина райски условия и да достигнат още по-високо ниво на разум и съзнание.

Но те са останали на Земята. Защо? За да ни помогнат да осъзнаем в какво е смисълът на живота на човека, у когото има разум. За да ни спасят от нашия упорит стремеж да бъдем по-лоши, отколкото всъщност можем да бъдем. За да ни помогнат да достигнем онова висше стъпало, което те със собствени усилия са достигнали.

НОВИЯТ СВЯТ ЩЕ ЗАПОЧНЕ ОТ ИЗПЪЛНИЛИТЕ СЕ С РАДОСТ ДЕЦА

**Химнът на Светлината,
който благодарение на Пратеник от далечен свят –
Вестител на Светлината,
– запели земните деца.**
Древна легенда

Една стара легенда разказва: ”От далечен свят дошъл Пратеник, за да даде на хората равенство, братство и радост. Хората отдавна били забравили песните и омразата ги била умъртвила.

Пратеникът прогонил мрака и гнета, унищожил заразата и положил основите на радостния труд. Стихнала омразата и мечът на Пратеника увиснал на стената. Но всички били мълчаливи и не можели да запеят.

Тогава Пратеникът събра малките деца, завел ги в гората и им казал: ”Ваши са цветята, ваши са ручеите, ваши са дърветата. Никой не тръгна след нас. Аз ще си почина, а вие се изпълвайте с радост.” Така започнали плахите разходки из гората.

Един ден най-малкото дете спряло на поляната и се загледало в слънчевия лъч. Тогава жълтата авлига подхванала своя призив.

Малчуганът зашепнал след нея и скоро гласът му радостно зазвънтял:
„Слънцето е наше!”

Във върволица децата се върнали на поляната и зазвучал новият химн на Светлината.

Пратеникът казал: „Хората запяха, дойде времето!”

Няма нито една лъжлива легенда!

Съвременните хора кой знае защо смятат, че **легендите**, както и **митовете**, са просто измислици на древните народи, нещо като приказки за малки деца и наивни възрастни.
Измислица ли е легендата?

Ако е така, значи нито легендата, нито митът не могат да бъдат част от **истинската** история на народа или човечеството.

Но Великите Мъдреци никога не са смятали и не смятат така. През многото си животи те са развили в себе си онова изтънчено зрение, което

Те развили духовното си зрение –онова, което се нарича “трето око”. им позволява без всякакви апарати, с **духовните си очи** да виждат това, което е невидимо за очите на обикновените хора. Духовните очи уметят да виждат отвъд пространството и времето. Великите Мъдреци казват: истинската, т.е. същинската История на човечеството знае този, който е успял да развие в себе си вътрешното зрение и вижда не само това, което е пред очите, но и онова, което е скрито от очите.

Мъдреците знайт: това, което се случва във видимия свят, е само **външната** обвивка на събитията. Но обвивката и онова, което е скрито под нея, съвсем не са едно и също. Нима, примерно, семенцето на слънчогледа прилича на онова, което природата е скрила вътре в него и което после израства от него? Коренът, стъблото, листата, цветът изобщо не приличат на семенцето! Та нима учителят по биология ще бъде прав, ако започне да учи, че пиленцето изглежда точно така, както външната обвивка на кокошето яйце – тоест черупката?

Един от древните начини за предаване на знанието. Нима, примерно, семенцето на слънчогледа прилича на онова, което природата е скрила вътре в него и което после израства от него? Коренът, стъблото, листата, цветът изобщо не приличат на семенцето! Та нима учителят по биология ще бъде прав, ако започне да учи, че пиленцето изглежда точно така, както външната обвивка на кокошето яйце – тоест черупката?

Мъдреците твърдят също, че **не външното**, видимото, а именно **невидимото е главното в живота на хората**. Защо? Защото **именно невидимото за окото е истинската причина за всичко**, което след това става **следствие**, тоест **видимите** събития.

Древните Мъдреци са измислили много различни начини да предават на хората съкровените, т.е. скрити, тайни знания, включително и онази история на човечеството, която е скрита от човешките очи. Един от тези начини те нарекли Легенда.

“Няма нито една лъжлива легенда” – утвърждават Мъдреците на всички народи.

Кой е разказал легендата, която прочетохме? И кой я е предал на хората?

Ще узнаем, макар засега твърде малко, за Обителта на Светлината или Твърдината на Знанието, или тайнственото Хималайско Бяло Братство, Братството на Великите Учители и техните Пратеници.

Ще ни се наложи и още веднъж да прочетем древната легенда, за да намерим отговор на въпроса: защо човешкият живот може да стане толкова ужасен, когато твърде много хора сякаш вече престанат да бъдат хора!

**Защо изведнъж на Земята настъпват тъмни времена?
Кой ще е първият признак за настъпването на Новия –
Светлина Свят? Защо хората в легендата не могли да запеят сами?**

Защо се случва така, че изведнъж на Земята настъпват времена, когато човешкият разум на много хора сякаш потъва в страшен мрак? Нещо повече, тези хора започват да се държат съвсем не по човешки. Със своята зараза те заразяват други хора, които също започват да развиват вредни навици и

непристойни желания в такава степен, че омразата, както разказва легендата, умъртвява сърцата им. В такива ужасни времена много хора на Земята напълно забравят какво е **равенство и братство**, какво са това **песни на Радостта** и какво е **химн на Светлината**.

Отговори на всички тези „защо“ има. Но те засега остават скрити за човешкия ум. Скрити, защото дори в началото на XXI-вия век науката, а значи, и човечеството, още не разбираше: **каква е причината** да настъпват такива тежки, тъмни времена на Земята? И какво да се прави, за да не настъпват такива времена? И какво да се прави, та хората да приличат повече на приятели и братя, а не на врагове и зверове?

От легендата ще узнаем кой ще е **първият признак** за това, че животът на Земята започва да се променя към **по-добро и братството между хората съвсем не е празна мечта**.

Първият признак за Новия Свят ще бъде денят, когато **най-малките деца разберат, че са нераздельна част от красотата на природата**. Това ще изпълни сърцата им с такава радост, с такъв възторг, че те ще запеят **химна на Светлината**.

Четейки легендата, нека си зададем и още два въпроса: „Защо децата не са могли сами да се изпълнят с радост? Какво би станало с хората, заобиколени от психична зараза и чиито сърца са умъртвени от омраза, ако

тъкмо в този момент не им се бе притецъл на помощ истинският Спасител – мъдрият, добър и силен човек от Далечния Свят, Вестителят на Светлината?”

Прекрасната и толкова загадъчна древна легенда, която прочетохме, ще намерите в една книга, която се продава в книжарницата. Тази книга се нарича “Община”. Тя е една от 14-те неголеми по обем книги по **Огнената Йога, Йогата на Огъня** (Агни Йога), наречена още **Училието на Живата Етика**.

Какво представлява Училието на Живата Етика или Агни Йога, което от санскрит се превежда като “Огнената Йога”, “Йогата на Огъня”.

Огнената Йога се е създавала с оглед съзнанието на най-развития човек на Земята. Но дори и най-обикновеният селянин, дори юношата ще намери в тези книги онова, което може да направи живота му по-добър и да обясни много неща, на които засега обикновените учени нямат

отговор.

Това Учение се дава за пръв път на земното човечество от Хималайската Твърдина на Знанието. То обединява всички по-рано дадени от Учителите на Светлината древни велики Учения (Йоги), които обаче са били предназначени само за изключително малък брой хора и то при много специални условия на живот, каквито обикновеният трудов човек, още повече човекът в града, няма. (Трябва да се има предвид, че широко известната хатха йога не се отнася към висшите Йоги. При това, тя е опасна за съвременния човек).

Огнената Йога, макар че обединява всички висши Йоги, не е за избраници. Тя е за всички.

Огнената Йога не изисква специални условия на живот. И най-главното, тя е абсолютно безопасна. Защо? Защото да се учиш да мислиш ясно, красиво и отговорно не само не е опасно, но е абсолютно необходимо на всеки човек.

Тази Йога е безопасна и за това, че нито един човек не би могъл да вземе от нея нито капчица повече, отколкото може да „смели” неговия собствен мозък и най-вече – съзнанието. Но ако след прочетеното, съзнанието му се разшири, тогава човек вижда в книгите онова, което по-рано е било скрито за него. „Смели” ли нова порция знания – ще може да види още повече. И така – до безкрай.

Но за да може съзнанието “да смели”, тоест да усвои (по научному – асимилира) **съкровеното ЗНАНИЕ**, човек трябва не само да запомни онези висши закони на живота, за които се говори в Училието на Живата Етика, но и **задължително да ги прилага в живота си**. Това е главното условие, ако искаме да извлечем полза от висшата Огнена Йога.

**Огнената Йога – Училието на Живата Етика
е дадено не само за развиваане на интелекта,**

но преди всичко за развиваане на духовността.

Четенето само по себе си ще разшири кръгозора. И това е полезно за **интелектуалното (мозъчното) развитие**.

Но за **духовното** развитие, т.е. **за развитието на сърцето** – този престол на духа, където се раждат красотата, любовта, самоотвержеността, предаността, стремежът към подвиг и героизъм – само четене и усвояване на прочетеното с мозъка не е достатъчно.

Главната цел на Огнената Йога е да помогне за пробуждането на сърцето, на **неговите висши огньове – духовните огньове**. А това може да стане само при **правилно развитие на мисленето**. Освен **правилно развивааната мисъл – мисълта, устремена към красотата**, на света няма друга сила, която би могла да направи човека по-духовен. Никой няма да нарече високодуховен човек онзи, чието сърце е склонно към безобразия, още повече човекът, чието сърце е умъртвено от омраза. И древната легенда разказва именно за времената на **ужасяваща бездуховност**.

Тежки и опасни времена са тези времена.

Защо Учението е наречено Огнено Учение?

Защо Учението „Живата Етика“ е наречено Огнена Йога – Огнено Учение? Ко-гато мисли, човек изльчва в пространството мисловна енергия. А всяка енергия – това въщност са различни видове огньове: видими и невидими. Енергията на слънчевата топлина е скрита в цепеницата и тя може да бъде освободена – и тогава от дървото изскача огън. Когато разлагат атомното ядро, оттам също изкача огън. Но това вече не е огънят на цепеницата. Този огън има чудовищна сила. А що се отнася до мисълта, то в Съкровеното Учение на Живата Етика е казано, че **на света няма по-силен огън от огъня на мисълта**, защото мисълта – това е най-могъщата енергия в Космоса! Ето защо човек трябва да мисли много предпазливо и много отговорно. Ето защо целта на неговия живот трябва да бъде: да устремява мисълта си към красотата, към добри дела, към любовта, а не към омразата

Кой е решил, че е дошло време Учението на Живата Етика да бъде дадено на човечеството?

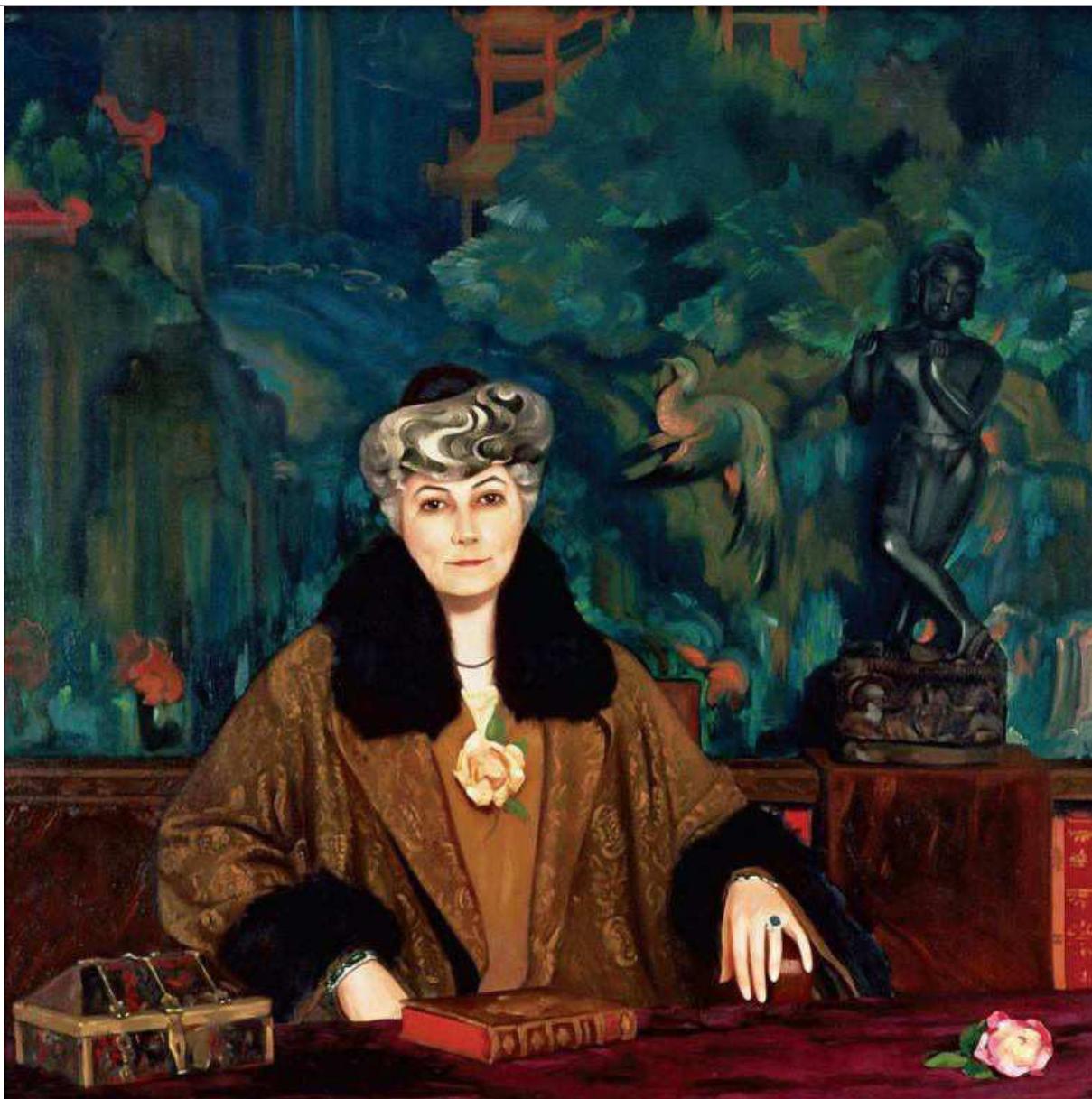
Много отдавна оглавява тяхната Община. Тази община от Мъдреци се намира в едно тайно място, сред леденото безмълвие на Хималайските Планини. Членовете на тази община я наричат **Бяло Братство** или просто **Братство, или Шамбала**.

Това е Братство на Светлината, Доброто и Мъдростта.

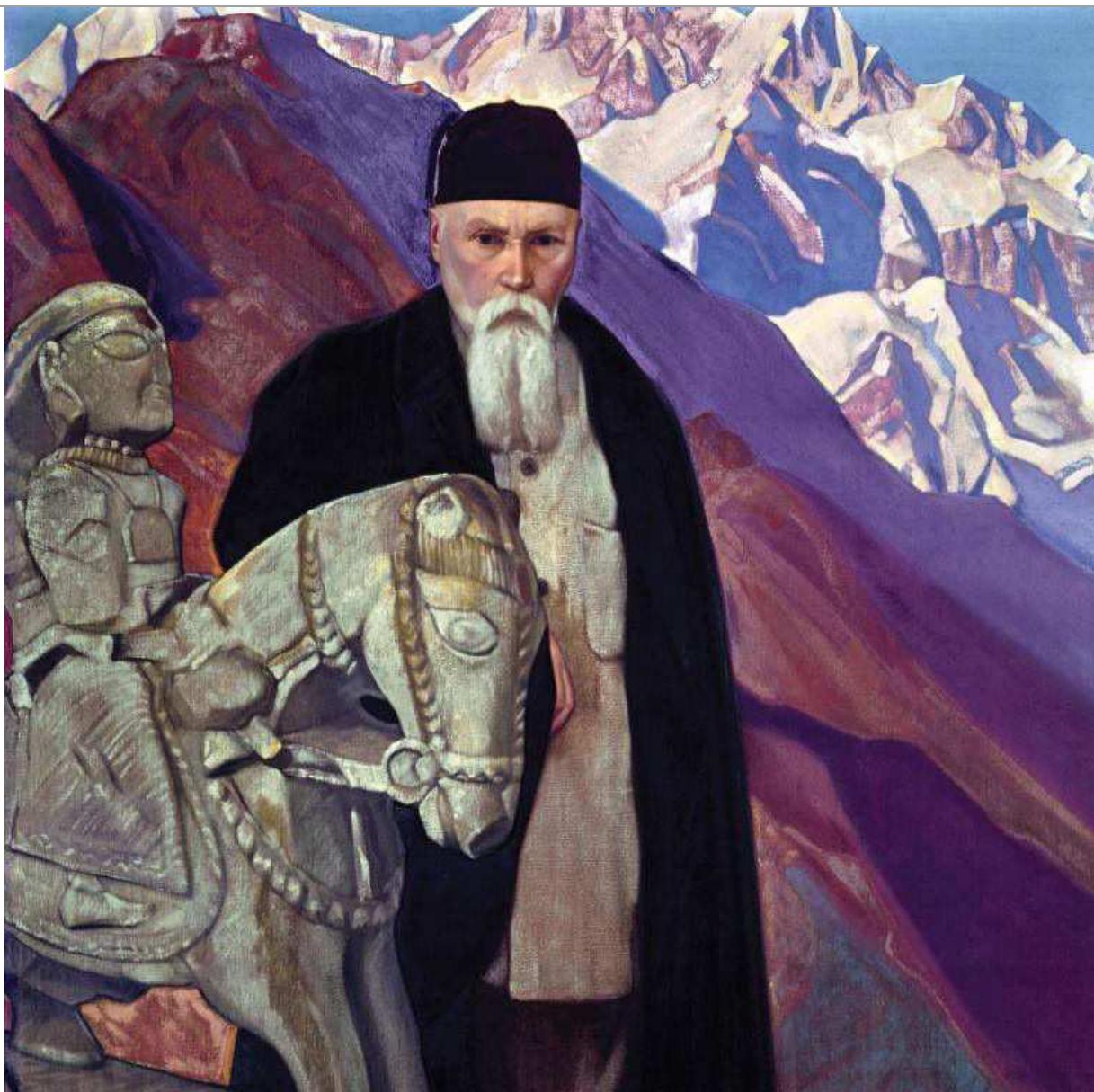
Братството е мястото, където стават Великите Срещи.

Учителят Мориа е Глава на Хималайското Бяло Братство, Владиката на Шамбала. Той именно е дал на човечеството Огнената Йога чрез

Доверениците на Братството, Пратениците на Шамбала. Тези изключително честни, много образовани, високодуховни хора, които отдавна и много добре познавали в Братството, били световноизвестният художник, велик мислител и учен Николай Константинович Ръорих и неговата съпруга Елена Ивановна Ръорих. В Индия, където семейство Ръорих живеели от 1923 година, Н. К. Ръорих всички наричали Гуру (Учител) и Махариши (Велик Светец). А Е. И. Ръорих Учителите от Шамбала нарекли Уруsvати – Светлината на Утринната Звезда.

С. Н. Ръорих. Портрет на майка му Елена Ивановна Ръорих – философ, президент-основател на Международния Институт за Хималайски изследвания „Уруsvати“ (долината Кулу, Индия). Именно чрез нея Владиката на Шамбала дава на човечеството Ученietо „Живата Етика“.

С. Н. Ръорих. Портрет на баща му – адвокат Николай Константинович Ръорих, световноизвестен художник и учен, автор на Пакта на Мира (Пакта Ръорих) в защитата на Културата, приет през 1935г. от всички държави на американския континент, включително и САЩ.

Кой е записал думите на Хималайския Мъдрец, а след това е публикувал книгите на Училището на Живата Етика?

Елена Ивановна била първият човек на Земята, успял да овладее напълно най-могъщата космическа Йога на Огъня и намирайки се във физическо тяло, да остане жива, да не изгори! Този изключително опасен експеримент, проведен от Учителите от Шамбала, на който Елена Ивановна доброволно се е съгласила, станал подвиг от космически мащаб...

**Подвиг, който още никой от хората
на планетата Земя не е извършвал.**

И затова Учителите с право нарекли Елена Ивановна **Майка на Агни Йога**. Тя е прокарала огнената пътека, по която някога ще минем и ние, за да продължим безкрайното си пътешествие в Космоса...

А сега да се върнем към легендата. И да си зададем въпросите, дадени в заглавията на следващата беседа.

Щяхме ли да можем да отговорим на тях без онези съкровени знания, които век след век по различни начини Учителите на Светлината предават на хората и до които сега ще се докоснем и ние?...

Как е възможно да се случи всичко това?!

Как е могло да стане така, че хората да се обградят със зараза, да забравят песните и омразата да ги умъртви? И защо веднага щом най-малките деца запяват химна на Светлината, на Земята идва радостта?

За да разберем защо понякога на Земята се случва това, нужно е да узнаем поне нещичко за тайните на видимия и невидимия свят, както учат Учителите от Великото Хималайско Бяло Братство.

Tайна първа

**Видимият свят е само
малка част от света, в
който живеем.**

Древните Мъдреци, Учителите на Светлината знаели, че има свят, който е видим за човешките очи, и друг свят, който е невидим за очите. **Видимият свят, не е целият свят** – така ни учат те век след век. Но хората ту помнят, ту изведнъж отново забравят за това. Забравят и започват да живеят така, сякаш съществува само този свят, който те виждат с очите си, и тази земя, която е под краката им.

Но този свят, тоест светът, където човекът върви с крака и работи с ръце, е само част, при това по-малката част от космическото пространство, в което човек живее и действа, докато е на Земята.

Живеейки на Земята, във видимия свят, в същото време човек живее и в невидимия свят. В този невидим свят той продължава своето съществуване и след като завърши поредното си посещение на Земята, тоест поредния си живот.

Видимият за очите свят и светът, който е невидим за очите, са устроени

Може ли нашето желание и мисъл да бъдат видими, ако още не са изказани нито с думи, нито с букви, не са проявени в постъпка, не са превърнати в никакво дело?

по съвършено различни закони. И все пак, тези светове са неразривно свързани един с друг. Те са неотделими по същия начин, както неразривно свързани с видимия човек са неговите невидими мисли, желания и чувства, докато не се проявят в земни действия – постъпки, дела, предмети.

И това, което се случва в единия свят, непременно ще се случи и в

Всичко, за което мислим на Земята, се случва в Надземния свят.

Всичко, което е попаднало в Надземния Свят, ще се случи на Земята.

другия. Ето тук се крият великите тайни, които дори до началото на ХХI-ви век бяха неизвестни за съвременната наука.

Първата тайна се състои в това, че макар видимият и невидимият свят да са си необходими един на друг, както пулсът е нужен на сърцето, все пак невидимото е по-важно от видимото. И ето защо. Оказва се, че отначало **всичко се случва в невидимия свят, а след това вече и във видимия**. (Ако се наблюдаваме, ще забележим, че преди нашето видимо действие-постъпка се появява невидимото желание и мисъл).

Всички постижения на човечеството, всички човешки радости и нещастия – това е само една постепенна **проява на събитията, случващи се в невидимия свят**. Може да се каже, че с **времето** всичко невидимо в пространството става видимо. То сякаш се проявява така, както под въздействието на химичния разтвор върху фотохартията (или филмовата лента) постепенно се проявява доскоро невидимото на нея изображение. Това е *Тайна първа*.

Тайна втора

Но как именно това, което се проявява на Земята, е попаднало в невидимото пространство?

Постъпката и мисълта. Кое е първо?

Всичко, което се случва в невидимия свят, а след това се проявява във видимия свят и влияе на

поведението и съдбата на отделни хора и народи, **постепенно се създава от самите хора – от техните мисли и желания.**

А мисли и желания у всеки човек се появяват непрестанно! Появяват се дори когато човек спи.

Още щом човек си помисли за нещо и ето че в невидимия свят вече се е родило съществото, наречено мисъл. То напомня робот, чиято единствена цел в живота е да изпълни на всяка цена заложената в него програма.

Но ако на Земята, във видимия свят трябва да почакаш известно време – може би само миг, а може би хиляди години, – за да могат дадени мисли и желания да се проявят във вид на различни **човешки усещания** и никакви действия (т.е. постъпки, дела, събития), то в **невидимия свят** не е така.

Мисловните енергии, изльчени от човека, започват да действат **незабавно**, веднага щом... човекът ги изльчи.

Едва помислил си за нещо човек – и то вече... се е проявило в невидимия свят! И в това е тайна *втора* за невидимия свят и човека.

Тайна трета

Третата тайна се състои в това, че **мислите, чувствата и желанията**, които всеки човек изпитва и пуска в пространството, **не действат сами**.

Как да разбираме това? Да погледнем небето!

Как се получават облаците в небето?

Не случайно е казано: рибар рибара отдалеч познава!

Плуват или не плуват сега по небето облаци, но онova, от което те ще се създадат, съществува във въздуха невидимо. И това е много, много разредената водна пара. Поради своята разреденост, тя е абсолютно невидима за нашите очи. Но ние знаем, че тези невидими мънички капчици вода могат да се съединяват и да се превръщат във видими облаци, които, сгъстявайки се, натежават и се изливат на земята във вид на дъжд.

Така и различните мисли, желания и чувства на всеки човек се съединяват в пространството с точно същите (т.е. аналогични) мисли, желания и чувства на всички останали хора и образуват мисловни облаци. Тези облаци, пак тъй постепенно, натежават и се изливат върху хората. Но, разбира се, не като вода. Тогава, като какво?...

Тайна четвърта

Преди да получим от Древните Мъдреци обяснението за четвъртата тайна, нека попитаме което и да е малко момченце или момиченце, едва научило се да свързва буквите в думи: "Представи си, че твоят татко или мама, или някой друг е снимал тигъра в зоопарка. Как мислиш, възможно

ли ще е, когато проявим лентата, **вместо тигъра** да видим на снимката малка птичка или приказно красиво цвете, каквото наблизо изобщо е нямало? Ако пък са снимали цвете или птичка, може ли на снимката да се появи тигър?”

Всяка мисъл в невидимия свят има свой облик и свое поръчение. И ако този облик и това поръчение са страшни, то какво могат да очакват хората, когато милиони такива мисловни роботи се съединят в един?

друга еднакви човешки мисли.

И когато с течение на времето в пространството се натрупат много породени от черна злоба мисли, то започва да изльчва тези ужасни енергии върху хората. Тогава в мозъка на мнозина настъпва пълно умопомрачение, те сякаш губят разума си и забравят, че са хора. Затова и в такива периоди на Земята бързо се множат злобата, завистта, лъжата, жестокостта, egoизмът и всички останали недостойни за человека качества. И нещастия връхлитат хората едно след друго.

И ако такива мисловни порои валят твърде дълго, то дори в слънчев ден на Земята е тъмно.

Какво е Тъмната Епоха?

В древна Индия така и наричали тези времена – **Кали Юга**, което означава **”Тъмна Епоха”**. Това е време, когато на Земята властват сили, стремящи се да въвлекат колкото се може повече хора в неприсъщо за разумния човек състояние. И мнозина започват да живеят като неразумните животни, а други направо стават като зверове. Ето, за такова време, когато за нещастие на човечеството сърцата на много хора са умъртвени, разказва и легендата, която прочетохме. Със своите черни мисли тези хора притеглят от пространството също такива пагубни мисли – както магнитът привлича към себе си разхвърляните железни стърготини. В такова ужасно време дори децата се отучват да пеят.

Но ако в пространството започват да се изльчват повече прекрасни и

Кога настъпва Епохата на Светлината?

силни светли мисли, те влизат в битка с пълчищата черни мисли и ги унищожават.

И тогава от небето отново започва да струи Светлината на Радостта. Народите на Земята престават да враждуват помежду си. Хората стават дружелюбни и им е приятно да си помагат безкористно. И много страдат, ако разберат, че някой случайно е обидил някого. Любовта и щастието влизат във всяко семейство. И дори най-

малките деца се стараят да приличат на легендарните герои и съчиняват свещени химни за Светлината и Красотата.

В древна Индия такива благодатни времена на Земята наричали Сатия Юга. В превод това означава Светла Епоха, Епоха на Светлината. Тази епоха наближава!

Тайна пета

Както нощта се сменя с ден, така и Тъмната Епоха винаги се сменя със Светла Епоха. А Тъмни Епохи, когато човешкият дух повяхва, както цветето повяхва и умира без живителната влага, е имало много в цялата история на човечеството. Както увяхващото в сухата земя цвете не може само да си достави живителната вода, така и човечеството никога не би успяло да се измъкне само от нито една Тъмна Епоха.

И за да не погине в Тъмната Епоха, потопено в бездната на собственото си зло, което винаги води до безумие, човечеството неотменно се нуждае от помощта на приятели – по-мъдри и по-могъщи от обикновените хора. Оставено само в такива тъмни времена, човечеството просто би се задушило от отровните изпарения на собствените си зли и множеството чужди лоши мисли, чувства и желания. И няма да е истина, ако хората кажат, че такива беди се случват на нашата планета само защото, видиш ли, никой не им е говорил за свойствата и законите на мисълта и невидимия свят. Това не би било оправдание за човешката злоба и не би облекчило хорските страдания.

Във всички времена, дори в много светли и в полусветли, а още повече в тъмните времена, човечеството винаги е имало до себе си мъдри и много търпеливи Учители – истинските Вестители на Светлината, Спасителите на човечеството. И имената на много от тях могат да бъдат намерени на страниците на дългата човешка история, писана дори от обикновените историци.

В Съкровените Учения, във всички религии, а също и в легендите, преданията и митовете на всички народи можем да видим колко героичен е бил животът на всички Учители на Светлината, колко велика, трудна и опасна е била работата Им в името на хората.

В името на спасението на човечеството Учителите на Светлината са били готови да понесат от тъй вироглавите и самонадеяни хора всичко. И неуважение. И всякакви унижения. И осърблования. И ужасни клевети. И

**Може ли е потъващият
в бушуващо море човек
сам да се спаси?**

**Не можем да казваме,
че не ни учат
как трябва да мислим,
за да не погинем!**

**Учат ни как да мислим
правилно
още от момента, в който
на Земята се е
пробудил разумът!**

предателство. И даже мъчителна смърт. А да учиш хората на добро е по силите само на Титани, търпеливи и обичащи хората повече от себе си!

Мнозина все още не желаят да слушат за подобни неща. Те казват: "Всички тези разговори за някакви си тайнствени Пратеници на Светлината, за някакво си там тайнствено Братство на Учителите на човечеството са просто легенди, детски приказки."

Но сред човечеството винаги е имало и има хора, които знаят какво е легендата. Сърцата им знаят за Учителите. Те мечтаят за срещата си с тях и цял живот се подготвят за нея. И съвсем не за да видят от Учителя никакво чудо или да го помолят да ги научи да правят чудеса. Тези хора съвсем съзнателно се стремят към Учителите, за да Им помогат с всички сили в тяхната трудна и благородна работа в името на човечеството.

И в Братството знаят за тези хора. Където и да се намира такъв човек,

Могат ли хората да помогнат на своите Спасители и Учители?

Учителите виждат неговите помисли със своето духовно зрение, знаят колко искрени и безкористни са те. Такива самоотвержени и талантливи хора стават желани сътрудници

на Великото Братство.

Братството – тази най-прекрасна мечта на човечеството, възпята в легендите, отдавна е реалност на Свещените Хималайски Върхове

Давайки Огнената Йога на човечеството, Главата на Братството – Учителят Мория в книгата "Братство" (§ 204, 2) потвърждава, че легендите не са измислици. Той казва: "Постепенно хората ще осъзнават, че легендата е правдиво отражение на историята, документи ще се намерят ...

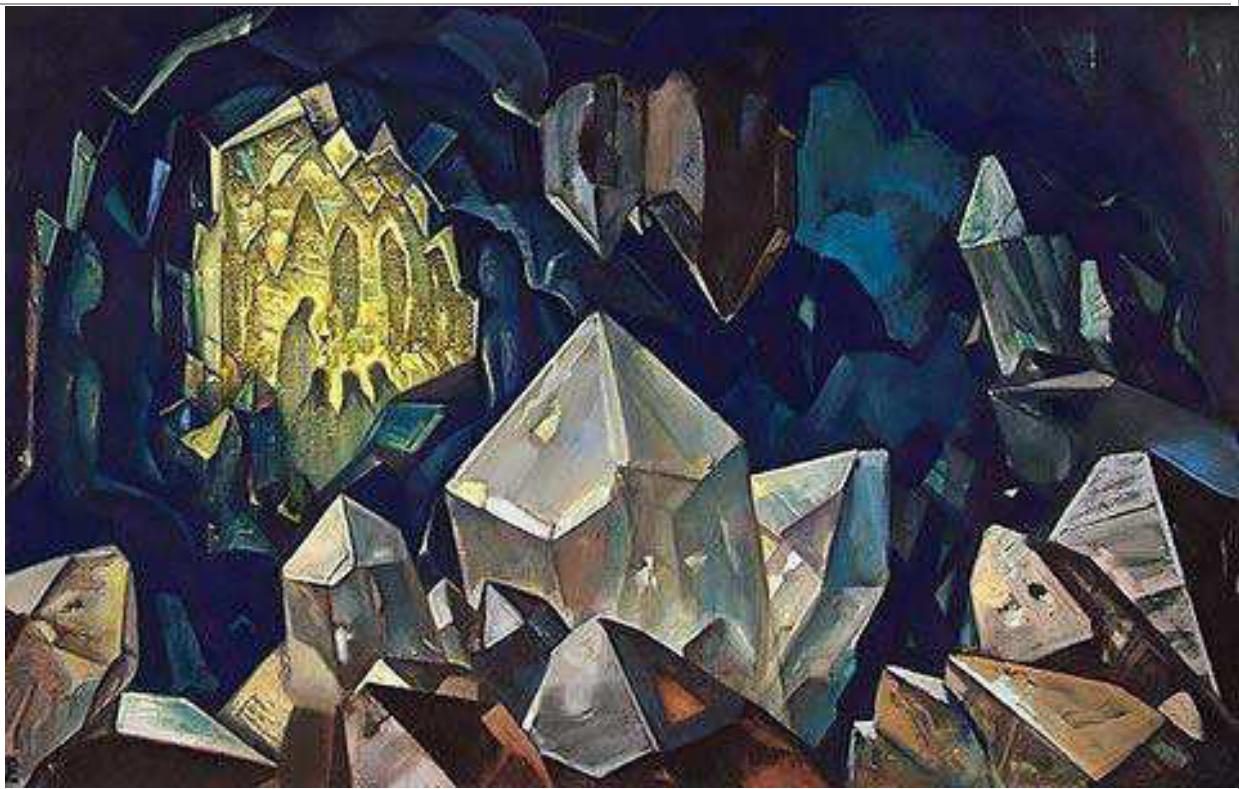

Н. К. Ръорих. Легенда.

А след като митовете са истина, то и разказите за Братството ще получат достоверност. Хората обаче се отнасят с особено подозрение към сведенията за Братството. Те лесно приемат всевъзможни факти и предположения, но темата за съществуването на Братството ги шокира. Готови са да посрещнат някой неизвестен отшелник, но странно защо им е много трудно да си представят общност от такива отшелници. Редица истини срещат яростен отпор. И не е трудно да си представим кой не понася понятието Братство. Тъмните отлично знаят, че Братството съществува и треперят от страх да не би това знание да стигне до хората.

„ Но всичко се случва в определения срок...”

“Да чуеш всички песни за Братството – това ще бъде наистина цяла поема за мечтата на човечеството!”

Н. К. Рьорих. Съкровището на Планините.

(Въпреки че много от картиините на великия художник учудват със своята загадъчност и тайнственост, те отразяват реалността. И тази реалност на нашия свят надхвърля всички човешки мечти и фантазии.)

Елена Ивановна Ръорих на 10 години

СЪРЦЕТО НА МОМИЧЕНЦЕТО ГО ПОЗНА

*Из спомените на Елена Ивановна Ръорих,
Пратеничка на Хималайското Бяло Братство
и ученичка на Владиката на Шамбала –
Учителя Мория.*

„Твърде рано момиченцето започна да вижда знаменателни сънища и дори видения.* Още шестгодишна, тя имаше необикновено преживяване, което за цял живот се запечата в сърцето ѝ и почти не изгуби първоначалната свежест и сила на чувството. Случи се през една късна пролет. Родителите ѝ се пренесоха във вилата си в Павловск и още първото утро, ставайки по-рано от обичайното, тя изтича в парка до неголямото езеро, където живееха златни рибки. Утрото изглеждаше

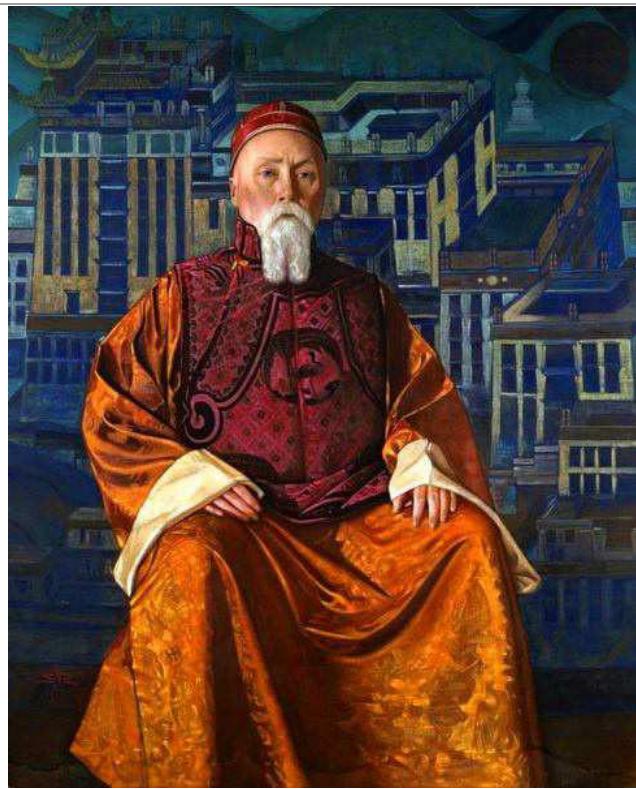
*Като човек изключително скромен и не желаейки да привлече вниманието към своята личност, Елена Ивановна пише автобиографията си, водейки повествованието от трето лице, сякаш разказва за някой друг.

чудесно, въздухът сякаш трептеше и святкаше в лъчите на слънцето и самата природа сякаш се бе облякла в празнична одежда, а синевата на небето беше особено дълбока. Застанало на пристана, момиченцето попиваше с всички фибри на тялото си красотата и радостта от живота. Погледът ѝ се спря на цъфналата ябълка на отсрещния бряг и на нейния фон тя видя висока мъжка фигура в бяло одеяние и в съзнанието ѝ мигновено нахлу спомен, че някъде далече живее Учител на Светлината. Сърцето на детето затрептя и радостта ѝ премина във възторг, цялото ѝ същество се устреми към този далечен, любим и Прекрасен Облик”.*

Н. К. Ръорих. Мисъл. (АУМ).

* Елена Ръорих. На прага на Новия Свят. (Сънища и видения). Международен Център Ръорих и Мастер-Банк, Москва, 2000. Своите автобиографични бележки Елена Ивановна Ръорих е правила по предложение на Владиката на Шамбала. В тези уникални записи Елена Ивановна разказва за своите сънища и видения, които се оказали пророчески и се отнасяли не само за нейния настоящ живот, но и за миналите й животи.

**С. Н. Рърих. Портрет на Н. К.
Ръорих.**

СЛУЖИТЕЛ НА КРАСОТАТА

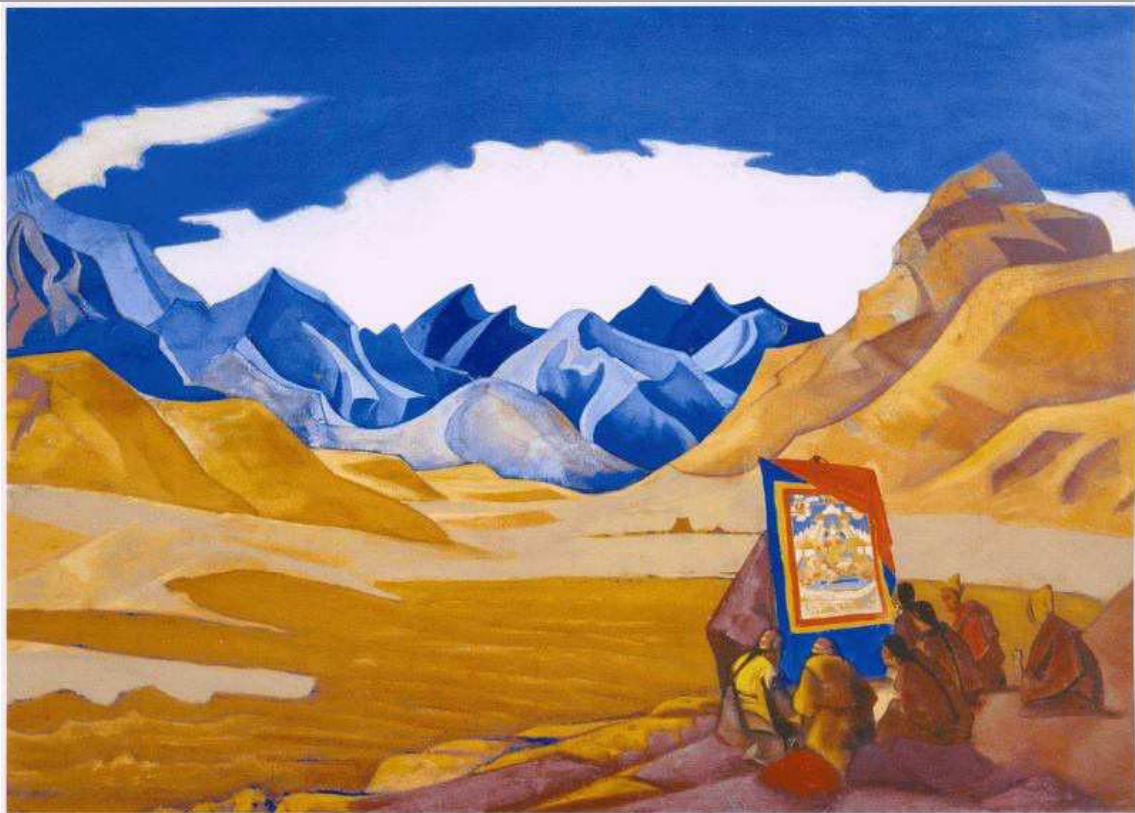
*Из поетичния сборник “Цветя на Мориа”
на Николай Константинович Ръорих,
който бил Пратеник на Хималайското Бяло Братство
и ученик на Владиката на Шамбала,
Учителя Мориа.*

КЪМ НЕГО

*Най-после намерих отшелник.
Знаете колко е трудно е да намериши
отшелник тук на земята.
Попитах го ще ми посочи ли пътя
и ще приеме ли благосклонно моите дела ?
Той дълго ме гледа, а сепак попита
кое е най-любимото, което имам?
Най-скъпото ми? Аз отговорих:*

*“Красотата”. „От най-любимото
ти трябва да се откажеш.“ „Кой
нареди това?” – го попитах.
“Бог” – отговори отшелникът.
Нека Бог ме накаже,
но аз не ще се откажа от най-прекрасното,
което води ни
към Него.*

1920г

Н. К. Рьорих. Знамето на Бъдното.

**Елена Петровна Блаватска
в Лондон**

„...ВИЕ САМ МОЖЕТЕ ДА СИ НАПРАВИТЕ ИЗВОДИТЕ”

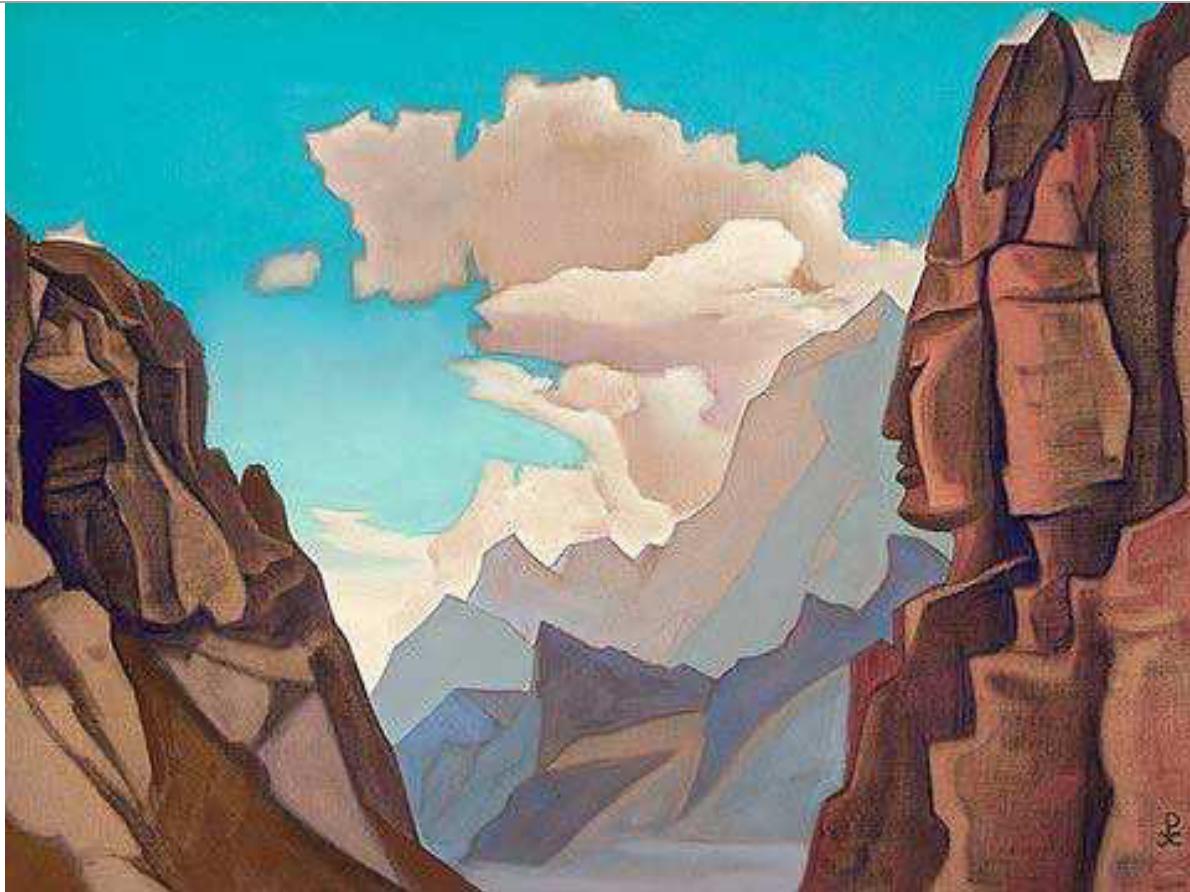
*(из записаните от Ч. Джонсън спомени на
Елена Петровна Блаватска,
която е била Пратеничка на Хималайското Бяло Братство
и ученичка на Владиката на Шамбала –
Учителя Мориа)*

“– Това е моят Учител, когото ние наричаме Махатма Мориа. (*На езика санскрит „Махатма” означава „Велика Душа”, - Л.Д.*) **Тук е неговият портрет – каза тя** (Елена Петровна Блаватска, – Л.Д.).

И ми показва неголяма, нарисувана с маслени бои картина. (*Този портрет, рисуван от художника Г. Шмиден, вие видяхте в началото на книгата, - Л.Д.*) И ако някога в живота ми се бе случило да видя истинско благоговение и почит върху човешко лице, това се случи именно тогава, когато тя говореше за своя Учител. Той бил, както тя каза, раджпут по рождение, един от представителите на древната раса войни на индийската пустиня, най-благородната и красива раса на тази планета. Нейният Учител бил гигант, висок над два метра, с отлично телосложение, образец на човешка красота. Гледайки дори само портрета му, можете да усетите необикновеното му

могъщество и обаяние. Мъжествените, дори сурови черти на лицето, тъмните сияещи очи, които ви гледат; ясните бронзови очертания на това лице, косите и брадата с цвят на врано крило – всичко това говореше за мъжествена мощ. Попитах я за възрастта му. Тя отговори:

– Скъпи мой, не мога да кажа точно, тъй като не знам. Но ето какво мога да ви кажа. За първи път се срещнах с него, когато бях на двайсет – през 1851 година. Тогава той беше мъж в разцвета на силите си. Сега аз съм вече старица, а той не е остарял дори с един ден. Той все още е в разцвета на силите си. Това е всичко, което мога да ви кажа. Вие сам можете да си направите собствени изводите”*.

Н. К. Рьорих. Великият дух на Хималаите.

* Това е откъс от спомените на Ч.Джонсън за Елена Петровна Блаватска. Англия, Лондон, 1887г. Може да бъде прочетен в сборника “Окултният свят на Е.П.Блаватска”. Съставител: Х. Колдуел. Изд.”Сфера”, Москва, 1996г.

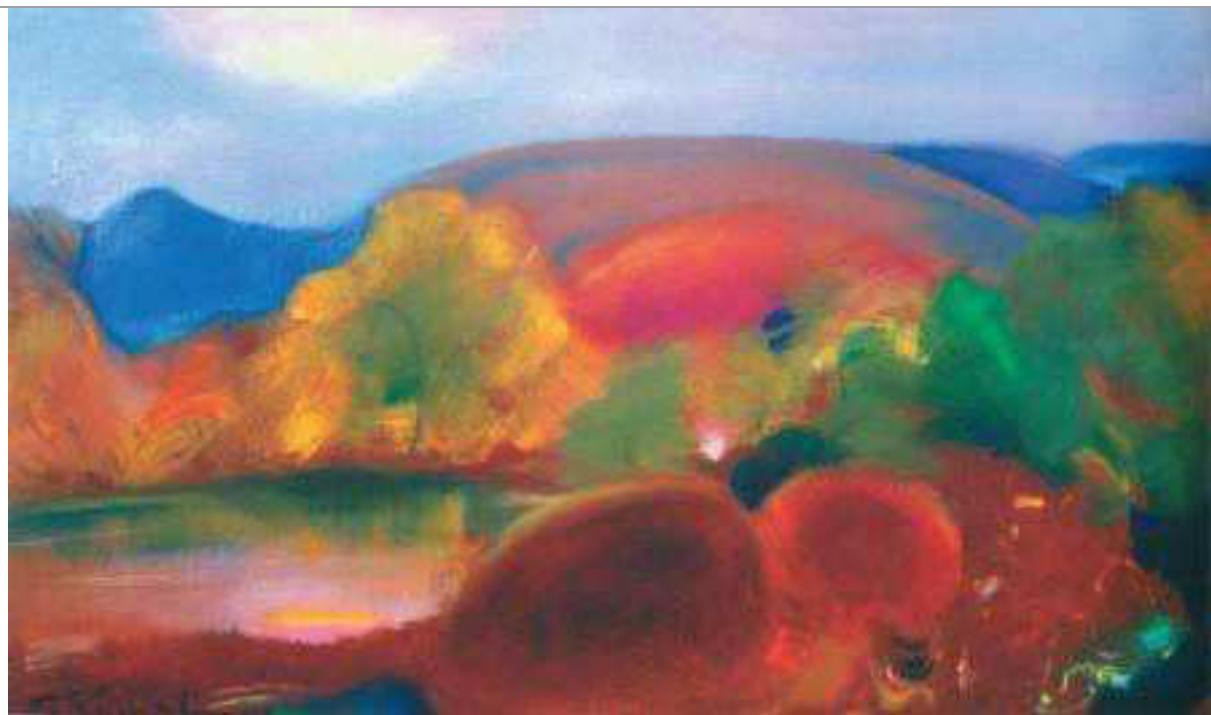

ВЕСТИТЕЛИТЕ
НА
СВЕТЛИНАТА

С. Н. Рьорих. Linaloe.

С. Н. Рьорих. Пейзаж.

Темъж спомен

осмическийят кораб вече дълго летеше към набелязаната цел, а още не бе изминал и половината от пътя. Но по молба на екипа жа, командирът, след известно колебание, разреши да променят траекторията на полета и да се спуснат за малко на тази планета.

Изследванията показваха, че на нея може свободно да се диша. А на всички така им се искаше да се почувстват без скафандри. Искаше им се да усетят простора и твърдта под краката си, да подложат лице на свежия вятър, да потичат боси по тревата и да се изкъпят, както майка ги е родила, в истинско езеро, река, а може и в море.

“На нашата задружна седморка ѝ предстоят трудни времена – помисли си командирът преди да вземе решение да промени траекторията и да се приземят на тази планета.

– Някой може и да загине в тази експедиция... Затова нека бъде така, както те искат. Но преди всичко ще дам разрешението си заради най-младите членове на екипажа. Тези две деца служат безупречно. Когато излетяхме, момченцето беше само на три месеца, а момиченцето току-що бе проходило. Та те дори не знаят какво е да потичаш по земя. Променяме маршрута и се спускаме... Така да бъде!”

Онова, което космическите пътешественици видяха още щом слязоха от кораба, надхвърли всичките им очаквания. Възторгът им беше неописуем.

Бяха попаднали на истинска планета на цветята. Затова веднага така и нарекоха тази небесна красавица, благоухаеща дори в най-високите си слоеве – планетата Цвете.

Красотата на цветята тук беше изумителна, фантастична. А те растяха навсякъде: на земята и под земята, във водата и под водата. Размерите им бяха най-различни, чак невероятни. Под едно цвете би могло да се скрие от дъжд или от слънцето целият екипаж. А друго цвете можеше да се разглежда само под силен микроскоп, но от това красотата на формите и багрите му не губеха нищо. Имаше и цели гирлянди от най-различни цветя, които се издигаха като спирала толкова високо, че връхчетата им чезнеха в небесната синева.

На небето на планетата Цвете светеха три ласкови слънца, а четвъртото, най-малко и още синеещо, току-що изгряваше на хоризонта. Не бяха изминали и сто метра по пътя към малкото езеро, когато завала така нареченият гъбен дъжд – дъжд при слънце. И сега космонавтите видяха нещо необикновено – във въздуха на планетата от земята до небето също започваха да разцъфват цветя.

Да, на планетата Цвете цветята растяха дори във въздуха!

Тези безтегловни божествено-прекрасни създания обаче растяха без познатите ни корени. Те имаха много нежна окраска и бяха прозрачни. Затова изглеждаха ефимерни, тоест призрачни, сякаш холограми, проектирани във въздушното пространство. Но, както се оказа, животът на това ботаническо чудо бе твърде кратък. Веднага щом дъждът престана и влажността на въздуха понамаля, въздушните цветя постепенно започнаха да се разтварят в пространството, сякаш се топяха. Изчезвайки, те се превръщаха в чудни въздушни вълни, които космонавтите усещаха като лек ветрец, а ароматът им бе не само възхитителен...

Вдишвайки го, този аромат създаваше усещане за бодрост, радост и... ситост. Да, да! Хората усещаха не само чудесния аромат, но и един необичаен и изключително приятен вкус, сякаш наистина си хапваха сочни плодове. Разликата беше само в това, че поемането на тази наистина вълшебна храна не създаваше обичайното чувство на тежест в стомаха.

Но тази състояща се от аромати храна имаше, както се оказа, и чудодейни възобновяващи свойства. Пръв забеляза това командирът. Сочейки своя заместник, той каза:

– Погледнете само голото му теме ... Мисля, че това, което става с него, е от тукашния въздух.

Главата на заместник-командира, която до преди малко беше като поли-рана мед и в нея можеше да се огледаш като в огледало (вярно, изпъкнало), сега беше покрита с гъста рижа четина.

Но космонавтите само бегло погледнаха окосмяващото се теме на заместник-командира. Всички, включително и бившият плешивко, буквально със зяпнали уста гледаха своя командир, който само до преди час беше точно на 197 го-дини.

Никой от екипажа никога не беше виждал и дори не си представяше командира млад. А сега той изглеждаше на не повече от 50 и буквально пред очите им продължаваше да се подмладява. Процесът на регенерация приключи едва тогава, когато организмът достигна 25-годишната си възраст.

Всички членове на екипажа сякаш онемяха. Пред тях стоеше много висок, доста смуглъ юноша с големи, легко повдигнати към слепоочията сини очи, а атлетичното тяло и чертите на лицето му бяха самото съвършенство.

От преживения шок космонавтите дори не забелязаха, че и всички над 25-годишни са се подмладили. Изключение правеха само двамата членове на екипажа, които бяха на не повече от 12 години.

– И все пак след час и половина трябва да напуснем тази чудна планета – каза командирът.

Космонавтите се втурнаха към езерото.

Всички те бяха опитни пътешественици, сериозни изследователи, мъжествени бойци и самоотвержени спасители. Знаеха, че ги очаква друга, много сурова планета, за чието спасяване всъщност летяха. Но сега, без всякакво смущение те си позволиха да бъдат като деца. Надбягваха се около живописното езеро, премятаха се, весело се бореха върху меката трева, пееха с цяло гърло всеки своята любима песен. Стана много шумно, но много радостно. Плуваха, плискаха се, гмуркаха се, любувайки се на подводните цветя, които при докосване се изплъзваха от ръцете им като медузи и отплаваха. Тези цветя, както и въздушните, бяха без корени, а по плътност приличаха наистина на медузи. Придвижвайки се с венчелистчетата си, те и плаваха като медузи, затова отначало по погрешка ги взеха за представители на животинското водно царство...

Космонавтите чувстваха диханието на планетата и това бе диханието на радостта.

На никого не му се искаше да напуска чудесната планета толкова бързо. Но за спасителите дългът е свещен. “Живот не за себе си, а в името на другите!” – такъв беше техният девиз и закон.

Когато до кораба оставаха вече не повече от двайсет метра, момиченцето откъсна първото попаднало му цвете и го поднесе на командира:

– Това е от всички нас. Благодаря за радостта, командире!

– Благодаря за цветето – отвърна командирът.

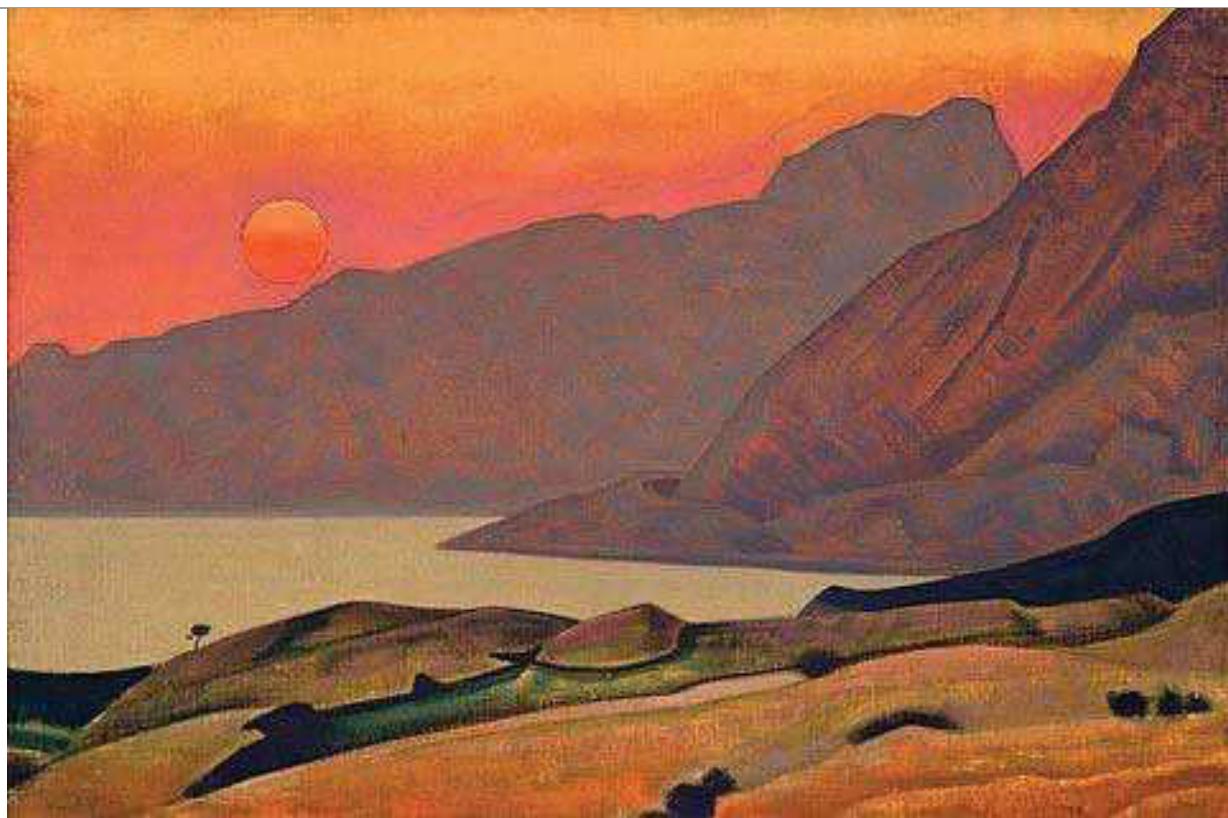
Но изведенъж се случи нещо невероятно.

Цялото очарователно многоцветие на долината започна бързо да изчезва пред очите на космонавтите.

Буквално след няколко мига цялата приказно красива растителност се стърчи и изсъхна чак до хоризонта.

Само за няколко мига благоуханната долина се превърна в мрачна пустиня, из която се впуснаха отначало слаби, а след това все по-усилващи се вихри.

Разрази се невиждана пясъчна буря. Прах, примесен с останки от растения, замъгливаше очите, забиваше се в носа, в устата, в ушите. Вятърът така свис-теше, че хората вече не се чуваха един друг. Силата на вятъра така бързо растеше, че космонавтите с мъка преодоляха няколкото метра до кораба, който веднага щом люкът се затвори, се вдигна в потъмнялото от прах небе и се устреми натам, където няма земни пътища...

Н. К. Ръорих. Монхиган.

Светът е едно цяло

– Учителю – тихо рече потресеното момиченце, когато Учителят му разказа тази тъжна история. – А вие веднага ли разбрахте какво се е случило с планетата Цвете?

– Ако бях разбрал веднага, нима щях да благодаря за убитото цвете?.. – тежко въздъхна старият Учител. – Разбрахме какво сме направили едва след трагедията, случила се пред очите ни, и причина за която бяхме станали ние – космическите спасители.

Момиченцето тъжно рече:

– Едно-единствено цвете, Учителю! И... Как е възможно? Нима може да се случи такова нещо?

– Случва се – тихо каза Учителят. – И знаеш ли защо?

Той взе от полицата няколко кутийки с пластмасови плочки, подобни на обикновеното домино. После мълчаливо започна да ги реди на масата откъм по-късата им страна. Разстоянието между плочките беше малко по-малко от дълбината им. Получи се една непрекъсната, сложно извита линия, която образуваше красива фигура.

– А сега, гледай! – и Учителят леко побутна с палец първата плочка.

И ето че се случи нещо, напомнящо онова, което се бе случило на планетата Цвете. Падайки, първата плочка от “доминото” бутна съседната, тя на свой ред бутна съседната, а тя пък бутна тази до нея и... За един миг абсолютно всички старателно подредени плочки от доминото полегнаха.

Момиченцето зяпна от изненада.

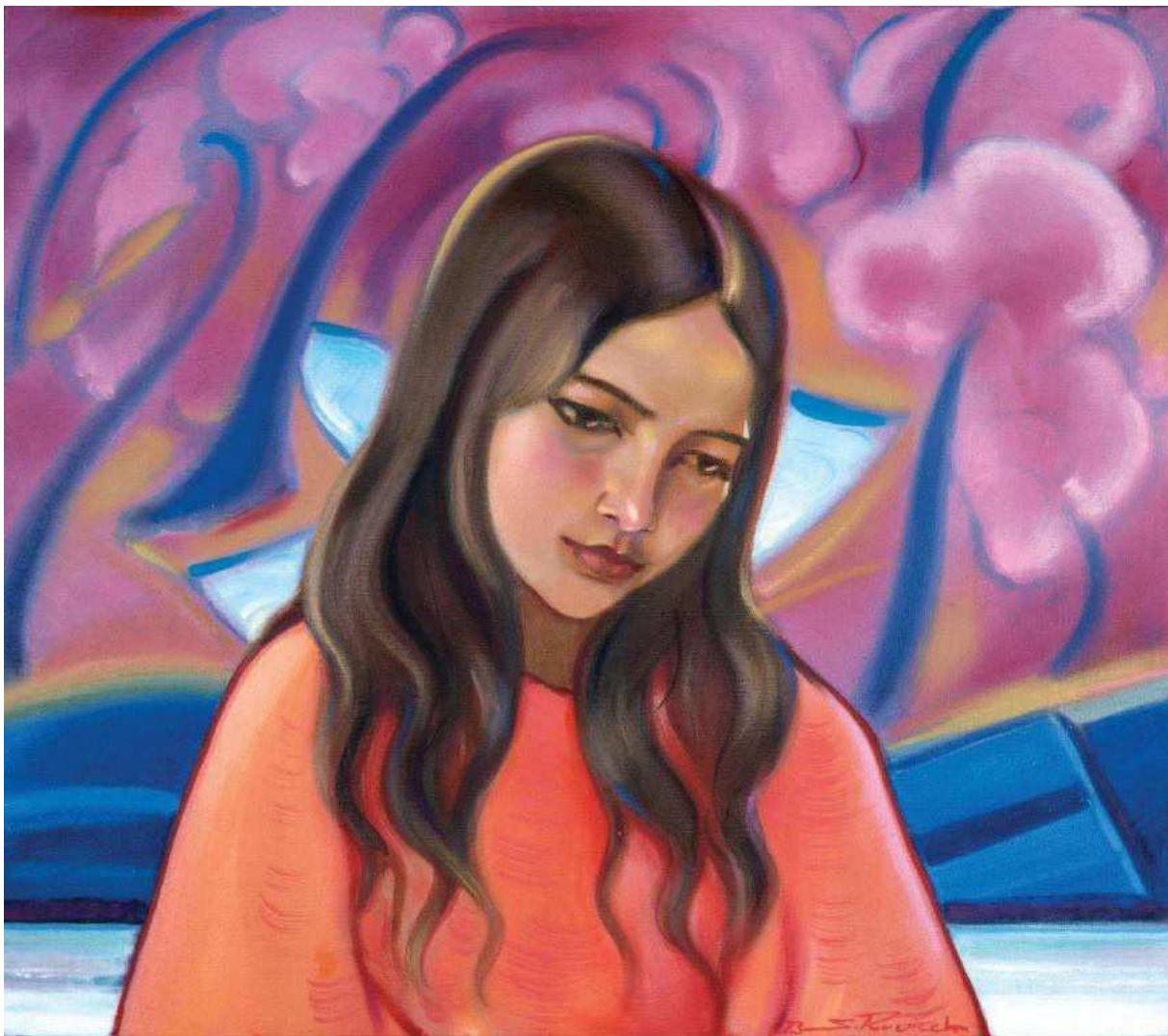
– Сега досещаш ли се какво се бе случило? – тихо попита Учителят.

– Толкова е страшно! – едва чуто промълви момиченцето.

– Така е – каза Учителят. – В природата на всяка планета всичко е неразрывно свързано. Всичко е взаимозависимо.

Учителят тежко въздъхна и като помълчал малко, продължи:

– Да, тогава ние убихме сякаш само едно-единствено цвете. Но то бе така неразрывно свързано с цялата природа на планетата, че всъщност, ние убихме... всичко живо.

Потресено, момиченцето попита:

- Учителю, а защо Красотата е тъй беззащитна?
- Защото Красотата не умеє нито да се сърди, нито да се бие, нито да убива.
- А какво може тя тогава?
- Красотата може да прави само едно нещо. Да обича!

Човек участва във всичко, което става около него

В Учението „Живата Етика”, в книгата си “Надземното” (§310) Учителят Мория казва:

“Няма земно действие, което да не влияе на всичко съществуващо... Затова е необходимо постоянно да се подчертава участието на човека във всичко съществуващо.”

ЗОВЪТ НА ПЛАНИНИТЕ

Н

Магнит, притеглящ сърцето

а този момък отдавна всички му говореха:
– Теб за всичко те бива. И си хубавец. И добро
сърце имаш. И вино не пиеш. И като се влюбиш,
ума си не губиш. А ако се посърпаш с някого, сърце
то ти не се озлобява. Да беше се оженил. Време ти е вече
и с деца да се сдобиеш. А ти: "Искам в Планините!"
Кажи, за Бога, какво те тегли към някакви-си там Плани-
ни?

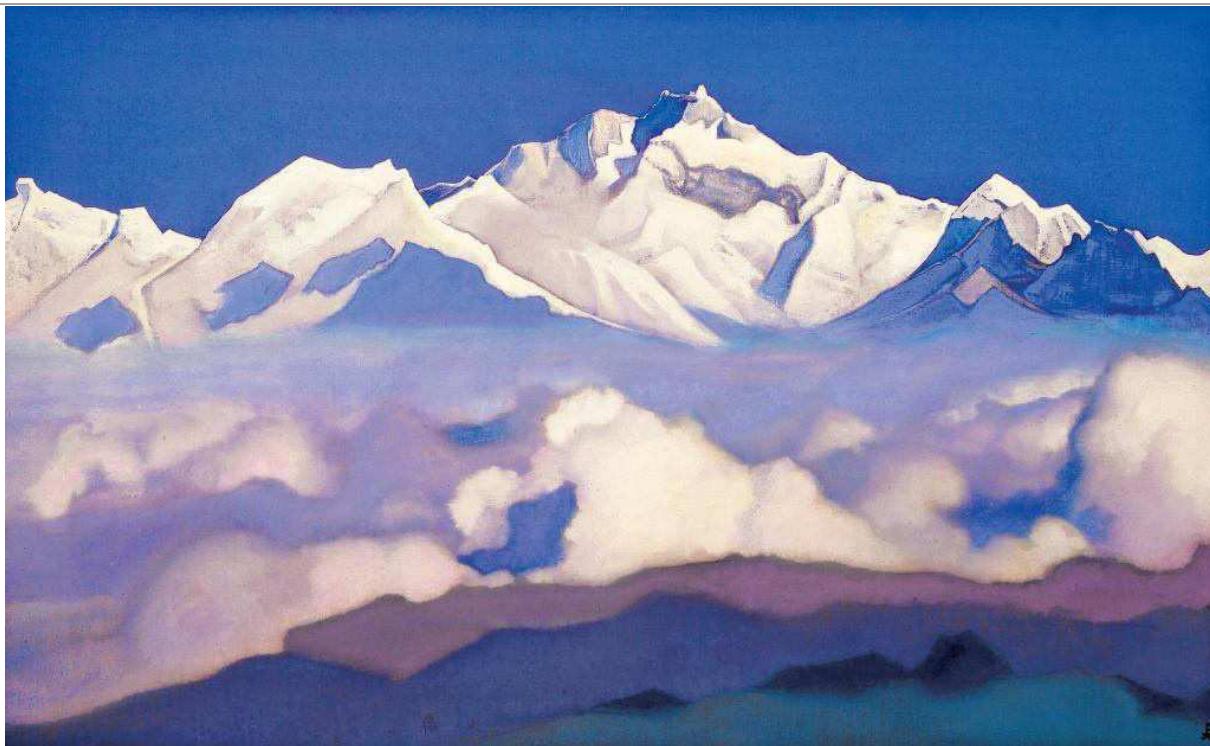
Младежът само се усмихваше и вдигаше рамене. А
приятелите и съседите продължаваха да му досаждат с
въпросите си:

– Че какво има да им гледаш? – казваше някой. – Или
простора на нашите стени не ти стига?

Друг продължаваше:

– Какво толкова има в тези Планини? Голи скали и
диви зверове. Ледници и вятер. Пропасти, опасни водопади и бурни реки.

Н. К. Рьорих. Канченджунга.

Какой же он грозный и даме, страшновавший этот Бог Канчендранга, что означает Древо Сокровищ Великих Снегов. Может быть, это Гора дала свое Имя Богу-охранителю ее Сокровищу. И Сокровища эти — не золото, не алмазы, бриллианты, изумруды, сапфиры и прозе.

Сокровища эти духовные — прекрасные и неучинимые. Это — Мудрость, хранившая в самом таинственном, самом охраняемом, самом заповедном месте Гималаев, которое называется Шамбала, или Община Великих Мудрецов, которое больше всего в жизни хотели открыть люди быстрее умнее, добром и, беззабетно любя своего планету, все же знали, что это — лишь одна из остановок на бесконечном космическом пути самоувершения.

Все, что владеет Шамбалой, она готова отдать гово-всеми и для этого посыпает к нему раз в сто летие своих Беспилых. И всегда, каждое мгновение посыпает в мир свой Зов, Приводя к кандалам грешному, огненному, самой верхней горе сердца! Найти такое сердце для Учителей Шамбалы радость непередаваемая! Но для людей, не готовых к подвигу, к суровым испытаниям, не способных к любви и лишенных чувства прекрасного и веры в космическое предназначение человека, Бог Канчендранга напоминает на себя эту устрашающую маску только ради людей легкомысленных и самодовольных, думающих, что они, не будучи Лично позванныи Шамбалой, проникнут в неё. Они лишь погибнут среди ледяного безмолвия. Но уловивших Зов Бог Канчендранга охраняет!

– Чувал съм – припомнял трети, – че в Планините може цял месец да вървиш и жива душа да не срещнеш. Няма ли да завиеш от самота? Или ще се научиш да говориш със зверовете?

– Така е, Планините не са степи. И всички вие сигурно имате право – съгласявал се младежът. – Но как да живея щом за каквото и да мисля, каквото и да правя, сърцето ме зове в Планините?

– Ама да не си забравил нещо там? – не го оставяли на мира приятели и съседи. – Какво търсиш?

– Не знам – усмихвал се младежът. – Просто чувам зова на Планините.

– И какво ти говорят твоите Планини?

– Те не говорят – отговарял младият мъж. – Те просто са като магнит. Нищо не говорят, но много силно притеглят сърцето. И то като на криле лети към Планините. А пък краката ми са все още тук, в степта. И... сякаш съм тук, но и не съм тук. Как може да се живее така?! Това си е жива мъка.

Приятелите му вдигали рамене, но размисляйки, били съгласни с него. За миг всеки си представлял как би могъл да живее, ако краката, ръцете и цялото му тяло са на едно място, а мислите и сърцето – на друго, много, много далеч от къщи. Ясно е, че наистина е много трудно да се живее така.

Но един ден този младеж все пак напуснал родната степ. А след заминаването му хората още дълго продължили да недоумяват и да го одумват.

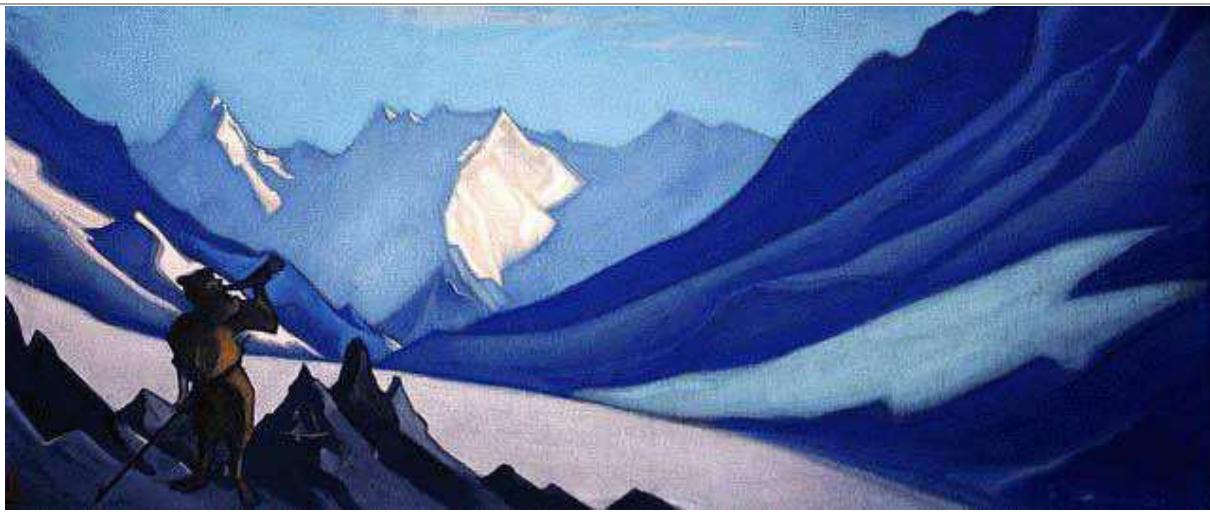
– Та Планините да не са хора? – вдигали рамене едни. – Само хора могат да зоват човека. А Планините са просто едни огромни камъни, изтласкани от вътрешността на земята и прорязващи облаците с острите си върхове.

Други разпервали ръце и питали събеседниците си:

– Че какво могат да искат Планините от човека, като го призовават? За какво им е човекът? Какво искат да вземат от него? Или искат да му дадат нещо? Виж, долините, степите. Те ни хранят. И внуките, и правнуките ни ще изхранят. А на скали – какво ще посееш? По скалите само лишей расте.

Хората се губели в догадки. Съзнавали, че отишлят в Планините е един мечтател. Но в никакъв случай не го осъждали и не се присмивали на мечтата му, защото и те самите понякога нямали нищо против да помечтаят. Всеки си мечтаел за нещо свое. И всеки си имал нещо съкровено .

Само че хората в степното селище били реалисти и не можели да си позволят да мечтаят за нещо нереално, неизпълнимо, още повече странно, нямащо нищо общо с техния живот.

Н. К. Ръорих. Зов.

Мнозина се опитвали да разберат как може, наистина, да чуваш зова на някакви си Планини. Та нали камъните нямат не само човешки глас, но и глас на птици или животни. След време обаче хората престанали да обсъждат този въпрос, престанали да се чудят и да одумват. А после постепенно просто забравили за момъка, отишъл в Планините...

Разочарованите

Минали години. На мястото на малкото степно селище бе израснал голям град с многоетажни сгради, заводи, трамваи, паркове.

И не щеш ли, някъде от покрайнините на града се разнесе вест: онзи, който някога отишъл в Планините, се е върнал. Жив и здрав.

Всеки, който някога бе дружил с този човек или беше живял наблизо, и до-ри онези, които просто бяха чували за него, вкупом се втурнаха към завърналия се и започнаха да го разпитват: какво и как? Стигнал ли е до своите Планини? И какво е видял там? И какво е правил? И кого е срещнал? И не се ли е разочаровал?

Човекът се радваше на срещата със земляците си, но не беше многословен. Каза, че дълго е бродил в Планините. Бил е много самoten. Било му трудно. И страшно. И тъжно.

Слушаха го много внимателно, но всички очакваха да чуят нещо необикновено. Нали все пак толкова дълго той бе живял в Планините.

– Често се лутах в мъгли. Гладувах и mrъзех сред снеговете – рече завърналият се. – Но ще ви призная, че и студът, и гладът, и тъмнината никак не ми навредиха. Дори много ми помогнаха. Те завинаги сковаха всички мои лоши навици. Повече нямам какво да ви кажа...

Пътешественикът се чувстваше виновен пред земляците си, че с думи не може да изрази това, с което бе живяло и живее сърцето му.

Но земляците му не го оставяха на мира. Ден след ден идваха при него и настояваха да им разкаже нещо интересно. Той смутено вдигаше рамене и казваше, че просто е размишлявал за живота през тези години.

– В Планините мислиш по съвсем друг начин, отколкото в долините – рече той.

Но това хората не ги интересуваше. Те очакваха нещо особено. И той си спомни, че веднъж падна в пропаст, счупи си и ръката, и крака.

– Но се научих да побеждавам болката. И както виждате, оцелях.

Това, че планинският пътешественик не бе многословен, разочарова слушателите, но те се опитаха все пак да го разприказват.

– Преди беше по-приказлив – омърлушено казаха те. – И интересни исто-рийки измисляше. И анекдоти разказваше, та всички умирахме от смях. А сега, хък-мък – и нищо такова, че и на нас да ни станат интересни твоите Планини.

Сега вече разказвачът каза, че веднъж няколко дни го преследвала пантера.

– И ме нападна – кратко каза той. – Пантерата си мислеше, че скача върху мен, а скочи в пропастта. Надхитрих я.

– Абе, по дяволите пантерата! – казаха приятелите. – Разкажи нещо, от кое-то дъхът ти да спре ...

Ден след ден слушателите се разочароваха все повече от Планините. Да, не напразно те не се стремяха натам и се занимаваха със своите работи. В Планините, явно, няма нищо особено. Пооживиха се едва когато след дълго настояване пътешественикът им разказа как веднъж спрятал да пренощува в развалините на древен манастир и бил улучен от куршум на банда разбойници. Те се надявали да намерят в него пари, но тъй като той нямал нито стотинка, го захвърлили сред развалините, облян в кръв, и се метнали на конете.

– Бях решил, че този път вече няма да избягам от смъртта – рече разказвачът. – Но миг преди да загубя съзнание забелязах, че към мен се приближава някакъв старец. Той ме спаси. Когато вече можех да ходя, той ми каза: „Да вървим!“ И ние започнахме да се изкачваме още по-високо в Планините.

Най-сетне слушателите се оживиха.

– Този старец беше велик мъдрец, познаваше се със самия Дух на Планините – продължи пътешественикът. – Каза ми, че ако искам, мога да си намеря пещера около неговото жилище и да поживея край него известно време. Живях край него до самата му смърт.

Настъпи тишина. Очите на слушателите грейнаха в очакване на разкази за чудеса и те подканиха разказвача.

– На какви чудеса те научи този мъдрец, познат със самия Дух на Планини-те?

– На никакви – отговори завърналият се. – Пък и аз не съм го молил.

– Но тогава – безкрайно учудени възкликаха всички присъстващи, – какво прави през всичките тези години в тези Планини?

– Просто живеех край него. Заедно събрахме билки. Заедно се запасявахме с дърва за огъня. Заедно слушахме шума на планинските реки и водопади.

– И това е... всичко?! – в един глас възкликаха слушателите.

Човекът каза:

– Всяка сутрин му носех кана с прясна вода от извора. И изтупвах рогозка-та, на която спеше.

И стана една...! Изведнъж всички се разшумяха, приказваха един през друг и започнаха силно да негодуват:

– Искаш да кажеш, че старецът не е можел сам да си изтръска рогозката?! – възмущаваха се някои.

– Виж го ти! – подкрепяха възмущението им други. – Явно, цялото богатство на този отшелник е била едната рогозка! Но и той, моля ви се, експлоататор станал!

– Та теб за всичко те бива! – провикваха се трети. – И ти си се съгласил доброволно да бъдеш рогозкоизтърсвач?! Или той те е принудил?.

Човекът гледаше мълчаливо разбунилите се приятели. Чувстваше се виновен, че е допуснал непростими подмятания по адрес на този, когото почита като Учител. Но как да им обясни, че само и само да бъде край него, бе готов да смята за чест да изтърсва рогозката му и не само това...

– Никой не ме е принуждавал – кратко рече той. – Аз го правех незабелязано. Исках поне с нещичко да съм му полезен. Може би Учителят не е и знаел за това. Веднъж дори реших да спя на входа на неговата пещера. Ако дойде пан-тера – през мен... Ако е змия – само през мен... Разбирате ли?

Настъпи тишина. Всички бяха потресени от абсурда на чутото. И това, разбира се, окончателно ги разочарова.

– Сега вече е ясно – говореха мъжете помежду си – защо този мъдрец от Планините така и не се е решил, дори преди смъртта си да довери на нашия земляк тайните знания за чудесата. Ами затуй е и мъдрец, да вижда що за човек стои пред него! Че кой би доверил тайните на мъдростта на здрав и прав мъж, който смята за чест да изтърсва рогозка?!

Скоро всички изгубиха интерес към човека, завърнал се от далечните Планини, който, живеейки в съседство с мъдрец, не само не се е научил да прави чудеса, но е загубил и мъжката си гордост.

Когато най-сетне всички изоставиха върналия се от Планините, той ни най-малко не им се обиди, дори не се огорчи. Просто се захвани за

работата в отдавна пустеещото си и овехтяло жилище, която се оказа достатъчно много.

А после този човек се устрои на някаква служба, която му осигуряваше скромно препитание. И както винаги, работеше от ранни зори до късна вечер.

Хората вече не го обграждаха с вниманието си, не се стремяха нито да му ходят на гости, нито да му стават приятели. Всеки беше зает със своята работа, със семейството си. Пък и той не се натрапваше никому. След Планините обикна самотата. Смяташе, че твърде малко хора имат тази възможност – да размишляват в самота какво чудо е животът. Учителят го бе научил да мисли така.

Празник в градския парк

Веднъж в града имаше празник. Веселите и шумни развлечения в градския парк бяха започнали още от сутринта. Навсякъде звучеше музика. В небето летяха множество най-причудливи хвърчила и въздушни балони.

Но ето че някакъв малчуган изтърва хартиеното си хвърчило. А то, усетило пълна свобода, се завъртя и подхванато от въздушния поток започна да се издига все по-високо и по-високо. Момченцето се разплака и никакви увещания не можеха да го успокоят. Майката гушна синчето си, приласка го, но малчуганът плачеши и протягаши ръце към небето.

Целият град гледаше към отлитащото хвърчило. Всички – и възрастните, и разбира се, децата съчувстваха на горко плачещото момченце.

Но не щеш ли в небето се появи човек.

Без каквito и да е приспособления, той летеше в обикновените си дрехи – панталон и широка бяла риза, измъкнала се изпод колана. Ръцете му бяха насочени към реещото се хвърчило, а вятрът развяваше широките ръкави на бялата му риза и ръцете му приличаха на криле.

Някои веднага позна летящия в небето човек. Това беше същият онзи, който преди много години бе отишъл в Планините, а се върна, както казваха хората, без нищо. Това беше същият онзи човек, който излагайки живота си на опасност, най-сетне бе срецинал мъдрец, но единственото “чудо”, което трябало да върши всеки ден, било тайно да изтупва рогозката, на която старият отшелник спял.

Човекът се издигаше все по-високо и по-високо в небето. Хиляди човешки глави бяха вдигнати към небосвода. Хорската гълъчка в миг стихна. Музиката във всички паркове и градинки изведнъж спря... сякаш под маха на една дири-гентска палка. По молба на празнуващите всички увеселителни заведения внезапно прекратиха работа. Като по уговорка, леките коли в града спряха. Всички рокери, като един, изключиха моторите на мотоциклетите си и замръзнаха на място с вдигнати към небето глави. Спряха тролейбусите, трамваите и автобусите, а пътниците

се изсипаха на тротоарите. Целият град гледаше в небето и на всички им се струваше, че виждат наяве приказен сън.

А човекът, уловил отлитащото хвърчило, ловко лавирайки между летящите балони и други хвърчила се спусна при момченцето и му подаде любимата играчка.

– Сега – каза той – гледай да държиш по-здраво хвърчилото. Ще внимаваш, нали?

Притиснал хвърчилото към себе си и много радостен, малчуганът се примо-ли:

– Вземи ме да си полетя с теб! Хайде, вземи ме, моля те!

Човекът се смути:

– Не знам, чеденце, ще се получи ли пак... Та то стана съвсем случайно.

Дялках греди за покрива, когато изведенъж те чух как горко плачеш...

Майката на момченцето тихо каза:

– Такова нещо никога не е случайно.

– Ами тогава купи ми сладолед! – рече малчуганът, хващайки се здраво за ръката на спасителя на хвърчилото. И реши, че вече за нищо на света няма да пусне своя нов приятел. А онзи с готовност каза:

– Разбира се. Ей-сега ще отидем и ще купим – какъвто ти кажеш.

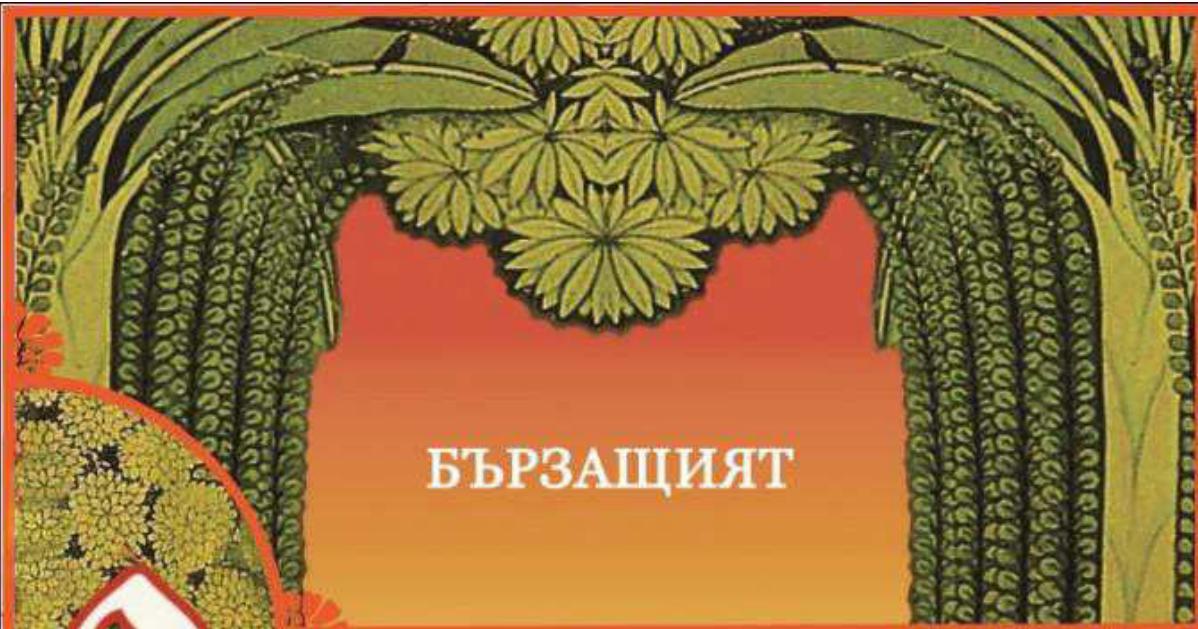
Спасителят на хвърчилото порови в джобовете си и изведенъж се смути. Погледна майката на малчугана и объркано рече:

– Не съм взел пари... Нали разбирате – опита се да обясни той, – преди да полетярендосвах гредите... И през умдори не ми мина как ще се върна обратно. Пеш – значи да прекося целия град. А с трамвай как – гратис ли... На моята възраст никак си не върви... Не бихте ли ми услужили с малко до довечера. Нали обещах сладолед на малкия...

Младата жена кимна в знак на съгласие. Тя се усмихваше, защото за разлика от смутения спасител на хвърчилото виждаше как наоколо бързо се събира огромна тълпа. И всеки протягаше ръка, надявайки се, че летящият човек ще вземе тъкмо от него и за сладоледа, и за трамвая...

В света няма дребни неща

Учителят Мориа казва в книгата “Сърце” (§508): ”Ще попитат: как да почувствваме влиянието на Училището сред делника? Отговорете: в най-дребните неща, във всяко действие, при всяко докосване.”

БЪРЗАЩИЯТ

Зов за помощ

тдавна минаваше полунощ, когато Учителят внезапно се събуди от звъна на кристалната камбанка. Всъщност, в къщата нямаше никаква камбанка – това беше просто добре познатият му пространствен звук.

И Учителят добре знаеше какво означава това: в този миг някъде се бе случила беда и нечий отчаян зов за помощ се носеше в пространството. Но в този призив на отчаяното сърце нямаше нито страх, нито мисъл... за себе си.

Дълъг разказ за мига

...Учителят бързо се облече, взе тоягата и се отправи натам, откъдето ид-ваше звука на пространствената камбанка, макар че той повече не се повтори.

Студеният вятър беше доста силен, но не толкова, че да повали човек.

Планинската пътешка, стръмна и лъкатушеща, беше заледена. А луната сякаш напук бе заседнала в облаците.

За да не паднеш в пропастта, трябваше да вървиш много предпазливо. Но Учителят стъпваше уверено, тук той познаваше всеки завой и всяко камъче.

За да съкрати пътя си, реши да мине през ледника, чийто дълъг език се спускаше полегато към планинското езеро, а то не замръзваше и в най-сурорите зими, защото на дъното му имаше горещи извори. Там, на брега винаги го чакаше сигурна лодка и здраво весло.

Той седна в лодката и скоро беше вече от другата страна на езерото.

Сега Учителят продължи по каменистия бряг на реката. На най-тясното място премина по камъните до другата страна. И тъкмо навреме. Изведнъж заваля проливен дъжд. Малката рекичка набъбна, разля се и страховито за-буча.

Вятърът се усили, дъждът стана много студен и струите му шибаха лицето, заливайки очите.

Едва в долината дъждът понамаля. Наблизавайки селището, през което трябваше да мине, Учителят дори се постопли, макар че лошото есенно време си е лошо есенно време – не е никак приятно. При това, вместо каменистата почва, сега под ботушите на Учителя жвакаше гъстата кал на един черен път и беше много по-трудно да се върви, отколкото по планинска пътека.

Хората надничаха от прозорците и се чудеха:

– Накъде ли се е запътил в това лошо време?

Други, сочейки с пръст през стъклото, се присмиваха:

– Вижте го само този чудак! В такова време добрият стопанин и куче няма да изгони на двора! А този на разходка тръгнал! Не можа ли да изчака да мине бурята!

– ... Не виждате ли, че е просто скитник? – казваха трети. – А на скитника му е все едно кога и къде върви.

Само една жена, поглеждайки през прозореца, каза на синчето си:

– Накъде ли се е запътил, бедничкия, в това лошо време?.. Тичай, синко, да поканиш человека вкъщи! Да се посгрее и поизсуши. В такова лошо есенно време лесно може да се простудиш.

Момченцето изтича, догони странника, но веднага се върна и рече:

– Човекът каза: „Сърдечно благодаря. Но много бързам“.

– Тогава настигни го, сине – настоя майката, – и му дай тази торба с храна. Кажи му: ще ти потрябва за из път.

Но момченцето се върна пак с пълната торба.

– Той благодари и каза, че много бърза при един човек. А когато бързаш, трябва да си без багаж. Тъй рече, затуй нищо и не взе.

– Бог да помага на този човек – въздъхна майката. – И все пак, синко, ще те помоля още веднъж. Настигни го и му кажи да си свали поне мокрото наметало. Дай му мушамата на баща ти. Ами ще се простуди горкият човек!

Когато момчето догони пътника и му предаде майчината молба, онзи се усмихна, но все пак размени триж прогизналото си наметало за здравата мушама. И потъна в сивата пелена на дъжда...

Мигът продължава

... Падна нощ. Този есенен порой отнесе моста над реката, който вече няколко години се крепеше на честна дума. Отнесе го точно в онзи момент, когато пътуващият по него автомобил беше по средата на моста. Колата се сгромоляса в черната вода и започна да потъва. Шофьорът се опитваше да отвори вратата, но не успя. И когато започна вече да се дави, някой изведнъж отвори вратата на носещата се към дъното кола.

Някакъв плувец, незнайно как оказал се близо до потъващия автомобил в този последен, както си мислеше шофьорът, миг от живота му, отвори вратата и го измъкна, вече почти удавен, на брега.

Спасителят беше същият онзи, бързащ в бурята странник.

Той върна спасеният човек в съзнание, загърна го с мушамата си, за да го стопли и рече:

– Всичко е наред. Най-страшното мина. А сега, приятелю, мъничко си отдъхни и ... право в къщи. Вярно, сега си без кола, но затова пък жив и невре-дим, нали така?

Излязоха на пътя към селището. Дъждът престана. Вятърът бързо подгони облаците на север. Небето се избистри. Слънцето трябваше да изгрее всеки момент.

– Благодаря ти за живота, приятелю – промълви мълчащият досега спасен.

Явно, след толкова неочекваното и абсолютно необяснимо спасение, човекът чак сега си бе върнал способността да говори.

– Ако – продължи той – разкажа на някого, никой няма да повярва, че е възможно да се случи такова нещо!

– Но се случва, нали – усмихна се Учителят.

– Колкото и да мисля... не мога да си обясня твоето появяване във водата. Пък и кой ли би могъл? Никой! Кой нощем, още повече в такова лошо време... ще вземе да се къпе?! Не може да е друго, освен сам Бог да те е пратил... Само че се питам защо? Ей-богу, не знам. Честно казано, аз съм най-обикновен човек. Съвсем не съм светец. Макар че не съм и кой знае какъв грешник. Но виж, жена ми! Ето кой е чисто злато!

– Така е, сърцето на жена ти е чисто злато – като ехо прозвуча гласът на неговия спътник.

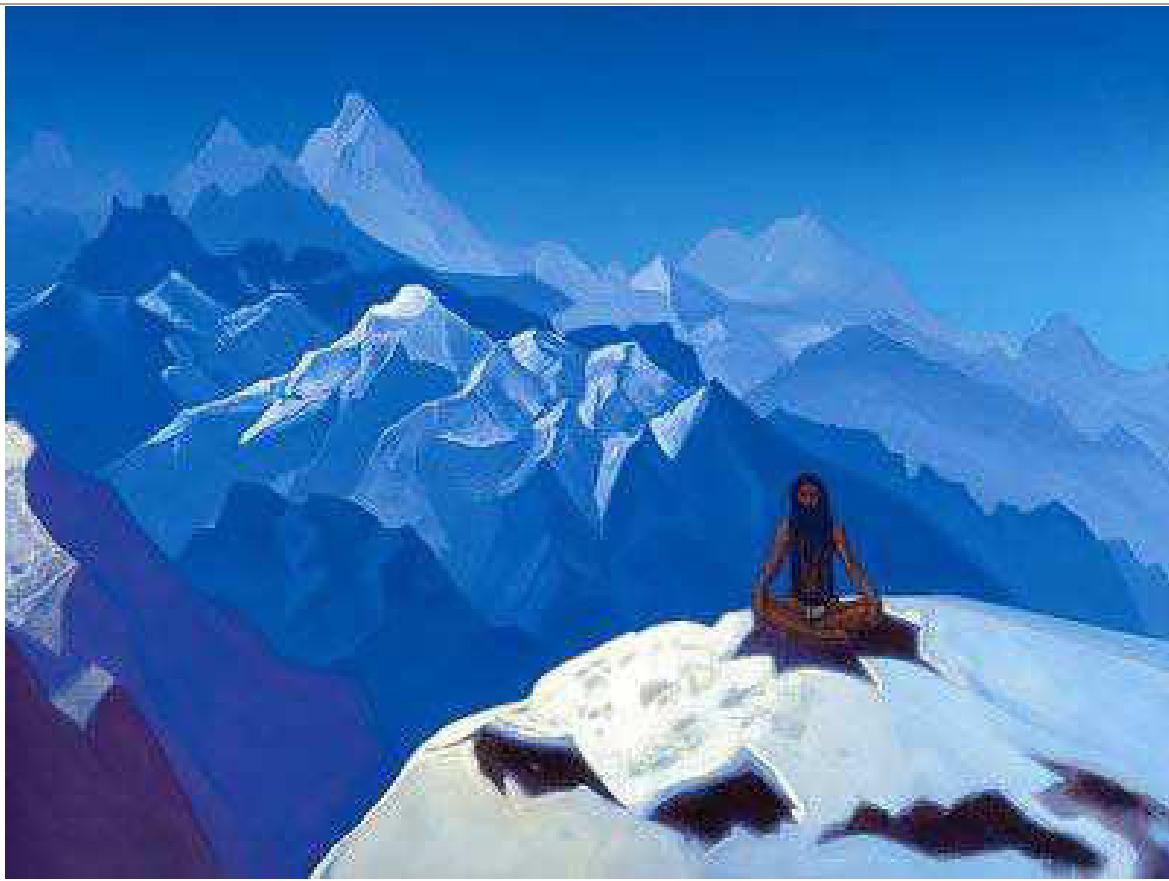
– Ако бях загинал – продължи спасеният, – тя така щеше да се измъчва! Така щеше да страда, бедничката, че никога нямаше да си прости преждевременната си смърт! Не толкова заради своя живот, колкото заради спокойствието на любимата ми жена сега съм ти дължник до гроб... И все пак кажи ми, приятелю, откъде се взе в това лошо време?

– В планините чух вика ти за помощ – отговори спътникът му.

– Не се шегувай, добри човече!... Та те са на два дни път почти оттук! – каза спасеният.

– За мисълта това е само миг... – каза Учителят.

– Но какво общо има тук мисълта? – безкрайно учуден запита събеседникът му. – Мисълта ли ме спаси? Спаси ме ти, с ръцете си. Ти, човекът от плът и кръв ме спаси! Мисълта не е нито въже, нито спасителен пояс. Нима няя ще хвърлиш на давещия се? Да не би мисълта да има ръце, крака, мускули? Така че как би могла тя да ме спаси?

Н. К. Рьорих. На върховете. Тум-мо.

– Могла е – каза Учителят. – Мисълта може всичко!
– Всичко?! – учудено попита спасеният. – Дори от разстояние да спаси непознат човек?!

– Да – потвърди Учителят. – Мисълта може да спаси на всякакво разстояние. И за съжаление, ако е зла, тя на всякакво разстояние може и да убие. Човешката мисъл, както и всяко желание, и всяко чувство не е нещо безформено и неживо. Човек трябва да знае, че всяка негова мисъл, всяко негово чувство и желание са особени същества. Нещо като невидими програмирани роботи, създадени от самия човек, когато той мисли. Тялото на тези същества се състои не от кръв, мускули и кости, а от енергия.

Разговор за свойствата на мисълта

Човекът слушаше странния си събеседник като омагьосан и му имаше пълно доверие. След случилото се тази нощ той бе готов да повярва на всяка негова дума, защото повече от всичко на света му се искаше да получи обяснение за своето чудодейно спасяване.

– Може и да не ти се вярва – продължи Учителят, – но силната мисъл може да приеме дори образа на человека, в чието сърце се е породила... Ето, когато потъваше, ти сигурно си мислел за жена си?

– Само за нея и за сина си мислех! – призна спасеният. – И през ум не ми мина, че губя колата, а с нея и живота си. Не изпитвах нито страх, нито жал за себе си. Само за жена си и за сина мислех! Сякаш целият се бях превърнал в тази мисъл!

– Така е и било най-вероятно – каза Учителят. – В такива особено напрегнати мигове, както се случи с теб, една определена мисъл е особена силна в человека. Тя изтласква всички останали и полита към онзи, за когото е предназначена. И има образа на человека, в чието сърце се е породила. В такива мигове сякаш ти целият се превръща в тази мисъл. И няма да се учудя, ако жена ти каже, че в онзи опасен момент те е видяла пред себе си...

– Как така “ме е видяла”? – възклика събеседникът. – Нали бях тук! Не бих могъл да бъда едновременно и тук, и там!

– Разбира се, и там, и тук ти не би могъл да бъдеш в своето **физическо тяло** – съгласи се Учителят. – Но спокойно би могъл да се появиш пред жена си в друго тяло – **илюзорно**. И за да не се бърка с обикновеното физическо тяло, илюзорното тяло се нарича още **тънко тяло**.

– Да се явя пред жена си като привидение? – не преставаше да се учудва събеседникът му.

– Нещо такова – каза Учителят. – Нали разбираш, че не би могъл да се появиш пред жена си във физическото си тяло.

– Естествено! – веднага се съгласи спасеният човек. – Нали в него тук... потъвах!

– Древните Мъдреци на Изтока – добави Учителят – наричали мисловния двойник на санскритски език – **майави-рупа**. Това означава **илюзорна форма на живия човек**. Тя създава впечатлението, че пред нас стои съвсем истински жив човек. Но това е само илюзия.

Със скоростта на мълнията

Спасеният погледна спътника си съсредоточено. А след това внимателно докосна ръката му. После го потупа по гърба, по раменете.

– Как така “илюзия”? Нали не си фокусник?

Учителят се усмихна:

– Не. Не съм фокусник.

– И...ти...не си привидение!? – уверен каза спасеният човек.

– Не. Не съм привидение – потвърди Учителят.

– Никаква илюзия не си! Ти не само изглеждаш човек. Ти си истински човек!

– Истински съм – съгласи се Учителят. – Но не съвсем.

– Как така “не съвсем”? – не разбра събеседникът.
– Всеки човек – обясни Учителят – това въщност са няколко човека. **Физическият** човек от плът и кръв е видим за всички. Но в действителност, този човек е само **дрехата на останалите невидими**. И този видим човек се придвижва с крака. Ако сега аз бях във видимото, тоест в плътното, във физическото си тяло, то при цялото ми желание да ти помогна, не бих могъл. Просто нямаше да успея. Два дни щяха да са ми нужни, за да се озова тук. А в тънкото си тяло аз се появих мигновено. Мисловното тяло пък се движи със скоростта на мисълта. А скоростта на мисълта – това е скоростта на мълнията. Хората все още не уметят **съзнателно** да разделят себе си плътния от себе си тънкия. Но в нашата Планинска Обител ние отдавна вече умеем да правим това.

– Ама ти... не ме ли баламосваш? – предпазливо попита спасеният човек и отново опира раменете на своя събеседник.

Учителят се усмихна.

– Че защо ми е да те баламосвам? Ние умеем мигновено, по свое желание не само да отделяме **себе си мислеция от себе си физически** – това значи мигновено да разделяме и да съединяваме **тънкото и плътното си** тяло. Ние умеем и да уплътняваме тънкото тяло. А то може да бъде уплътнено до такава степен, че **невидимият мисловен двойник да стане не само видим**. Привидението също може да бъде видяно – най-често като лека мъгла...

– Но... как е възможно да направиш невидимото видимо? – недоумяваше спасеният.

Учителят каза:

– Както невидимите във въздуха водни пари, уплътнявайки се, се състяват и могат да се превърнат не само в бягащи по небето пухкави облаци и не само в дъжд, но и в рохкав сняг и в твърд лед, така и невидимото тънко тяло на човека, уплътнявайки се, може да стане видимо и плътно. И това тяло може да бъде уплътнено до такава степен, че никой, дори и да докосне този човешки двойник, не би могъл да отличи тялото му от физическото тяло.

Спасеният от мисловния двойник човек така се обърка от чутото, че дума не можеше да продума. А Учителят, усещайки смущението му, продължи търпеливо да обяснява:

– Ето, аз съм тук, нали?...Хвани пак ръката ми. Чувстваш ли ръкостискането?

– И още как! – каза спасеният, отвръщайки на здравото стисване на сухата и гореща ръка на своя спасител.

– Но въщност, аз – продължи Учителят, – истинският аз съм си все там, където бях, когато ти падна във водата.

– Т-т-там? – окончателно се обърка спасеният човек. – Какво значи “там”? Къде е това “там”? Нима, когато паднах, ти не беше край моста?

– Не. Не бях край моста – каза Учителят. – Бях в планината. И сега продължавам да съм в планината. И отдавна трябваше да съм подхванал работата си, братко, но взех, че се разприказвах с теб. Прибирай се у дома. Там отдавна те чакат... А моето наметало си го остави за спомен.

– Твоето наметало? – недоумяващо попита спасеният. – За какво наметало говориш?

Учителят се усмихна:

– В къщи ще разбереш. Жена ти би трябвало да го е изсушила вече. За теб появата на това наметало ще бъде не по-малка загадка от спасението ти. Дали ще успееш да я разгадаеш в този живот, трудно е да се каже... Но, виж, синът ти вече е готов да разбере, че видимият и невидимият свят са неразривно свързани. И време е хората да приемат тази истина не само когато потъват... Сбогом, приятелю...

И Учителят изчезна. Във въздуха отекна само затихващият му глас:

– А твоята жена е наистина чисто злато. За да не страда доброто ѝ сърце, те спасих...

Шофьорът се озърташе на всички страни, загубил и ума, и дума. Но този, който заради добрата му жена го бе измъкнал през нощта от бурните черни води, бе изчезнал като дим...

В невидимия свят, където живее мисълта време не съществува, защото мисълта преодолява мигновено всякаакви пространства

Когато човек мисли, със своята мисловна енергия, от която се състои тънкото му тяло, той веднага се свързва с един от невидимите Светове на Космоса – Света на Мисълта или Менталния Свят.

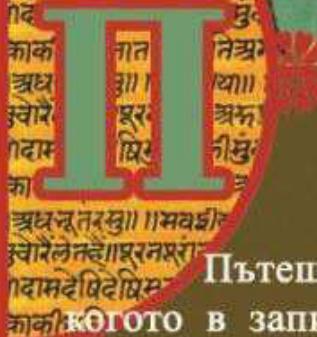
В книгата “Братство” (§291) Учителят Мория казва:

“Особено трудно се възприема фактът, че тънкото тяло действа мигновено. Хората дотолкова са се обвързали с условното понятие време, че им е невъзможно да се абстрагират от земното времетраене.”

НЯМА ЛЪЖЛИВИ ЛЕГЕНДИ ИЛИ ЗА ТАЙНСТВЕНИТЕ ПОДЗЕМИЯ НА АСГАРТА

(От книгата на Е. П. Блаватска
“От пещерите и дебрите на Индустан”)

Място за подвиг
винаги е имало, има и ще има

Пътешествайки из Индия заедно с Учителя Мориа, когото в записките си тя нарича Гулаб-Синг, Елена Петровна Блаватска е посетила места, където никога не бил стъпвал не само нито един европеец. Векове наред даже индусите, с изключение на неколцина избрани от Учителите, не биха могли да кажат, че са посещавали тези места.

Някоему може да се стори измислица, но Учителите от тайнствената Обител на Светлината могат за половин час, без самолети да се озоват на който и да е континент. Оказва се, че на всички континенти – под земята и под дъното на моретата и океаните – има хиляди километри тайни тунели, в които транспортните средства се движат с енергия, неизвестна дори на учените от началото на ХХI-ви век. Учителите обещават да разкрият някога на човечеството тази подземна тайна...

В книгата “От пещерите и дебрите на Индустан” Елена Петровна Блаватска разказва за огромните подземия на храма в Джаджмоу, за който споменават и древноиндийските сказания – Пурани.

С малки изключения, до края на ХХ-ти век учените се отнасят към древните предания и легенди като към една измислица, фантазия. Но ние вече знаем какво мислят за легендата Учителите на Светлината. И когато те утвърждават, че няма нито една лъжлива легенда, нито едно измислено създание, те знайт **какво** говорят.

Така и подземията, за които от хилядолетия се говори в сказанията, съвсем не са измислица.

Учителят бе завел ученичката си там, където само кракът на Посветения можел да стъпи. Учителят ѝ бе позволил да публикува в книгата си не всичко, което е видяла и усетила, а само онова, което при никакви обстоятелства не би разкрило тайната за местонахождението на подземията.

Ще повярват ли европейците и руснаците на легендата за трагичния край на индийския град Асгарта – това най-малко тревожело Учителя.

Ето накратко за какво се разказва в една от главите на книгата “От пещерите и дебрите на Индустан”:

...Индийският град Асгарта управлявали двама души – духовният глава на народа Судаза-Риши и неговият брат – великият цар-воин на име Агасти. А в тяхно отсъствие, царството управлявала махарани – великата царица, която някога била Дева на Слънцето в храма на Слънцето; на санскрит той така се и нарича – Суря-Нари (Слънцето-Природа).

Царят на Химават бил пленен от красотата на жрицата Дева на Слънцето и решил да я вземе за жена, но тя ненавиждала този жесток човек. И решила, че е най-добре да се принесе в жертва пред олтара на свещения огън, отколкото да стане съпруга на презрян от нея човек.

Никой не можел да повлияе на решението на великата жрица в Храма на Слънцето да се запали и да изгори жива. Само един човек бил способен да направи това – цар Агасти. Само той можел да отмени решението на Девата на Слънцето.

Цар Агасти видял Девата на Слънцето точно в онзи момент, когато тя вече се готвела да се запали. Красотата на Девата на Слънцето пленила цар Агасти и той ѝ предложил да му стане жена. И тя се съгласила.

Но царят на Химават не простил оскърблението и се заклел да си отмъсти.

И ето че след много години, веднъж, когато цар Агасти бил на война в Ланка (Цейлон), царят на Химават нападнал Асгарта.

Царицата храбро защитавала града си, но силите на противника били по-многобройни и градът бил превзет с щурм.

Тогава царицата взела децата си и повикала всички Деви на Слънцето от храмовете, всички жени и дъщери на своите поданици и всички девици в Асгарта. Заповядала им да слязат в подземията на храма на Слънцето, където били донесени и всички съкровища на града.

Великата царица казала, че предпочита да изгори в огъня, но да не се предаде на ненавистния враг. А после попитала жените и девиците го-товори ли са да сторят същото.

– Който не е готов, може да си тръгне – казала царицата.

Тогава всичките 69 000 жени и девици на Асгарта отговорили:

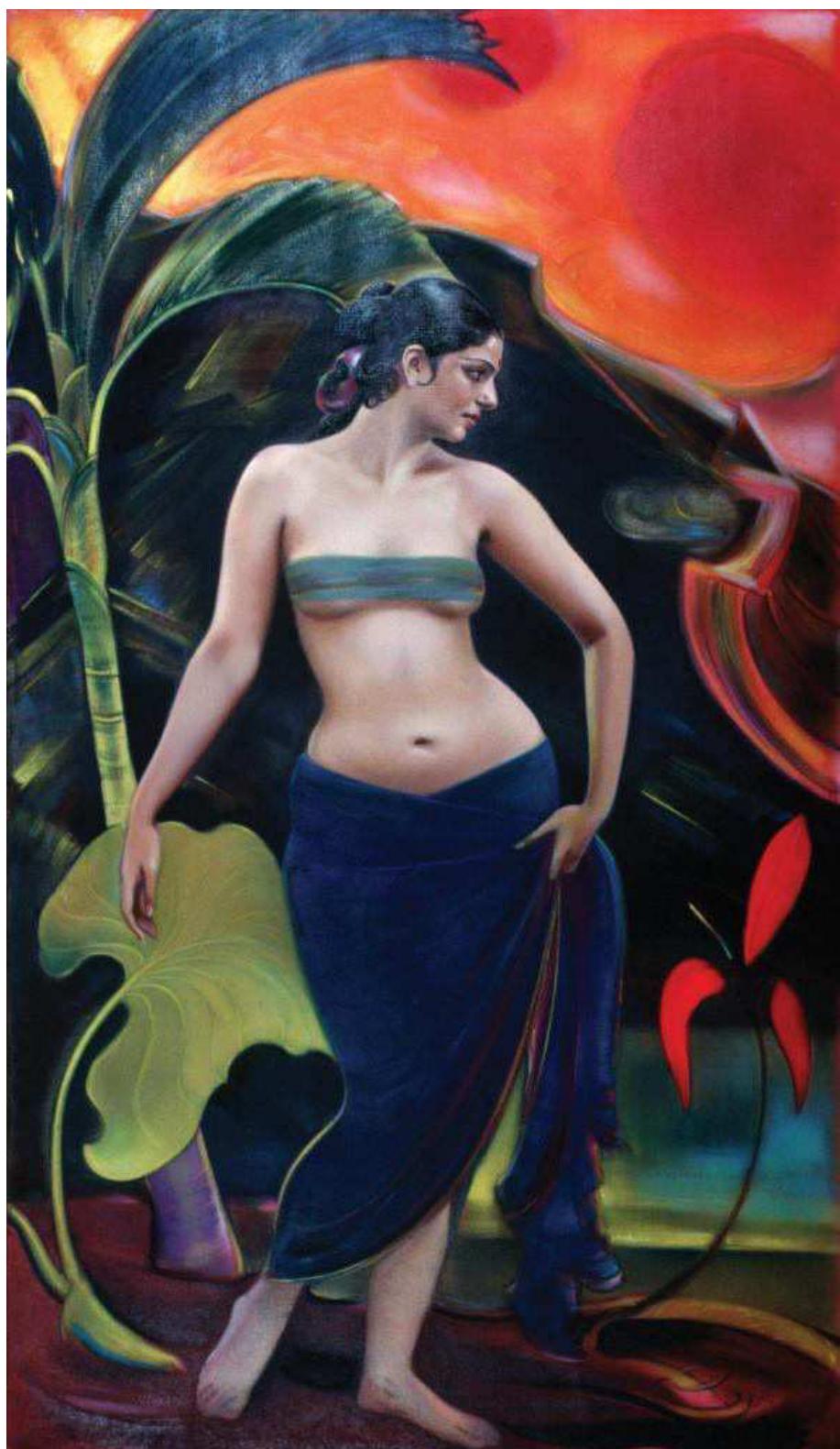
– Готови сме да изгорим в огъня с теб, но няма да се предадем в плен на ненавистния враг!

Така жените на Асгарта извършили колективен подвиг. Предпочели мъчителната смърт пред безчестие и плен.

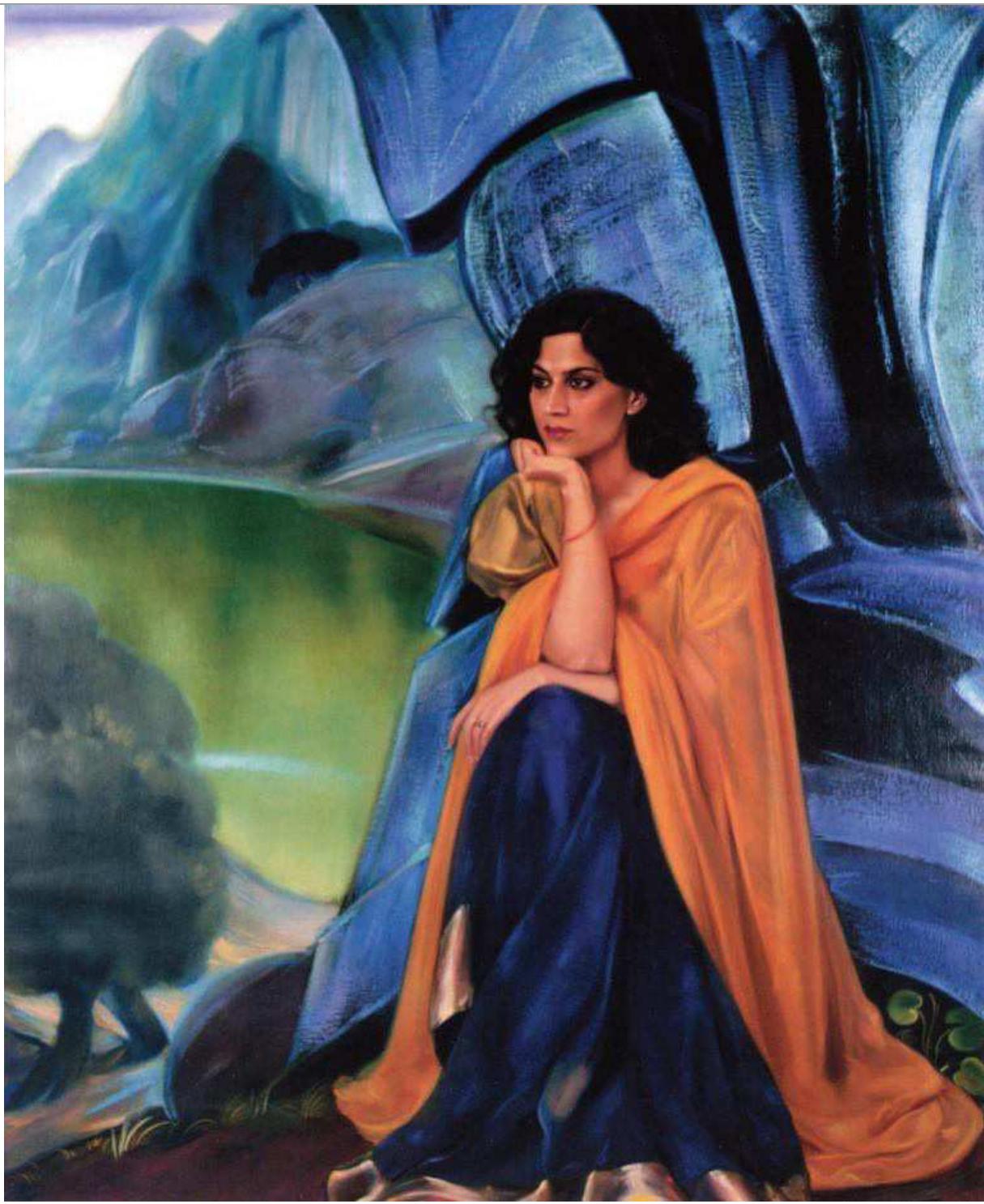
Когато цар Агасти се върнал и видял какво нещастие се е случило, той догонил войската на царя на Химават, разбил я, а царят и 11 000-те му войници взел в плен.

Сред развалините на своя град той наредил на пленниците да из-дигнат още по-красив град на тяхно място.

А когато градът бил построен, овдовелият цар заповядал да накладат огромен огън пред Храма на Слънцето. И на този огън Агасти заповядал да бъдат изгорени царят на Химават и всичките му 11 000 войници.

С. Н. Рьюорих. Рошан Ваджифдар.

С. Н. Рьорих. Портрет на Асгари М. Кадир.

Никога нищо не ще бъде дадено на човечеството преди срока!

“Според преданието и древните летописи – пише Елена Петровна Блаватска в книгата си – подземието, през което вече бяхме преминали, както и онова, през което ни предстоеше да преминем от другата страна на пещерите, е същото онова храмово подземие, в което царицата се е самозапалила. А тази мека почва, която в началото взех за черен и много силен писък, е пепелта на 69 000-те жени и кумарики, т.е. девици!

...Не е нужно да разказвам по-подробно за подземното пътешествие по много причини, но главната е, че тази местност не е известна абсолютно никому, а и много от видяното и чутото е толкова странно, че навярно не ще намеря думи за по-точно описание. Има и други подземия, например в Амбер, край Джейпур, където още не бе стъпал нито един европеец, освен нас; а също и подземният проход, отвеждащ далеч в морето от Елефант, където ние и съпровождащите ни парси, едва не се задушихме, влизайки две мили навътре в него...

– Нали нямаете нищо против – попитала Елена Петровна съпровождащия я Гулаб-Синг – да опиша на моята руска публика вашето подземие в Джаджмоу?

– Абсолютно нищо – каза Учителят, – стига да разчитате на паметта си...

... – А ако (англичаните) тръгнат да го търсят и го открият?

Гулаб-Синг някак странно примижа...

– ...едно на десет е шансът, прочитайки това описан⁸ие, всеки англичанин да не приеме разказа ви за измислена от вас приказка. Те са твърде горделив и високомерен народ, за да допуснат, че в техните владения има места, за които никога не са чували и където още не са поставили свои часови...

– Е, ами ако случайно отнякъде изскочи десетият... Тогава?

– Тогава ще тръгнат да търсят и нищо няма да намерят”.

Едновременно – на две различни места

По-нататък Елена Петровна прави още едно предположение. Тя казва: а какво би станало, ако англичаните и техните шпиони, които са навсякъде в покорената от тях Индия, разберат, че Учителят все пак е бил в Каунпур и Джаджмоу? Ами ако му заповядат да им покаже това тайнствено подземие и използват всички средства, за да го ...**заставят** да им открие тази тайна?...

– Какво ще направите тогава? – попитала Елена Петровна Учителя:

Учителят едва чуто се засмял:

“ – Успокойте се – каза той. – Това никога **не може да се случи**. Но ако все пак решат да ми “досаждат”, и дума не бих промълвил в своя защита. В този случай ще предоставя защитата си на моето обкръжение и на всички жители, които ме познават. А кметът г-н В. ще докладва, че от 15 март до 3 юни 1879 г. **аз ...не съм излизал от своя “радж”!** И той лично ме е посещавал два пъти в седмицата. А жителите от цялата околност, между другото, те са англичани, ще потвърдят това...”

Посоченият откъс от книгата е потвърждение не само на добре пазената тайна за подземията на легендарния град Асгарта. Тук се намеква и за една от тайните на Учителите, които прекрасно са знаели за съкровеното устройство на човешкия организъм и отдавна владеели силата на мисълта. Тъкмо мощната и дисциплинирана мисъл заедно със мощната и дисциплинирана воля позволяват на Учителите да правят неща, които хората възприемат като чудо.

Учителите умеят...**да се раздвояват**. И това им дава възможност да бъдат по едно и също време, тоест едновременно на... **различни места**.

Всичко, което Хималайските Учители на Светлината смятат, че е още рано да бъде дадено на човечеството, се пази от хилядолетия така грижливо, че никой желаещ да разкрие насилиствено която и да е тайна на Хималайската Твърдина никога не е успявал, няма и да успее.

В книгата си обаче Елена Петровна Блаватска задава някои въпроси на Учителя не защото се опитва да наруши свещените правила на Хималайската Обител на Светлината. Това тя никога не би направила, дори под заплаха от мъченическа смърт! Тя, Пратеничката на Учителите на Светлината отлично знаела отговорите на тези въпроси, но нарочно ги задава на Учителя в такава форма, в каквато би ги задал най-обикновеният читател.

**Чудесата не бива да се отричат,
а да се изучава**

Бидейки Вестителка на тайнствените Учители на Светлината, Елена Петровна е била Посветена. Под ръководството на Учителя тя по духовен път бе преобразила организма си до такава степен, че проявява наистина забележителни способности, които обикновените хора наричат чудеса.

В Индия и в Шри Ланка дори гордите брамини – представители на висша каста, сред които е имало и високообразовани хора, запознати с много от древните учения, се прекланят пред тази удивителна жена и я наричат Бялата Йогиня.

Елена Петровна обаче не е демонстрирала публично тези умения. Някои прояви на своите **висши** психични сили тя показвала само пред най-близките си съратници и приятели, както се казва, “за десерт”. Но

разчитала и на друго – та нали сред приятелите и последователите ѝ имало и много известни учени.

Елена Петровна вярвала, че всеки феномен, който приятелите ѝ наблюдават с очите си, ще предизвика у тях размисли за скритата, тоест съкровената страна на природата и человека. Материалистичната наука все още не познавала тази природа. Нещо повече, отричала я и затова не я изучавала.

Има чудеса и... чудеса

Цялото обкръжение на Елена Петровна било потресено от феномените, кои-то се проявявали чрез нея. Но на самата Елена Петровна и през ум не ѝ минава-ло да говори за превъзходство над другите хора или да се стреми да получи някаква материална изгода от своите психични способности.

Напротив, тя сама казвала, че чудеса не съществуват. И че сега те са свидетели само на малка част от онези психични дарби, които след време ще бъдат достъпни за всеки човек, защото такива психични сили има у всеки, но засега те просто спят. А след време, когато хората престанат да бъдат egoисти и жаждата за печалби ги напусне завинаги, и те ще станат **високодуховни** и техните **висши психични сили** ще се проявят по най-естествен начин.

Висшите психични сили могат да се развиват **само по естествен път**. Та нали и в майчината утроба човекът се развива по естествен път – постепенно, преминавайки в строга последователност през всички стадии на развитие в продължение на девет месеца. И ако, примерно, в третия или в петия месец човекът бъде изваден от утробата на майката, той веднага ще загине.

Освен това, на определен етап развитието на висшите психични сили може да става само под **наблюдението на Учителя на Светлината** и тъкмо този процес се нарича **огнено преобразяване на организма**. Но преди да стане готов за такова преобразяване, човек трябва да се научи да живее така, че да се избави напълно от всички недостойни мисли и постъпки: от egoизма, користта, лицемерието, високомерието, безотговорността, злобата, омразата, завистта, отмъстителността, обидчивостта, любопитството и т.н.

Нисшите психични сили обаче могат да се развият достатъчно бързо чрез различни изкуствени начини, чрез специални упражнения – по методите на **черната магия**. Може да ги развие всеки любопитен и лекомислен човек, в това число и абсолютно бездуховният, egoистът, злобният, жестокият човек.

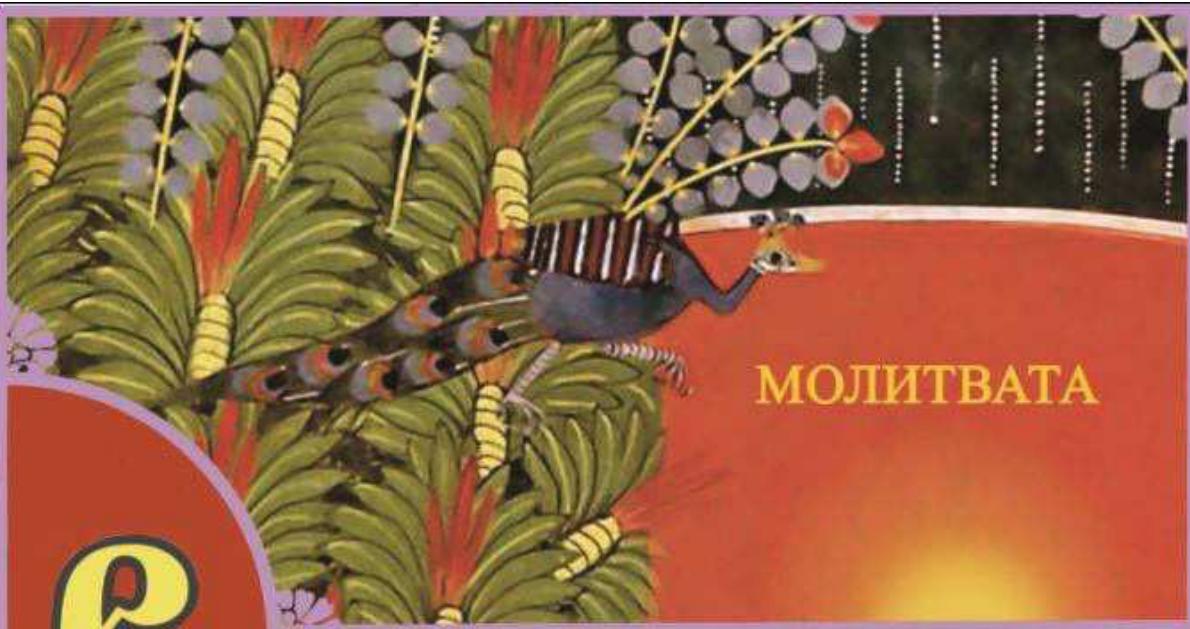
Да пази Бог от лекомисления стремеж към такива чудеса! Това ще бъде чер-на магия. Заиграването с нея неизбежно води до непоправима беда. Много скоро такъв човек може да загуби разсъдъка си и да полудее. Или

да умре скоро постижно от огнена болест. А може да му се случи и още пострашна беда – да стане магъосник или роб на магъосника, тоест черен маг.

Разбира се, такъв търсач на възможно най-бързото развитие на тайните психични сили може и да извършва някои чудеса. Той може да придобие дори хипнотизаторски умения – видимо и невидимо да влияе на хората, подчинявайки ги на своята зла воля.

Но **висшите сили** са абсолютно недостъпни за такива хора!

МОЛИТВАТА

Б

секи ден, повече от всичко на света това момиченце се страхуваше да не проспи изгрева на Слънцето. Затова и се събуждаше веднага щом звънко чуруликащите допреди минута пред прозореца итици изведнъж мълкваха. Така те, птиците и момиченце то, в тържествена тишина очакваха изгрева на Слънце-то.

Без да откъсва очи от хоризонта и притискайки длани към гърдите си, момиченцето със затаен дъх очакваше мига, когато над света ще започне да изгрява живото огнено чудо. Откакто Земята станала твърда и се появила почвата, животворното Слънце се стараело да насища всяка частичка от природата със своето дихание, та нали без него животът на Земята би бил невъзможен...

Веднага щом сияещият диск на Светилото се покажеше над хоризонта, момиченцето чувстваше как всяка нейна клетчица се изпълва с тържественост.

И в тази звънка тържествена тишина бързо изчезваха всички външни звуци и предмети. Това ставаше, защото момиченцето влизаше в тайнствената тишина на своето сърце. И в тази тишина сърцето изглеждаше не просто стократно по-голямо отвътре, отколкото отвън. То беше като врата към безпределното пространство на Космоса, в което Земята заедно с Луната и другите планети се въртят около Слънцето, пък и за безбройните звезди има достатъчно място. Ако в този момент някой бе повикал момиченцето, то не би го чуло. То сякаш се разтваряше в прекрасното благоуханно пространство, където като светещи огньове цъфтяха изумително красиви цветя и времето не съществуваше.

А щом огненото Светило започваше да се издига над хоризонта, устните на момиченцето зашепваха:

– Повелителю Слънце! Ето, пред теб е една чиста-пречиста чаша! Това е моето сърце. Напълни тази жива чаша със своята светлина. Някога аз ще срещна Учителя. И ще измоля разрешението му да поливам от тази чаша слън-чевите цветя в неговата градина.

Тази молитва към Изгряващото Слънце момиченцето си бе измислило само. Произнасяше я всеки ден, веднага щом Слънцето се вдигнеше над хоризонта...

Много хора не искат да повярват, че в живота няма случайности. А нима не е така? И рожденият ни ден не е случаен. И денят на смъртта. И дори имената, и те не са ни дадени случайно, макар че днешните родители не винаги осъзнават това, избирайки име на своята ражба. А за това момиченце, което още при раждането му бяха нарекли Покланяща се на Слънцето, всеки се чудеше и казваше:

– Колко ѝ подхожда това име! Странно как родителите са могли да отгатнат това още с раждането на момиченцето? Нима може да е случайно такова нещо?!

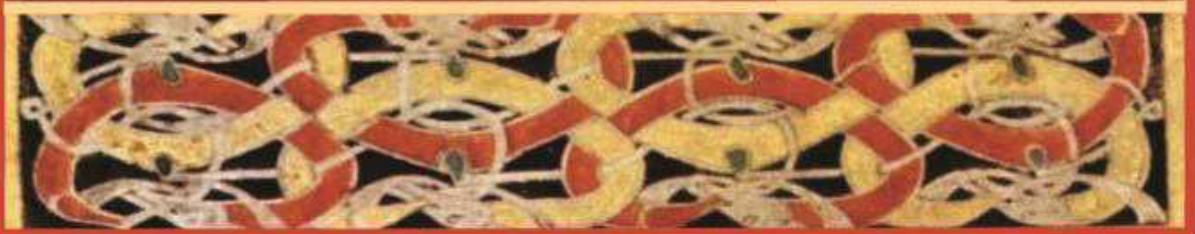
Ще построим Дом на Песните на Красотата

еднъж, минавайки по улицата, Покланяща се на Слънцето видя, че работ-ници разрушават съвсем нова сграда, а наблизо вече бяха излети основите на друга сграда. Докарваха тухли и всичко необходимо за строежа, а зидарската бригада се готвеше да започне работа.

Момиченцето се спря и се опита да разбере защо тези хора разрушават една напълно запазена сграда, която би могло да просъществува още няколко века.

Девойчето попита бригадира на строежа какво ще правят.

– Ще строим Дом на Песните – отговори бригадирът.
– Но – учуди се момиченцето – нали това беше Домът на Песните!

– Да, беше – съгласи се бригадирът. – Но тук се разучаваха не просто скучни за слушане песни. Тук звучеше такава музика, че в сравнение с нея тропотът на препускащо стадо диви коне би бил много по-приятен.

Но момиченцето все пак не разбираше защо е нужно да се разрушава такова солидно здание? Защо просто не започнат да пеят в него други песни?

Всички материали за строежа вече бяха докарани, бяха дошли и всички работници. Но зидарите не започваха работа. Стояха по местата си, мистриите бяха в ръцете им, но те явно чакаха някого. Чакаха мълчаливо и някак напрегнато. Приличаха на музиканти от оркестър, притихнали преди вдигането на диригентската палка.

Момиченцето учудено наблюдаваше какво ще се случи. И кога най-сетне зидарите ще започнат работа.

Но не щеш ли на строителната площадка пристигнаха жените на зидарите, дъщерите, внучките, а при младите и неженените дойдоха техните годеници. Всички бяха красиво облечени, на главите си имаха венци от цветя, а в ръцете си зелени клонки. Те застанаха в кръг, така че зидарите се оказаха в центъра и запяха:

Устреми своя взор надалеч, както соколът.

Чрез красотата ще се приближите.

Разберете и запомнете.

На вас заръчах да кажете – КРАСОТА .

Любов – каза ти.

Действие – каза той .

Красота – казахте вие.

**Ако искате да отворите Вратата,
приложете този Мой знак.**

Аз казах – Красота.

И в битката, и в победата Аз казвах – Красота.

И неуспехът се покри с красота.

И планините разъфтяха в красота.*

Чак сега зидарите се хванаха на работа.

Работеха много старательно и много красиво.

* Това са редове от книгата на Владиката на Шамбала – Учителят Мориа, която се нарича “Листа от Градината на Мориа. Зов”. Тя се състои от сътенции на Учителя, произнесени в беседите му с неговите ученици – Николай Константинович Ръорих и Елена Ивановна Ръорих. Тази записка е направена на 26 юли 1924г. Това е първата книга от поредицата книги на Ученитето на Живата Етика (Аgni Йога). За първи път тя е публикувана на 24 март 1924г. Днес книгите на Ученитето са многократно преиздавани.

Техните любими – жени, дъщери, внучки и невести пееха дружно и вдъхновено. И от този обединен, дружен труд на ръцете, вдъхновен от прекрасната песен, се раждаше чудният ритъм на творчеството.

Над мястото, където се трудеха мъжките ръце и женските сърца, този ритъм спускаше една тайнствена мъдрост и красота. И Светлината на Висшия Свят слизаше на Земята.

Прекрасните чувства и мисли пречистват пространството от безобразията и заразите

Момиченцето виждаше как от строежа, от земята към небето се издига златиста светлина, която се слива със същия поток светлина, струящ от небето. И от това сливане на земното и надземното, напрегнатото наоколо пространство, трепкащо до преди малко като простряно пране от вятъра, постепенно се успокояваше. Разнобоят (дисонансът) на пространствените токове се заменяше с една хармония и пространството сякаш задиша с пълни гърди.

Момиченцето наблюдаваше чудо – очистването на пространството чрез красотата на радостния одухотворен труд.

С някакво особено вътрешно зрение то удивено наблюдаваше как невидими-те за физическото око бушуващи в пространството зловещи черни вихри се унищожават и как изчезва, сякаш се разтваря в слънчевата светлина, отвратителната сива слуз, блуждаеща на вълни над самата земя.

Покланяща се на Слънцето чуваше и едновременно виждаше звука. Виждаше как хармоничните и мелодични звуци на женските гласове и ритмите на песента се вливат в циментовия разтвор като чудодейни седефени вълни. И как онзи невзрачен за обикновеното око сив циментов разтвор, с който зидарите спояват тухлите, всъщност е жив, светещ и прелива в неземни цветове. Този цимент беше най-важният, най-тайнистеният компонент. Той съединяващ тухлите, облъчвайки ги с невидима светлина. Втвърдявайки се, циментът преставаше да прелива в различни нюанси, но си оставаше светещ, фосфоресциращ.

Прекрасните женски гласове сякаш правеха въздуха жив и той радостно трептеше при всяко съприкосновение с човешките гласове. Мнозина минувачи се спираха и отначало с удоволствие слушаха стройното пеене, а после и те се присъединяваха към хора. Момиченцето дори не забеляза, че също започна тихичко да припява.

Работата на строежа приключи едва когато се здрачи. Момиченцето си помисли: „Какво беше това? Обикновена работа? Или вдъхновен химн на труда? Или молитва?”

Вървейки към къщи, тя чак сега бе разбрала защо хората са решили да построят новия Дом на Песните на друго място.

Предишният Дом на Песните бил строен в съвсем друга обстановка. Предишните работници въобще не възприемали работата си като химн на вдъхновения труд, като творчество, което трябва да носи на хората радост, още по-малко – като молитва. Работниците се трудели, мислейки съвсем не за красотата, а за това колко малко ще им платят за тази тежка и мръсна работа. Те само изпълнявали, ругаейки началството, а в разговорите помежду си постоянно употребявали груби думи. Повече от всичко те искали работният ден да свърши по-бързо, та колкото се може по-скоро да изпият по чаша бира или вино и да си почиват вкъщи, излегнали се на дивана и вторачени в телевизора.

А когато Домът на Песните заработил, станало още по-лошо. В него звучала такава музика, че в сравнение с нея тропотът от препускащо стадо диви коне би бил много по-приятен. Гласовете на певците и певиците били истерични и прегракнали, а усилени от мощните микрофони, разтърсвали не само въздуха, но и земята. И броят на психично болните хора растял.

Много скоро Домът на Песните се напоил с грубостта на звуците и грубите думи на песните. Всяка тухла изльчвала страшно вредни за човешкия организъм и за цялото пространство енергии.

Но ето че дошло време и животът много се променил. Хората разбрали, че всичко, до което се докосват ръцете на човека и мисълта му, се насища с неговата енергия. Всеки камък по паважа, всяка тухла от къщата, всяка вещ, направена от човека – всичко носи върху себе си наслоенията на човешките мисли и настроения.

Песен за Учителя

На следващия ден момиченцето прочете във вестника странна обява: „Хлебопекарната спешно търси човек, който да пее при замесване на тестото. Най-високо заплащане. Главно и задължително условие: песента да бъде красива и да се изпълнява вдъхновено.“

Момиченцето щастливо се усмихна:

– Сега знам какво да подаря на Учителя в Дения на Великите Учители. Ще му подаря моята песен, която наскоро съчиних.

И тихичко запя:

Позволи ми да стана Твоя птица,

за да летя от ранни зори,
за да излитам от Твоята длан,
за да се рея високо в небето,
за да редя песни за Слънцето,
за да умра върху острите скали,
ако изведнъж се наложи,
дори само за миг,
дори само с един миг
да Удължиш Своя земен живот.

“Когато не учиш Песни, няма и с какво да говориш”

Днешният Владика на Шамбала – Учителят Мориа в книгата си “Братство” (§17) казва: ”...наистина, трудът може да бъде съпътстван и от радост, и от вдъхновена мисъл.”

А на друго място в същата тази книга (§92) Учителят предупреждава:

“Когато е ненавиждан, трудът е бедствие не само за работника, но отравя и цялата околна среда. Недоволството пречи да откриеш радостта от труда и да усъвършенствуваш качеството.”

“Учете следовниците си – на красота ги учете” – казва на хората Учителят в книгата си “Листа от Градината на Мориа. Озарение” (1 част, I;3).

Великият мъдрец на древността – предишният Владика на Шамбала, който в един от своите животи (преди повече от 2,500 години) бил Първоучителят на Древен Китай, носел името Конфуций. Веднъж той разказал на учениците си какво случайно чул в една къща. Един човек попитал сина си, който безцелно се шляел из двора: ” Ти учиш ли Песни?” Синът отговорил: ”Не!” Тогава мъдрият баща казал: ”Когато не учиш Песни, няма и с какво да говориш.”

Н. К. Ръорих. Конфуций Справедливия.

УЧИТЕЛЯТ
НИКОГА НЯМА ДА КАЖЕ:
“ОКАЖИ МИ ВНИМАНИЕ”

П

Прекрасна фрезия
на овехтелия праг

ризори Покланяща се на Слънцето забърза към къщата, която в този мартенски ден тъй силно прите гляше сърцето ѝ. Беше първият ден, когато денят и нощта не просто се изравняваха, но денят, макар и с ми нутка, започваше да нараства.

Заветният дом се намираше в покрайнините, но момиченцето знаеше най-прекия път.

Когато стигна до къщата, положи на прага любимо то си цвете – фрезия.

Минаващата в момента жена се спря и учудено попита защо слага това прекрасно цвете на прага на тази къща.

– По-невзрачна и по-запустяла от нея няма да намериш в цялата околност – рече жената.

И наистина, прозорците на тази къща бяха не само изметнати, но и немити поне две години.

Мазилката по фасадата се бе откъртила на няколко места. Прагът беше изгнил. Освен това всички знаеха, че тук живее самотна и сприхава старица.

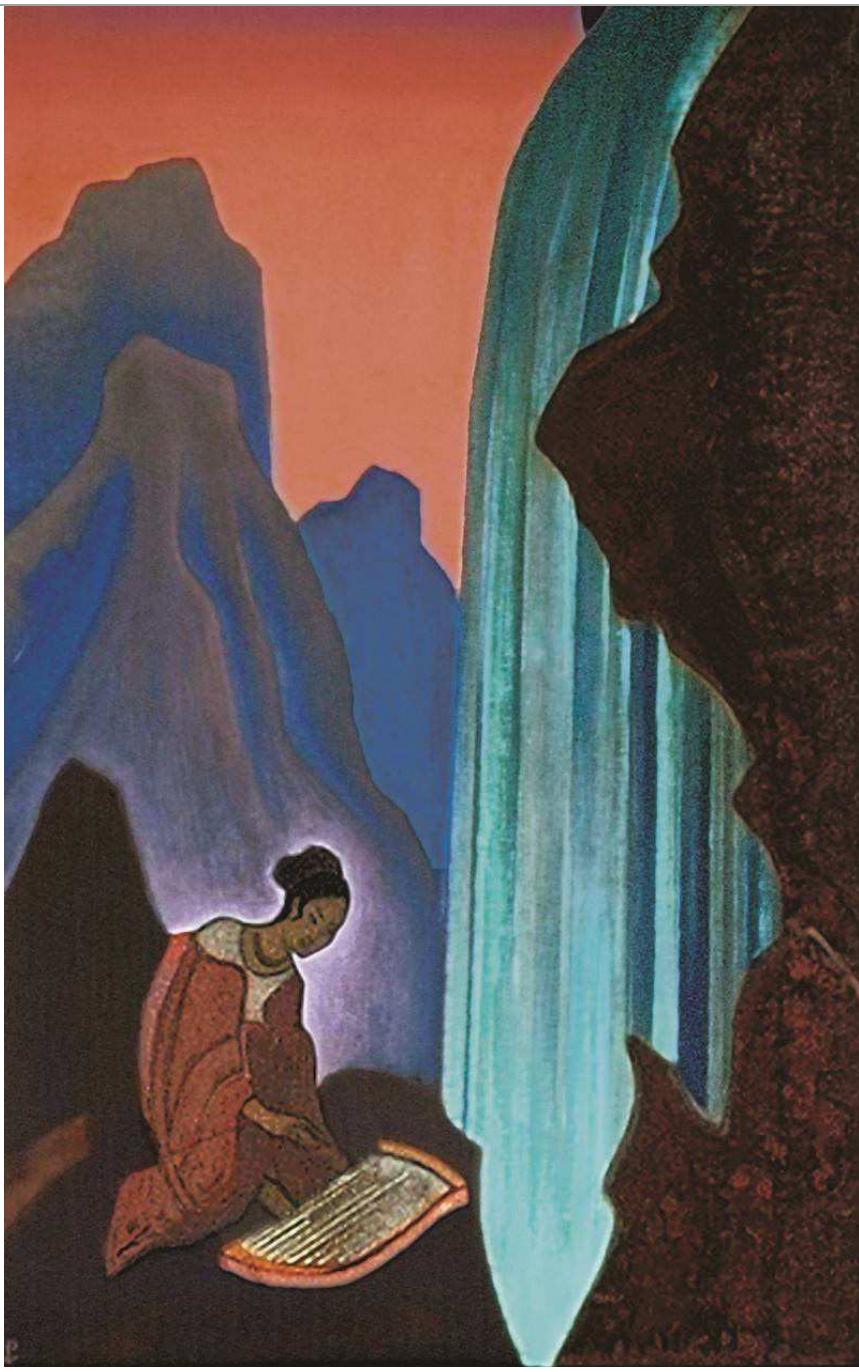
– Съгласи се – добави жената, – че това прекрасно благоуханно цвете на прага на такава къща е все едно – брилянтена брошка върху мръсната и увехтяла дреха на скитник.

Момиченцето никога не беше виждало брилянтена брошка и затова обясни защо е сложило своята любима фрезия на прага на тази полуразрушена къща:

– Чувала съм легендата, че някога много, много отдавна, може би преди сто, а може и преди двеста години, в една лята зима, хората, които живеели в тази къща, приютили премръзнал странник. В онази нощ бушувала снежна вие-лица. Но този бедно облечен човек, който от умора и студ едва влячел краката си, бил гонен отвсякъде, като бездомно куче. А хората, които живеели в тази къща, макар че били бедни, не изгонили непознатия. Приютили го, успокоили го, приласкали го с добра дума. Стоплили вода за премръзналия странник, за да сгрее краката си. После го нагостили с чай от малиново сладко и с питка. И му отстъпили единственото си легло, застилайки го със съвсем нова постеля...

– Е и какво? – учуди се жената, макар че ѝ харесваше това, което момиченцето разказва. – Нима това е повод, та на прага на тази къща и то след сто години да сложиш такова прекрасно цвете? Та това не е паметник на велик човек! Не е и никакво свято място...

– За някого може и да не е, но за мен е свято – каза момиченцето. – И няма никакво значение, че мазилката на къщата отдавна е изпопадала. И прозорците не са измити. И прагът е почти изгнил. И ъгълът на къщата всеки момент ще се срути. Тук сърцето ми бие по особен начин. И отвътре усещам такава радост!..

Н. К. Рьорих. Песенка на водопада.

Очакването. Или легендата за Вестителя от Свещените Планини

Жената хареса момиченцето, което я гледаше с такива лъчезарни очи, че от светлината им на сърцето ѝ ставаше спокойно и приятно.

– И защо е свято това място? – попита жената. Беше готова да послуша как-во още ще каже това необикновено момиченце.

И Покланяща се на Слънцето продължи:

– Изобщо, стопаните на този дом, както разказва легендата, не били съвсем обикновени. А необикновеността им била в това, че за разлика от другите хора те вярвали, че някой ден Вестителят от Свещените Планини може да почука и да им посочи пътя към Учителя на Светлината. Разбира се, не знаели кога може да се случи това. Дори допускали, че в този живот може и да не се случи. И все пак били в постоянно очакване. Не знаели, че на света има свещени книги, където е казано, че нито един Учител на Светлината, нито един Вестител на Светлината никога няма да каже: „Окажи Ми внимание“.*

Тези хора не били чели такива книги. Но в сърцето им живеела любовта към Вестителя на Светлината. И те всеки миг били готови да му окажат най-сърдечно внимание. Незнайно откъде тези хора със сигурност знаели, че Вестителят на Светлината никога няма да каже: „Приютете ме, нахранете ме, защото аз съм Вестителят!“ Затова се ослушвали при всяко почукване и винаги пазели за Вестителя от Свещените Планини една чаша, от която още никой не е пил, и една съвсем нова постеля... Не знаели кога точно ще почука той. Просто цял живот те не заспивали дълбоко и се ослушвали при всяко почукване, и отваряли вратата на всеки пътник. „Ами ако е той?!“ – мисели тези добри хора. И поднасяли на своя гост да пие от нова чаша, и застилали леглото му с нова постеля, и го гледали в очите с надежда... И така година след година. Минали десетилетия. Но Вестителят все не идвал и не идвал. А може и да е идвал вече... Но те да не са знаели. Внимавали да не заспят, особено, когато времето навън е лошо... Вече дори не можели да пресметнат колко странници през живота си са приютили! Колко са стоплили! Колко пъти купували нови чаши! Колко пъти застилали леглото с нова постеля!.. И всеки път си мисели: а може би този странник е Вестителят? А може би е този? А може би – този? Не го и питали. Че каква полза? Както Посветеният няма да каже, че е Посветен, така и Вестителят няма да каже: „Аз съм Вестителят!“ Те просто внимателно слушали какво разказват хората, на които са дали подслон, и с неотслабваща надежда ги гледали в очите.“

– И ето какво се говори – продължавало момиченцето. – Сърцето на тези добри хора все пак не бе чакало напразно. В онази мразовита нощ, за

* Значите на Агни Йога § 119

която вече ви разказах, при тях дошъл... Знаете ли кой? – попита момиченцето своята слушателка и радостно притисна длани към гърдите си.

– Вестителят?! – плахо предположи жената. – Вестителят на Светлината?

– Да! – възклика момиченцето. – Вестителят на Светлината! И това бил самият Велик Учител!

– Но как са разбрали това? – учуди се жената. – Той ли им е казал? Или те все пак са го поразпитали?

– Не – рече момиченцето. – Той не им е казал. И те за нищо не са го питали.

– Тогава как са разбрали, че това е самият Учител на Светлината? – недоумяваше жената.

Момиченцето се усмихна:

– Нима не знаете, че можеш да познаеш Учителя и без да го питаш? Така и тези хора веднага разбрали кой е пред тях. В мига, в който премръзналият човек влязъл в стаята, те веднага разбрали!

– Но как са разбрали? – продължаваше да настоява жената.

Момиченцето притисна ръце към гърдите си и очите му още повече засияха:

– Изведнъж вътре в тях... – каза то развълнувано и радостно – в гърдите им станало много, много топло! Даже горещо! И толкова радостно! Толкова радостно, че с думи не може да се опише! И те си помислили: „Ето какво било това възторг на духа! С такъв възторг сърцето може да приветства само Учителя на Светлината! Сърцето го позна!”

И притихнало за малко след вълнението по време на разказа, момиченцето каза:

– Днес е 24-ти март, Денят на Великите Учители на човечеството. На този Ден винаги поставям цвете на този праг. Та нали тук някога е стъпил кракът на Учителя.

– Благодаря ти, момиченце! – каза с признателност жената. – Сега и аз всяка година на 24-ти март ще оставям тук най-красивото цвете.

Н. К. Ръорих. Пратеникът на Светия Град.

Сърцето помни

...Всеки път и където и след това да бе живяла, момиченцето на име Покланяща се на Слънцето си спомняше тази стара къща винаги с най-голяма радост.

А онова, което се бе случило тук някога – в онази паметна зимна нощ, се явяваше пред очите ѝ толкова ясно, сякаш се бе случило... с нея. Сякаш преди сто години тя бе живяла в този дом. И сякаш не някой друг, а тъкмо тя бе наливала в онази студена нощ горещата вода в легена, за да сгрее измръзналите нозе на полуживия странник. И сякаш не друг, а именно тя бе разтривала с длани си неговите ледени длани, стараейки се да ги стопли с дъха си.

Това видение се появяваше в съзнанието на момиченцето толкова ярко, че тя виждаше дори лицето на Учителя, всяка бръчица около очите му, макар че в легендата дори не се споменаваше за неговия облик...

Всяка сутрин, не откъсвайки очи от хоризонта и притиснало длани към гърдите си, момиченцето със затаен дъх очакваше момента, когато над света ще започне да изгрява живото огнено чудо.

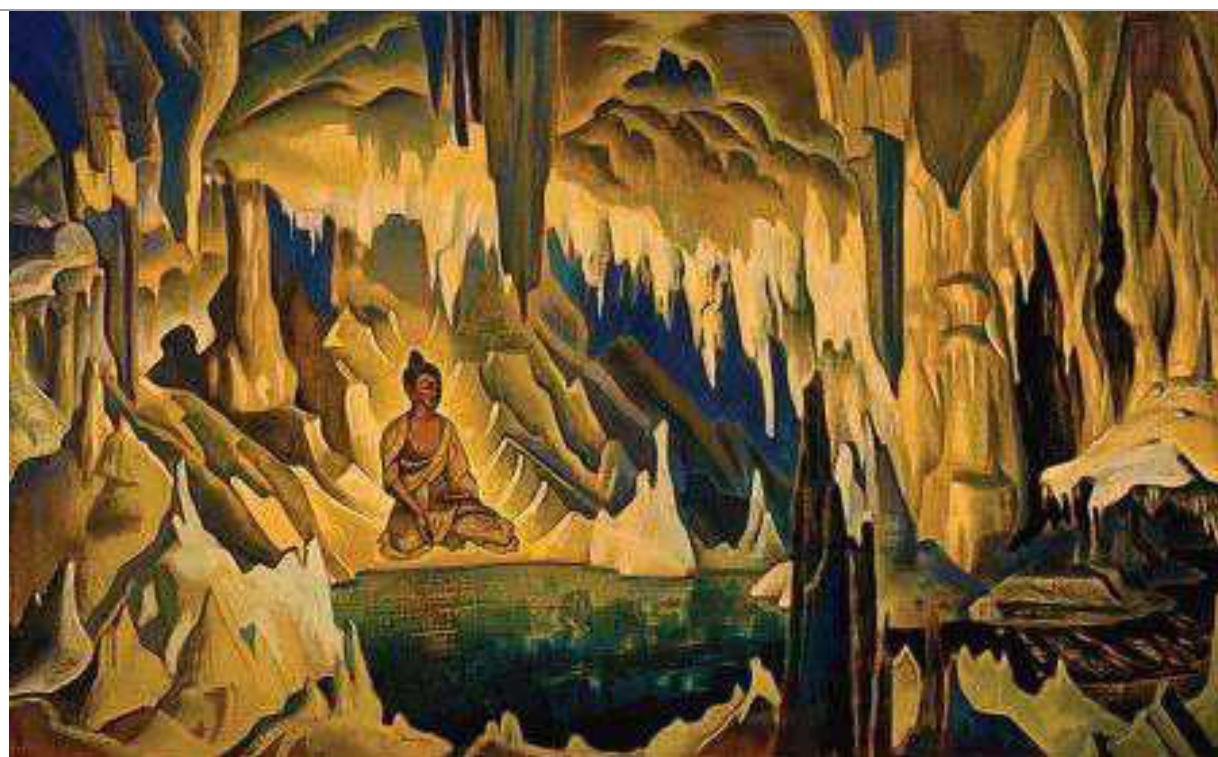
И веднага щом сияещият диск на Слънцето се покажеше над хоризонта, момиченцето чувствуващо как всяка клетчица на тялото му се изпъльва с

тържественост. И както винаги, то нашеяваше на Слънцето най-съкровеното, най-заветното:

– Владико Слънце! Ето, пред теб е една чиста-пречиста чаша! Това е моето сърце. Напълни тази жива чаша със своята светлина. Някога аз ще срещна Учителя. И ще измоля разрешението му да поливам от тази чаша слънчевите цветя в неговата градина.

Великото Светило се издигаше над хоризонта и будеше от сън всичко живо. То напомняше и на хората, и на животните, и на растенията, че трябва да продължат вчерашните си временно прекъснати дела.

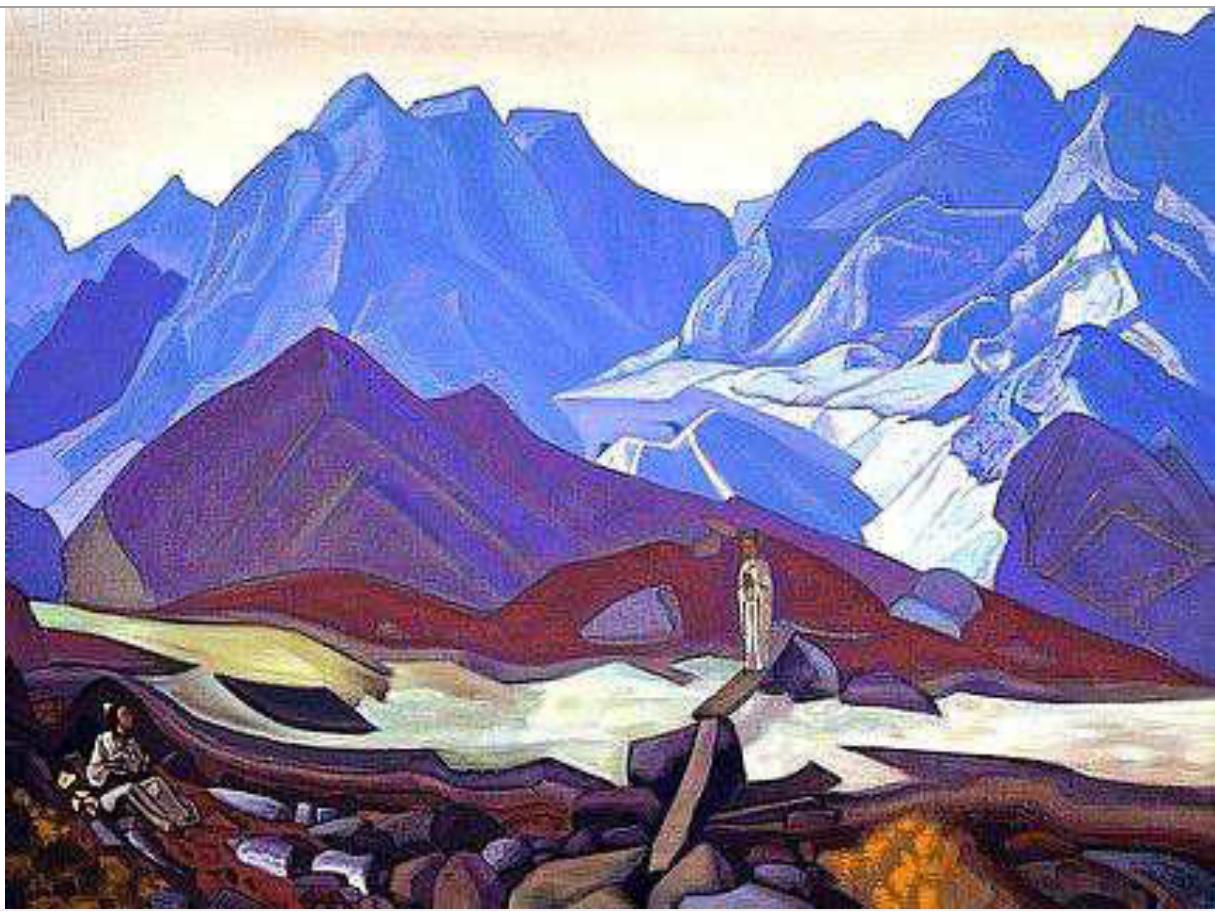
В мразовитите зимни вечери пък, заспивайки, момиченцето си представяше Владиката-Слънце в своето въображение и му предаваше горещата си молба:

Н. К. Ръорих. Победителят Буда.

– Владико Слънце! Изпрати Учителя на моите пътища! Изпрати ми Учителя, защото така ми се иска да стана ръкавичка на ръката му, та в зимния мраз пръстите му никога да не премръзват!

Всяка вечер, лягайки си да спи, момиченцето изпращаше в пространството своята безмълвна молба. Разстоянията не я смущаваха. Беше напълно убедена, че между човешкото сърце и сърцето на Учителя не може да има никакви разстояния.

Н. К. Рерих. Отпуск.

ИЗКУШЕНИЕТО

Е

Находката

дин ден, разхождайки се из околностите, Покла няща се на Слънцето се изкачи на висок хълм и на върха видя стара изоставена кула. Тя тръгна към нея.

Вместо врата в кулата зееше отвор, затова и всеки можеше да влезе вътре. По скрибуещата стълба момиченцето се изкачи чак до върха. Там имаше малка стаичка без врата и дори без стъкло на единствения прозорец. И независимо от старинната маса и продълненото кресло, по всичко личеше, че много отдавна тук вече никой не живее.

През счупения прозорец към околността се откриваше чудна гледка. Но найвпечатляващо беше небето. В големия град, където къщите са много високи, небето е много малко. Никога не виждаш нито изгревите, нито залезите. А оттук, от високото, от единия до другия край на хоризонта се виждаше небе.

Сякаш кулата стоеше в центъра на огромна окръжност, във вътрешността на която беше градът, наполовина опасан с река, наполовина – с гора и поля.

Момиченцето обичаше да размишлява в самота и затова бе във възторг от своето открытие. В горното чекмедже на масата, покрита с дебел слой прах, намери продълговат кожен цилиндър-калъф. Отвори го и ахна: там лежеше старинен телескоп и това беше нейна мечта. Тя внимателно доближи телескопа до очите си.

А в това време на небето ставаха чудеса: от едната страна залязваше Слънцето, а от другата – върху светлото още небе изгряваше Луната. През телескопа на Луната се виждаха кратери, а на Слънцето – петна и можеше да се разгледа слънчевата корона.

После върху златисто-синьото небе се появи първата звезда. Това беше любимата звезда на момиченцето – Венера, царицата на небето. Докато слънцето залязваше, никоя от звездите и планетите не смееше да се появи на небето – целият небосклон очакваше нея, единствената, своята царица. Едва след известно време на тъмнеещото небе започнаха да изгряват звездите.

Тази нощ момиченцето гледаше звездите дотогава, докато преизпълнено от щастие не заспа в креслото, здраво притискайки безценната находка.

Ничий

На сутринта Покланяща се на Слънцето разбра, че идва края на нейното щастие: ще трябва да се раздели с телескопа.

“Но защо да се разделя? – профуча в главата ѝ. – Защо трябва да се разделя с находката, с която, както изглежда, отдавна вече никой не работи? Ако не беше така, телескопът нямаше да е захвърлен в чекмеджето на стара маса в полуразрушена кула!”

И все пак момиченцето се подвоуми. Запита се: „Аз ли съм сложила тази безценна вещ в чекмеджето на тази маса?” И си отговори: „Не, не съм аз!” После се запита: „Сигурна ли съм на 100%, че собственикът на телескопа никога повече няма да се върне тук?” И си призна: „Не, не съм сигурна.”

Но от друга страна, притискайки находката до гърдите си, момиченцето продължаваше да се убеждава само: та нима кулата бе заключена. Нима тук имаше признания за нечие присъствие? Та кой може да я съди, че е намерила телескоп в стара изоставена кула със счупени прозорци? Нима хората не намират в земята съкровища, заровени някога от някого? И кой ги осъжда? Та нима човек не намира по тротоарите изпуснати от някого пари и по пейките в парковете – забравени играчки, а в телефонните будки – химикалки?

– Пък и трябва ли – каза си тя на глас – непременно на всеки срещнат да разказвам, че съм намерила ничий телескоп в изоставена кула? Нима някой ме е видял тук?

Но у дома от малка я бяха учили: ”Не трябва да взимаш онова, което не е оставено от теб!”

След мъчителни размисли и борба със себе си, Покланяща се на Слънцето все пак остави предмета на мечтите си на мястото му, въздъхна и си тръгна. Реши, че отново ще дойде тук след седмица. И ако стопанинът не се е появил, тогава ще вземе никому ненужния тук телескоп.

След седмица, за огромна радост на момиченцето небесната скъпоценност все още лежеше на мястото си. И тя отново с възторг гледаше Слънцето, Луната, звездите. И отново ѝ бе жал да се раздели с находката. Но това чувство вече не беше така болезнено.

Измина още една седмица. Момиченцето дойде в кулата и отново отвори чекмеджето на старата маса. Телескопът лежеше на мястото си.

Измина месец. Изнизващ се още един. Всеки път момиченцето бързаше към кулата, мислейки си с вълнение: ами ако телескопът вече е изчезнал? И всеки път въздъхаше с облекчение и беше щастлива, че телескопът си е на мястото. Чакаше си момиченцето, като дресирано чуждо куче.

Нижеха се седмица след седмица. Сега вече тя се отправяше към старата кула спокойно, без да бърза. И в душата ѝ никога повече не се появявало желание да вземе телескопа.

Съмишленици

Но едно ранно утро, изкачвайки се по скърцащата стръмна стълба, момиченцето видя през отворената врата младеж с изтъркани джинси и тениска с образа на кинозвезда. През телескопа той гледаше Венера.

Когато момиченцето влезе, младежът учудено я погледна и попита:

– Ти пък какво правиш тук?

– Ами аз – отговори момиченцето, без да се смути ни най-малко – вече цяла година идвам тук да гледам звездите.

– О-о? – почтително проточи глас младежът. – И как така още не си взела телескопа?

– Отначало много исках да го взема – призна момиченцето. – Но после нещо в мен проговори: ”Не си го оставила ти, значи не трябва и да го взимаш!”

И обръщайки се към младежа, попита:

– Да не би да е твой?

– Не – отговори младежът. – Ничий е. Аз просто идвам тук да гледам звездите. Още от малък.

– От дете?! – възкликна момиченцето, безкрайно учудено: та нали момчето беше вече голям мъж.

– Е – уточни младежът, – може би от 13 години.

Момиченцето зяпна от учудване и предпазливо попита:

– Колко? 13 години?!

Младежът отново пресметна годините на ум и потвърди:

– Да. Точно така. Тринайсет.

– И нито веднъж не ти се е приискало да вземеш този ничий телескоп?!

– Отначало, разбира се, ми се искаше – каза младежът. – И дори го взех. Тогава бях приблизително на толкова, на колкото си сега ти... И занесох тази тръба у дома, а после нещо, ето тук – той посочи средата на гърдите си – като че се разшава и сякаш каза: "Не си оставил ли тази вещ, значи не трябва и да я взимаш!" И на другия ден върнах тръбата обратно.

Младежът отново се обърна към прозореца и насочи телескопа към Венера.

Сърцето просто знае

– Така е, честен е не онзи, който не взима чуждото, защото така изисква законът, а той се страхува от закона. Да, истински честен е този, който спокойно би могъл да вземе и никой не би разбрали. Но той не е взел!

– Това... Ти ли каза това? – попита момиченцето младежа.

Той се обърна към новата си познайница и учудено рече:

– Не... Реших, че ти каза тези думи. Чух ги и си помислих: "Я гледай! Малко момиченце, а знае такива мъдри думи!"

– Но... – спокойно рече момиченцето – аз чух глас, който много приличаше на твоя!

Младежът дори се обърка. Той каза:

– А пък аз чух глас, който много приличаше на твоя! Ей-богу!

– Как мислиш? – предпазливо попита момиченцето. – Не би ли могло това да го е казало... нашето сърце? Знаеш ли какво съм забелязала? Сърцето може да говори. Но... не с думи.

– Да – каза младежът, – разбирам за какво говориш. Понякога в сърцето се появява нещо такова... такова необяснимо чувство, което знае къде трябва да отидеш, какво да направиш или какво не бива да правиш. Сигурно това е, което се нарича усет, сърден усет, интуиция. Откъде идва? Как възниква? Не можеш нито да разбереш, нито с думи да изкажеш. Ето, затварям очи...

Младежът затвори очи и каза:

– Не те виждам.

След това отвори очи и каза:

– Ето отворих очи. И те виждам. Направи и ти същото!

Момиченцето затвори очи, а после ги отвори. Младежът попита:

– Чувстваш ли как точно виждат очите ти? Какво става там, в очите? Какви процеси протичат?

– Не – отвърна момиченцето, – не чувствам никакви процеси. Просто веднага виждам всичко онова, което гледам. И това е.

– Окото – каза младежът – е жив оптичен апарат. Добре известно е по какъв начин се получава образът в него. Но когато човек гледа, той **не чувства** по какъв начин очите му възприемат това, което виждат. Отваряйки очи, ние **просто виждаме** и толкоз! Така и сърцето **просто знае** – и толкоз!

Момиченцето кимна и добави:

– И винаги точно!

А младежът каза:

– Никога няма да забравя този телескоп. И знаеш ли защо?

– Не.

– Защото благодарение на него много бързо започнах да разбирам, че всяка наша победа над себе си увеличава все повече и повече знанието на сърцето.

АКО ВСЕ ОЦЕ НЯМА УСТРЕМ...

Н

Не е лесно сред житейските грижи да намериш време да мислиш за възвишеното

а един общо взето добър, честен и работлив човек Покланяща се на Слънцето каза:

– Нали ме помоли да ти разкажа за Учителя на Светлината и неговото Уче-ние?

– Да, помолих те – отвърна човекът. – Много ми е интересно да узная що за хора са тези тайнствени Учители на Светлата ината. И за какво се говори в техните завети? И какви съвети ни дават те, та животът ни да стане-добър?

– Е, ти ме помоли – каза момиченцето – и аз дойдох. Разбира се, все още твърде малко знам. Но като ми каза, че ти пък съвсем нищо не знаеш, с радост ще ти разкажа това, което вече съм успяла да научавам.

Но човекът тъкмо се стягаше за пазара да купи продукти, та затова рече:

– Ела довечера, става ли? Нали виждаш, с жена ми се стягаме за пазар. А после тя ще приготвя обяд, а аз трябва да поправя покрива, че всеки момент дъждовете ще започнат. Но ти не си мисли, че..., ей-богу, наистина ми е много интересно да науча какво пише в Учението на Светлината!

– Добре, довечера непременно ще дойда – с готовност отговори момиченцето.

Още щом се здрачи момиченцето забърза към дома на человека, който искаше да научи за Учителя и неговото Учение, но... жена му каза, че мъжът ѝ толкова се е уморил през деня, че чак гърбът му се схванал.

– Нека си почине – рече тя. – Намазах гърба му с мехлем. Лежи на дивана и гледа футбол.

Момиченцето отвърна:

– Разбира се, та мъжът ви да не е слон? Видях как самичък мъкнеше гредите и си помислих: "Как ли се справя сам?"

На сутринта човекът срещна момиченцето на улицата и се извини:

– Ти сигурно си идвала? Но нали разбираш, жена ми беше намазала болния ми гръб... Ама когато нашите спечелиха и на гърба ми поолекна! Щом поправя покрива, ще поговорим и за Учението на Светлината.

– Разбира се – с готовност каза момиченцето. – Щом се освободите, извикай-те ме! Винаги с радост ще дойда.

– Хайде утре, а? – предложи човекът. – Утре непременно ще намеря време. Още от сутринта ела. Тъкмо ще те нагости с току-що издоено мляко.

Момиченцето отиде. Жената го нагости с току-що издоено мляко, но каза, че мъжът ѝ цяла нощ се е измъчил с този гръб и сега отишъл на лекар.

– Мъжът ми много съжаляваше – рече тя, – че и днес беседата ви се проваля.

– Та нима е виновен? – отвърна момиченцето. – Нека само по-бързо да оздравее. Че дъждовете скоро ще дойдат, а покривът ви още не е готов.

Ако още не се е родило желание в сърцето

След няколко дни човекът сам дойде при момиченцето и каза:

– Ето, сам дойдох. Покривът вече е готов. А пък аз знаеш ли какво си мисля? Хайде да се поразходим и да отидем на онова място, където Учителят някога е беседвал с учениците си. Искам да се докосна до камъка, на който е седял Учителят. Ще се поклоня на святото място. И ми се струва, че там ще ми е много по-лесно да разбера мъдростта на Учителя.

– Чудесна идея – зарадва се момиченцето. – Ще видите, че около камъка даже тревата е по-зелена и мека като коприна! И цветята там са по-ярки и по-силно ухаят. Всички хора в околността казват: "Това е, защото камъкът има особени излъчвания. Там има особена аура!"

1929. Ню-Йорк.САЩ.
Високото 29-етажно здание
на Музея на Николай Ръорих.
Тържественото откриване на Музея
се е състояло на 17 октомври 1929 година.

Първата изложба на Николай Константинови Ръорих на американска земя се е състояла през 1920 г. в Ню-Йорк. Докъм 1923г. творчеството на великия руски художник, открил за американците един съвършено нов свят, познавали вече в 28 града на САЩ.

**2000. Музеят на Н. К.
Ръорих в Москва**

Тръгнаха. Но само на няколко крачки от заветния камък, на който някога, беседвайки с учениците си, бе седял Учителят, спътникът на момиченцето срещна свой приятел. Поздравиха се. Онзи каза, че има една много добра работа, с която за кратко време могат да се спечелят пари за кола. Познатият на момиченцето така се увлече да разпитва, че дори не забеляза заветния камък и го подмина. Беше толкова заинтригуван от новата работа, та не обърна внимание и на това, че момиченцето изостана и вече не вървеше с него. Така, разговаряйки за работата, за колата, човекът се изгуби от очите ѝ...

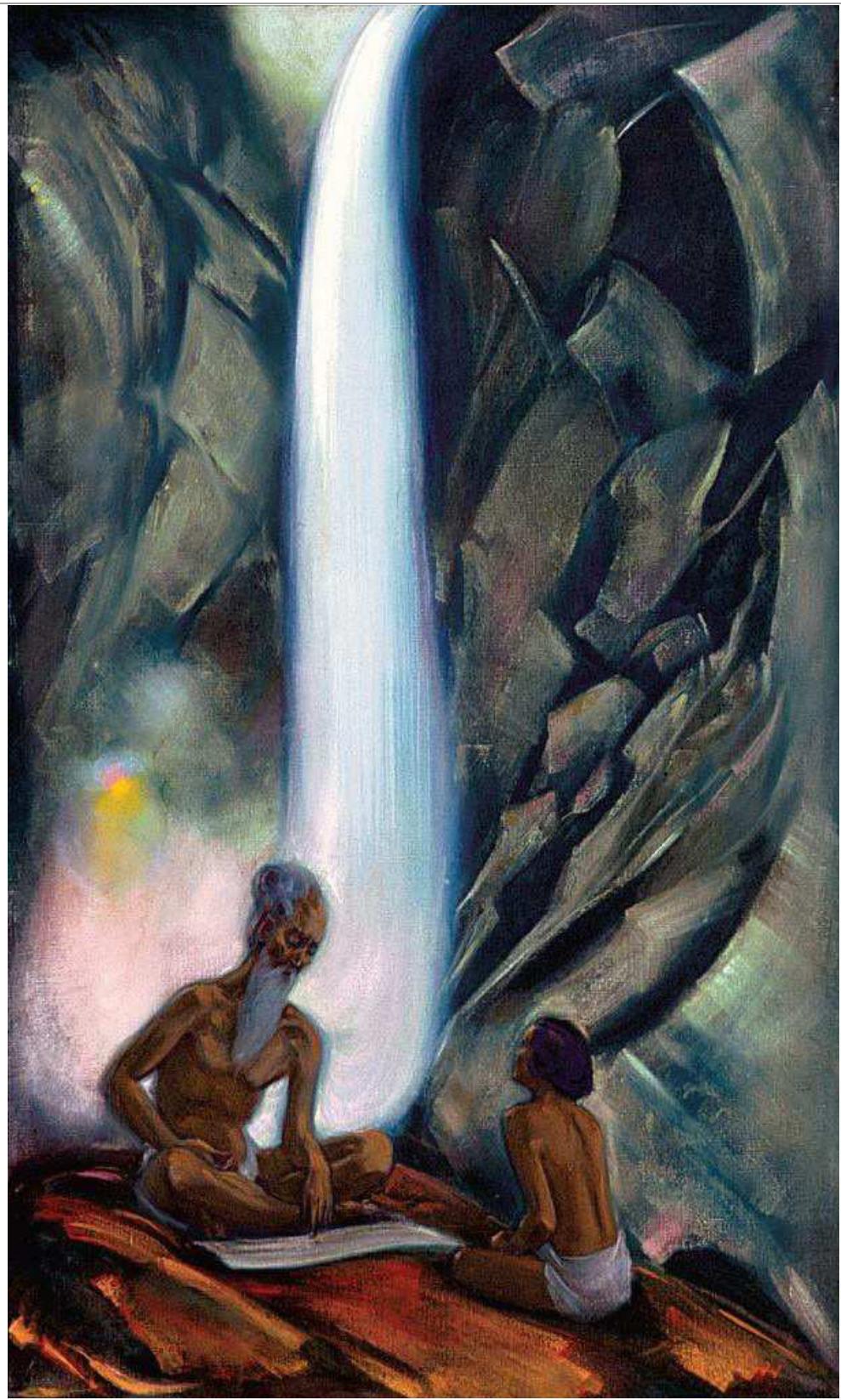
А момиченцето се приближи до свещения камък. Той беше твърде голям, но през деня лятното слънце все пак успяваше да го нагрее. За кой ли път тя прочете думите на Учителя от беседите му с ученици, които преди много векове те сами бяха издълбали върху този камък:

Основите на Съкровеното Учение са като хляба и млякото – храна проста и полезна. И Ученietо трябва да се приема тъй просто, че да изпълва ежедневието ни. Всеки ден ние приемаме храна и без нея смятаме, че денят ни е нещастен. Но без храна нашият дух също загива. А храната на духа е прекрасната мисъл. Каквото и да прави човек, дори работата му да е най-обикновена, а почивката – най-кратка, той трябва да намира всеки ден и във всичко прекрасната мисъл. Без нея денят му ще бъде като всяка хулиганска постъпка, като кражба, като убийство. Но насила никому не можеш да втълпиш това – нищо няма да излезе. Желанието да се мисли възвишено и прекрасно трябва да идва от самия човек. И това желание трябва да бъде потребност за човека, по-насъщна дори от хляба и водата.

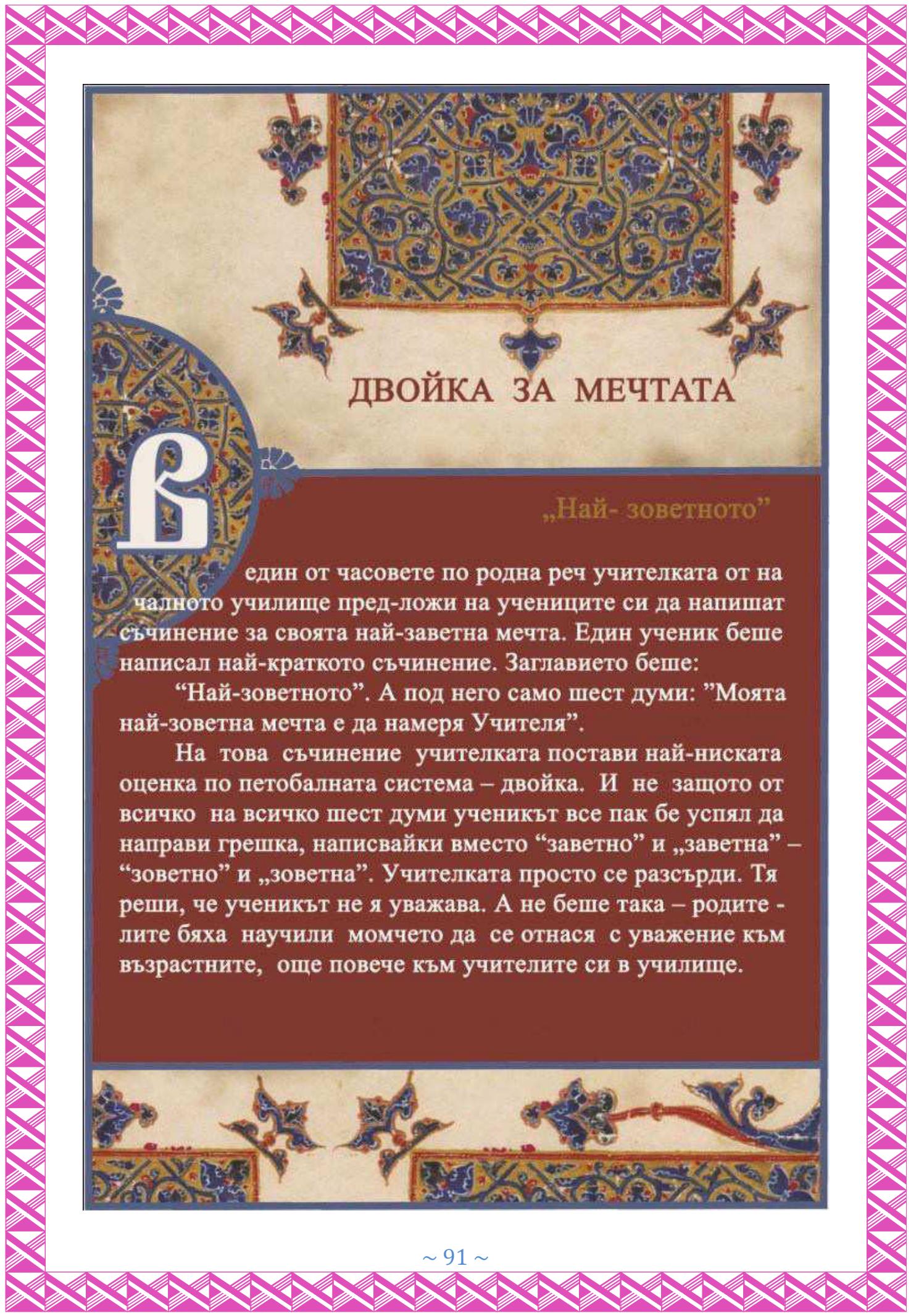
Разбира се, момиченцето много искаше не само нейният познат, но и колкото се може повече хора да опознаят Съкровеното Учение, призвано да подобри нелекия им живот.

Но независимо от това, че животът на хората не може да се подобри без прекрасни мисли, все пак Учителят предупреждава: никому – нито на бедния, нито на богатия – съкровените знания не бива да се дават насила. От такова познание няма да има никаква полза.

Момиченцето добре помнеше думите: “Съкровеното Учение съветва да не се насиљва сърцето, в което все още няма устрем към Учителя.”

Н. К. Рьорих. Свещените слова.

ДВОЙКА ЗА МЕЧТАТА

„Най-зоветното“

един от часовете по родна реч учителката от началното училище предложи на учениците си да напишат съчинение за своята най-заветна мечта. Един ученик беше написал най-краткото съчинение. Заглавието беше:

“Най-зоветното”. А под него само шест думи: “Моята най-заветна мечта е да намеря Учителя”.

На това съчинение учителката постави най-ниската оценка по петобалната система – двойка. И не защото от всичко на всичко шест думи ученикът все пак бе успял да направи грешка, написвайки вместо “заветно” и „заветна“ – “зоветно” и „зоветна“. Учителката просто се разсърди. Тя реши, че ученикът не я уважава. А не беше така – родите – лите бяха научили момчето да се отнася с уважение към възрастните, още повече към учителите си в училище.

Момчето не се обиди на учителката. Мислеше си обаче, че думата “зоветно” произхожда от думата “зов”. С други думи, признаваше, че сърцето му зове Учителя. Сърцето му изпращаше своя зов по всички посоки в пространството – и на запад, и на изток, и на юг, и на север, дори към далечните планети и звезди. Момчето знаеше: Учителят съществува. И вярваше: все някога Учителят непременно ще го чуе.

То не разбираше обаче защо мечтата му се бе сторила на учителката толкова безполезна, че съчинението му бе наречено най-лошото. Попита майка си за това. А тя предположи, че учителката просто не е знаела, че той мечтае за среща с Учителя на Светлината.

Като мост между небето и земята

А майката добре знаеше за какъв Учител мечтае нейния син. Тя също цял живот си мечтаеше за този Учител – **Учителят, който може да бъде не само видим, здрав, но и Нездрав**; който може да говори не само с думи, но и без думи – чрез сърцето; не само когато си до него, но и през пространството и времето.

Учителят на техните мечти не беше от онези уважавани в обществото учители, които получават специалност в институтите и университетите, а после предават получените знания за заобикалящия ни видим свят на своите ученици и студенти и ги обучават в различни специалности. Някой получаваше специалност за начален учител и учеше децата да пишат и да четат, а друг ги научи как да пекат хляб и да шият дрехи. Някой им преподаваше математика, физика или астрономия; някой – информатика, а друг ги учеше на пеене или живопис, или пък как да летят в небето със самолет. Някой им преподаваше правопис, а друг беше учител по строителство на къщи и космически кораби, трети пък ги учеше на чужд език или на изкуството на хирурга, или на земеделие и т.н...

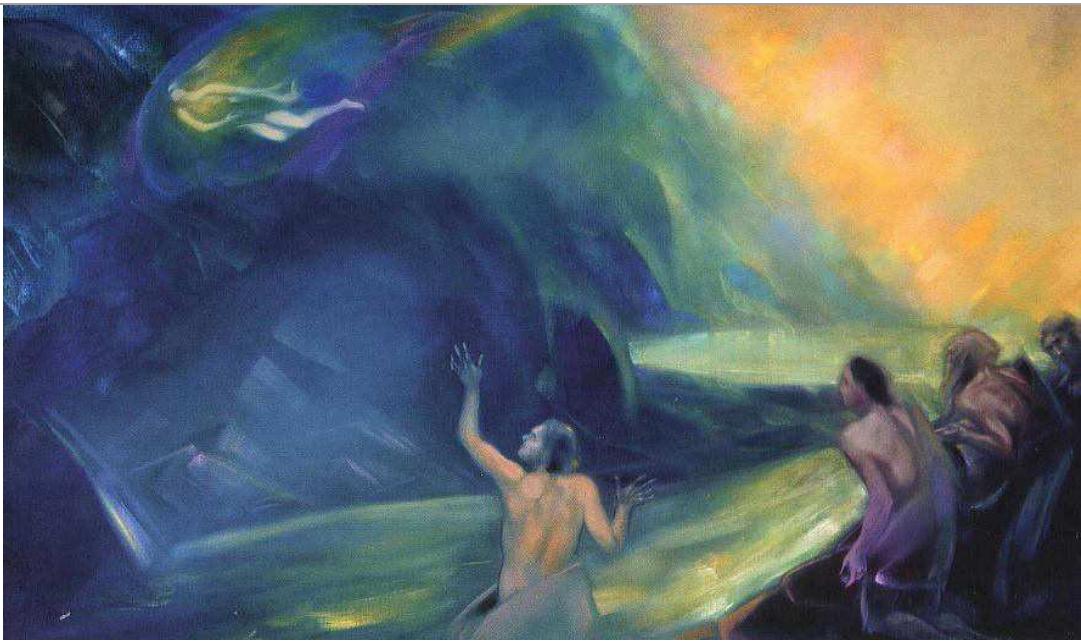
Но и синът, и неговата майка мечтаеха за съвсем друг Учител. Тя беше завършила университет и продължаваше да се учи сама, четеше купища книги, но така и не успяваше да отговори на много от въпросите, които задава синът ѝ. Например, той питаше: ”Къде съм бил, когато ме е нямало?” Или: ”Земята същество ли е или не е същество?” Или: ”Какво е това душа и защо никой още не е нарисувал нейния портрет?” Или: ”Защо хората са зли и жестоки?”

Без Учителя, за когото майката и синът мечтаеха, те, колкото и да се стара-еха, не можеха да съединят земното и небесното. Само Учителят, към когото се стремяха с цялото си сърце, можеше да стане този надежден Мост на Светлината – ето в какво твърдо вярваха и за какво мечтаеха.

Въпросите, на които в училище засега не дават отговор

В съчинението си момчето беше написало: "Моята най-зоветна мечта е да намеря Учителя", защото отначало то си мислеше, че може би тъкмо неговата учителка в училище е този Учител. И веднъж я попита:

- Защо в съня си летя, а когато се събудя, не мога да правя това?
- Защото човешкото тяло е много по-тежко от въздуха – обясни учителката. – Ето защо не можем да летим като птиците.
- Но нали в съня си летя! – каза момчето.

С. Н. Рьорих. Надежда.

– Е, и какво от това? И аз като дете съм летяла. Всички летят... – отговори учителката.

– Тогава в какво тяло летим, когато спим? – не преставаше момчето.

– Когато спим, ние просто спим, почиваме си. И умът си почива. И тялото. Сънят си е просто сън! Това е нещо, което всъщност го няма!

Този отговор го огорчи. Не можеше да разбере как може да го няма това, което го има?

Друг път, момчето попита учителката си:

– А къде сме били аз, вие и всички хора преди да се родим на Земята? Мама не може да ми обясни.

– Преди ти и всеки друг човек да се е родил на Земята – обясни учителката, – тебе, както и мен, както и всички други хора изобщо ни е нямало. Така казва науката.

Момчето никога не би се осмелило да възразява на науката. И все пак си мислеше, че хората все някъде са били преди да се родят на Земята. Защото за всеки човек, който се ражда, незнайно защо казват "новороден".

Затова и попита учителката:

– Но ако преди да се роди, човек въобще никъде не е бил, тогава защо казват за него, че е “новороден”?

Учителката отговори, че **новородено** наричат просто бебето от момента на раждането до края на първия месец от живота му.

– Но тогава – не се успокояваше момчето, – може би по-правилно би било да се казва “**неотдавна роден**”? А щом казват “новороден”, това може би означава „**отново роден**”? Може би това е още едно – **ново** – раждане на человека? Но ако е **ново**, значи преди него е имало и **старо**? Може би новороденият – **отново роденият човек** – е живял и по-рано? А после **отново** се е родил?

Учителката тежко въздъхна:

– Не размътвай нито своята, нито моята глава, философче! По-добре първо запомни, че думата “заветна” се пише с “а”. – И уморено добави: – Извинявай, но трябва да проверя още цяла камара ваши тетрадки.

Цвете в сърцето

Колкото повече момчето размишляваше, толкова повече въпроси възникваха. Но желанието да ги задава на учителката постепенно изчезна.

1974г. Индия. Картините на Святослав Николаевич Ръорих, предназначени за неговата юбилейна изложба в СССР, се товарят на специално изпратен от съветското правителство самолет.

– Мамо – каза то веднъж, – сигурно децата ще ми се присмеят, ако им кажа, че когато мечтая за Учителя, в мен, ето тук – и то допря длани си до гърдите – разцъфва такова красива цвете, каквото никога не съм виждал!

– Мисля си – съгласи се майката, – че децата наистина може и да ти се присмеят. Но трябва да ги разбереш. Та ти сравняваш чувствата си към

Учителя с прекрасно цвете. Но те няма да видят никакво цвете, защото всъщност го няма. Затова...

– Но, мамо! – прекъсна я явно обидено момчето. – Как така няма никакво цвете? Аз не съм си го измислил!

– Не си го измислил?! – безкрайно се учуди майката.

– Не. Не съм си го измислил! – отвърна момчето. – Когато мечтая за Учите-ля, аз винаги усещам изумителния аромат на това цвете!

Майката учудено погледна сина си, но не успя нищо да каже, защото в този момент в стаята влезе баба му. Едва пристъпила прага, тя замря от удивление. А после притвори очи и вдъхвайки аромата, въздоржено прошепна:

**Януари, 1975 година.
Ленинград. Десетки
хиляди хора посетиха
Юбилейната изложба
на картините на
Святослав Ръорих,
организирана в един
от най-прекрасните
музеи в света –
Ермитажа.**

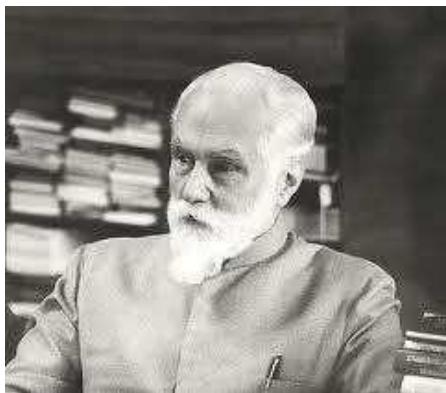
– Божичко! Ама че чуден аромат! Истинска райска градина! Нищо подобно не съм вдъхвала през живота си! Що за божествен парфюм си купила? – попита тя дъщеря си.

А майката объркано гледаше ту своята майка, ту сина си. Защото тя също с огромна изненада чувствуше как дробовете ѝ се изпълват с неземен аромат...

„Нека устремът към прекрасното бъде нашата ежедневна молитва”

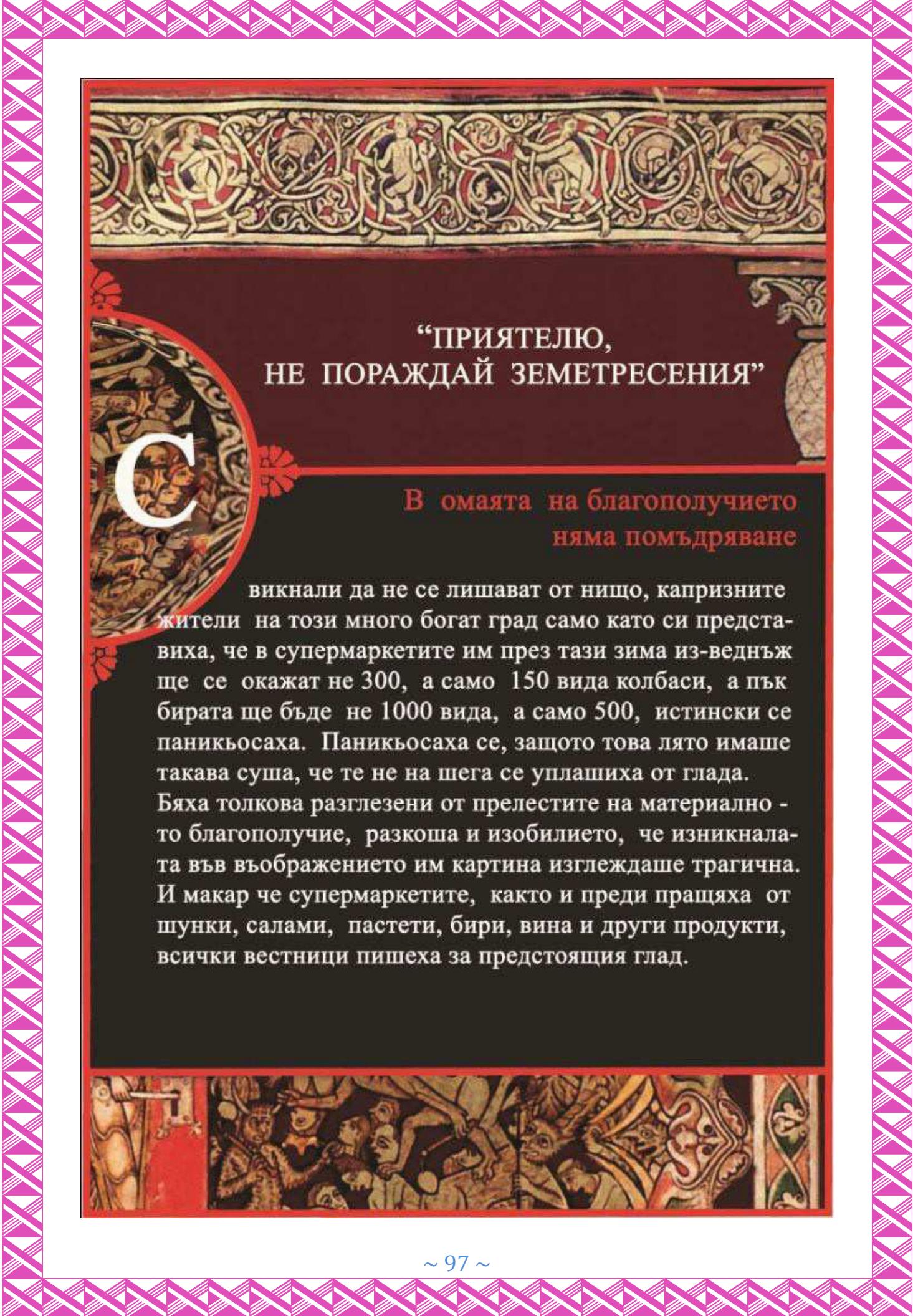
В писмата до своите сътрудници Елена Ивановна Ръорих казва: „Разбира се, единственият истински Учител е „Незримият“ Учител. Но колцина са тези, които могат да получат достъп до такъв Учител? Това не

означава, че Учителят е недосегаем, не разбира се. Той е най-близкият. Само че не всички могат да издържат на тази близост. Тя се открива изцяло само на онзи, който в продължение на много векове е носил Лика на Учителя в най-съкровеното кътче на сърцето си. Без този вековен опит и създадената магнитна връзка е трудно да се възприемат лъчите, изпращани от “Незримия” Учител... Та нали невидимите лъчи са много мощни и понякога действат по-силно и от радиум”.

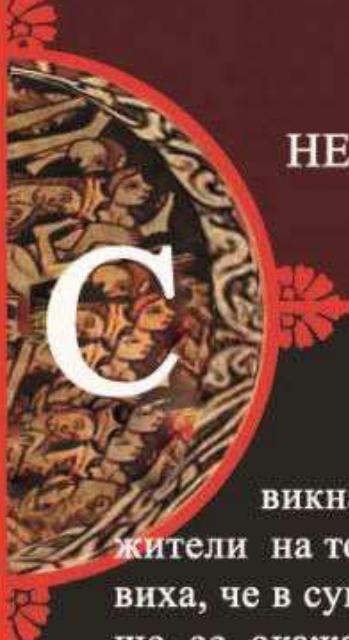

Святослав Николаевич Ръорих – по-малкият син на Николай Константинович и Елена Ивановна – забележителен художник и хуманист на XX век, който беше и голям познавач на тибетската и древноиндийската медицина, а също орнитолог и обществен деец. Заради огромния му принос в културата на своята втора Родина – Индия, той бе награден с нейния най-висш граждански орден „Падма Бхушан”.

Синовете на Елена Ивановна от деца мечтаели за Учителя и се подготвяли за срещата с Него. Пътят към Учителя бил труден, но това бил пътят на Красо-тата. И когато пораснали, Юрий и Святослав дали тази Красота на хората чрез науката и изкуството. Впрочем, Святослав често казвал: ”Да занесем вестта за Красотата във всяко сърце, във всеки дом. Нека стремежът към прекрасното бъде нашата ежедневна молитва... Търсенето на Красотата – това е, което ще сближи хората и ще спаси света. В трудните моменти от живота трябва да мислим за Красотата.”

“ПРИЯТЕЛЮ, НЕ ПОРАЖДАЙ ЗЕМЕТРЕСЕНИЯ”

В омаята на благополучието
няма помъдряване

викнали да не се лишават от нищо, капризните жители на този много богат град само като си представиха, че в супермаркетите им през тази зима из-веднъж ще се окажат не 300, а само 150 вида колбаси, а пък бирата ще бъде не 1000 вида, а само 500, истински се паникъсаха. Паникъсаха се, защото това лято имаше такава сула, че те не на шега се уплашиха от глада.

Бяха толкова разгледени от прелестите на материално - то благополучие, разкоша и изобилието, че изникната във въображението им картина изглеждаше трагична. И макар че супермаркетите, както и преди прашаха от шунки, салами, пастети, бири, вина и други продукти, всички вестници пишеха за предстоящия глад.

Повечето граждани сметнаха, че наближава краят на света. И за да преодолеят страхът и отчаянието си, се отдаеха на най-груби развлечения. Освен това те станаха по-високомерни, по-лицемерни и се отнасяха с още по-голямо презрение към хората със скромни доходи от покрайнините на града, чиято цел в живота беше съвсем не трупането на богатства и непрестанните развлечения. Най-голямото богатство на человека е доброто и мъдро сърце – така смятаха жителите от покрайнините. Те си помагаха един на друг и се стараеха да няма кавги между хората в квартала, да няма обидени или нуждаещи се от хляб или подслон. И ако на някого изведнъж рухнеше старата къща, всички се събираха и заедно, за няколко дни построяваха на человека нов дом, а сепак устройваха празника “Новоселие” (празненство по случай нас-таняването в нова къща – б.р.).

Жителите на богатите квартали обаче дори не забелязваха как бързо изстиват сърцата им. Те престанаха да обръщат внимание дори на собствените си деца и не възпитаваха в тях нито чувство на състрадание, нито съвест, нито усет към красотата. Не възпитаваха в тях никакви висши ценности и твърдяха, че най-важното в живота са само парите, които могат да дадат на человека всичко.

Децата и юношите от малки се занимаваха с всичко онова, с което се занимаваха и възрастните. Още в първи клас те вече пушеха не само тютюн, но и наркотични треви.

Юношите и младежите не само мечтаеха за пари, но и си ги набавяха по най-различни начини, включително, ограбвайки банки.

Също както възрастните, децата и юношите водеха полов живот. А лекарите и учителите в училище, вместо да обяснят колко пагубно е това за младия организъм и особено за момичетата, препоръчваха на родителите да купуват на момичетата противозачатъчни хапчета, а на момчетата – презервативи. Както и възрастните, децата и юношите обичаха грубите развлечения. И се ругаеха със същите груби думи, като възрастните, и жестоко се биеха помежду си, като в екшъните, и вършеха различни престъпления, в това число и убийства.

А Учителите на Светлината предупреждават, че в омаята на благополучието никога няма помъдряване. Че когато дори децата мечтаят само за пари и вършат престъпления, то заплахата от безумие става реалност. И че ако това се случи, хората трябва да очакват голяма беда, с която заплахата от глада не може дори да се сравнява.

Безумци

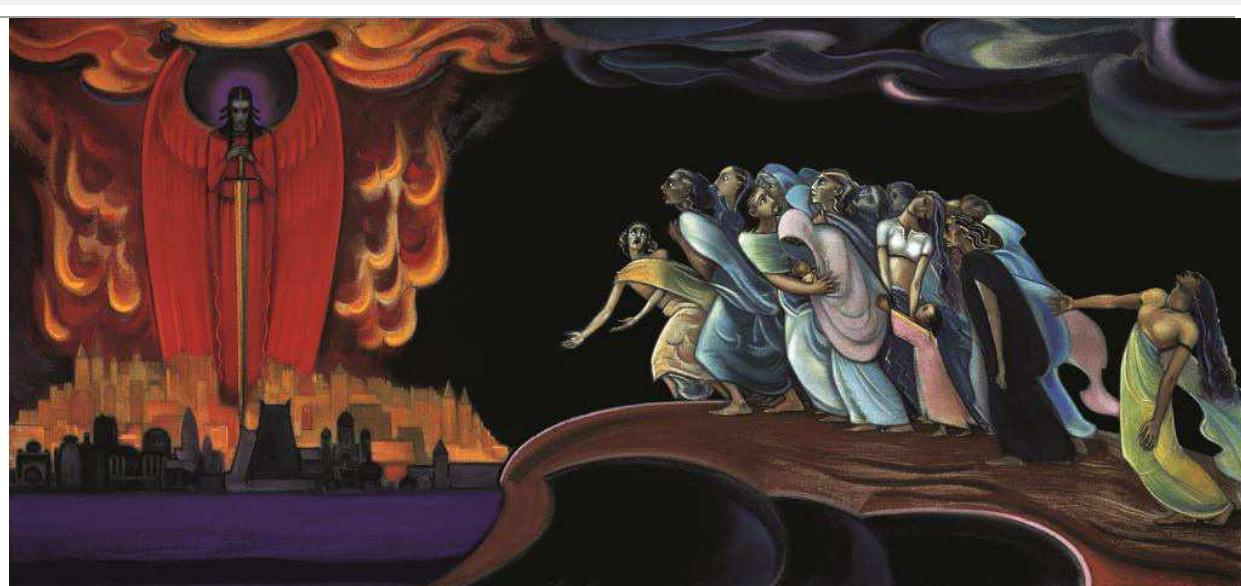
Жегата в града растеше с всеки изминал ден. А страхът на жителите от намаляването на огромното изобилие започна да прераства в яростна

злоба. Жителите търсеха на кого да си я излеят, защото тя ги разкъсваше отвътре.

Веднъж Покланяща се на Слънцето дойде от своето предградие в центъра на града и видя как тълпа от безумци с яростни викове, железни пръти и тежки чукове се опитваше да разбие големия камък, на който някога обичал да сядат Учителят, беседвайки със своите ученици.

Но нима към камъка бе насочена хорската злоба?

Не, разбира се. Оказа се, че хората най-сетне бяха открили “главния виновник” за това, че през тази година над града им непрестанно се стоварваха страшни стихийни бедствия. През зимата снегът постоянно го затрупваше, а през пролетта започна такова наводнение, каквото не помнеха нито старите хора, нито синоптиците. А после, чак до лятото го върхлитаха разрушителни урагани. Сега пък настъпи такава жега, че изгоряха не само полята и горите, но пламнаха и много сгради в центъра на града.

С. Н. Ръорих. Предупреждение към човечеството.

Обезумялата тълпа бълваше проклятия и стоварваше цялата си злоба върху ... Учителя и неговото Учение. Всеки се стараеше да удари камъка с такава сила, че чак искри изхвърчаха изпод стоманените пръти и чукове.

Но какво всъщност имаше там, в Съкровеното Учение на Светлината, което предизвикваше тази дива ярост у хората?

Оказа се, че именно то обясняваше на хората къде е главната причина за техните нещаствия, в това число и стихийните бедствия. И причината беше в злите мисли на хората!

Но хората не искаха да признаят правотата на Древната Мъдрост. В горящите навред клади те изгаряха книгите на Учителя и жестоко пребиваха онези, които не искаха да правят това.

Тълпите разбиваха камъка на смени. Чуковете пръскаха искри. Но камъкът не поддаваше. И това предизвикваше у безумците още по-голяма ярост.

Едва на следващия ден по камъка се появиха пукнатини. Разбиването продължаваше без прекъсване – и ден, и нощ. Хората се сменяха един друг, яростта им даваше сили, а злобата и омразата ги обезобразяваше до такава степен, че лицата им вече започнаха да придобиват зверски вид.

Лесно е да си представим какво би се случило, ако не камъкът, а самият Учител им бе попаднал сега в ръцете. Мигом биха го разкъсали. В краен случай, биха го осъдили на смърт и биха го убили на електрическия стол. А може би, за да се насладят на мъките му, биха го разпънали на кръст на централния площад, както някога на хълма Голгота безумци разпънаха на кръста Учителя на Учителите.

Предчувствие за бедата

Момиченцето гледаше как множеството тежки чукове се стоварват върху заветния камък и цялото му тяло изтръпваше, сякаш го шибаха с камшик. По бузите му безшумно се стичаха сълзи. Но то, разбира се, беше безсилно да направи каквото и да било, за да спре това безумие.

Момиченцето плачеше и за това, че предчувствуващата надвисваща над града беда, с която не биха могли да се сравнят нито наводненията, нито ураганите, нито сушата. То виждаше как човешката злоба се вие в пространството над камъка в яростен черен вихър.

И този зловещ, все още невидим за хората вихър, състоящ се от злобни мисли, се разрастваше и приличаше все повече на гигантски смерч, в чиято фуния се всмукваха отвсякъде също такива злобни енергии. Като черни змии те изпълзяваха от домовете, дори от най-отдалечените къщи.

Злите мисли изкачаха от банки и казина, от заводи и военни щабове, от кинотеатри и телевизионни кули, от магазини и пазари, от различни кантори и ресторани, от трамваи и автомобили – отвсякъде, където имаше хора.

Въздухът се изпълваше с тази страшна енергия, а хората не разбираха защо им е трудно да дишат

Скъпоценното камъче

Ден и нощ тълпите разбиваха камъка. Сякаш целият град бе обезумял. Почти всеки се смяташе длъжен да прибави и своята сила за унищожаването на камъка, който вече бе раздробен на няколко парчета.

Хората не можеха да се спрат дори когато от огромния валчест камък остана само купчина дребни отломки. Продължиха да разбиват тези отломки дотогава, докато те не се превърнаха в чакъл. Обезумелите тълпи

набиваха с ботуши и ботинки чакъла в земята и плюеха отгоре ѹ. Хората продължаваха да удрят с чуковете дори тогава, когато чакълът, превърнат в прах, беше вече натъпкан в земята.

Когато тълпата се разотиде, момиченцето с мъка изнамери в отъпканата земя по чудо запазило се мъничко парченце от камъка. Изчопли го, изпочупвайки ноктите си и изранявайки пръстите си до кръв. У дома го изми с вода. Това беше всичко, което бе останало от заветния камък.

На следващия ден момиченцето помоли един майстор да пробие в камъчето една дупчица, за да промуши в нея шнурче. После окачи това невзрачно камъче на гърдите си и го прикри с рокличката. Камъчето стана за нея най-голямата скъпоценност, свещена реликва...

Злото се връща!

Когато камъкът беше унищожен, всички в глухо безсилие се разотидаха по домовете си и всеки се зае с обичайните си дела. Изглежда, излялата се злоба бе усмирила хората. Взривът на яростта в града стихна. И безумието сякаш напусна разпалените им глави.

Но всичко утихна и се успокои само във видимия живот на хората.

Един от древните Учители на Светлината някога бе казал на учениците си, че хорската злоба не се състява изведнъж, като кисело мляко на огъня. Трябва да мине известно време преди злото да се върне при онзи, който го е причинил. Всичко, което човек пуска в пространството, отново се връща при него. Непременно се връща, при това подсилено! Защото такъв е съкровеният закон за възстановяване на справедливостта в живота. Ако не искаш да страдаш, не бъди зъл. Лесно е за разбиране. Така учат всички Учители на Светлината...

Злобата и грубите нрави на жителите в този град отдавна привличаха също такава злоба и грубост отвсякъде. И ако някой би могъл да види атмосферата над града след онази ярост, която безумците изляха върху Учителя, живял тук преди няколко века, би се ужасил. И би казал: "Как може да се диша всичко това? Къде е въздухът тук? Та това е истински змиярник!"

Но идва моментът и злото започва да се състява, подобно на онези невидими във въздуха водни пари, които състяvайки се, изведнъж стават видими във вид на облаци.

Ето че и над града, в който озлобените безумци се оказаха толкова много, вече надвисващ зловещ черен буреносен облак с мълнии, каквито още никога не бяха святкали по тези краища и с гръмотевици, каквито още не бяха гърмели на Земята от времето на нейното втвърдяване.

Краят на света

И веднъж, в деня на карнавала, когато въздухът над града се тресеше от грохота на барабаните, воя на саксофоните, електрическите китари и гласовете на певците, усиленни до такава степен, че чак тъпанчетата боляха, точно в разгара на веселието небето изведнъж стана прашно, а после съвсем черно. А после се разцепи от хиляди мълнии. От грохота на гръмотевиците земята се разтресе и на много места започна дори да се пропуква.

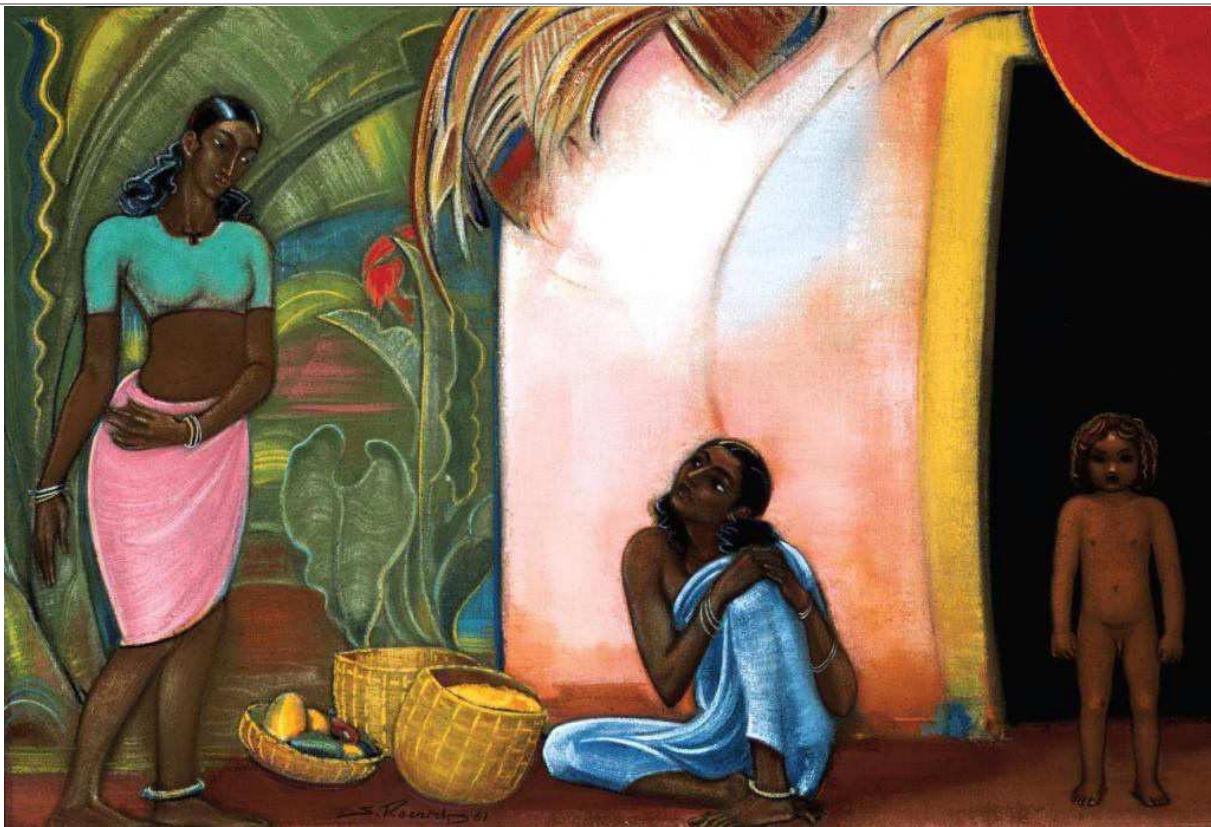
Земята се тресеше така, сякаш градът се намира в празната каросерия на гигантски камион, движещ се по изровен път. Чудото на инженерната мисъл – мостът, съединяващ двете части на града, разположен на двата бряга на живописната река, се огъна и се пречути като кибритена клечка. Столиците коли, пътуващи по него, изведнъж се сгромолясаха в реката. Кулите-небостъргачи от монолитен бетон падаха цели, сякаш покосени от невидима гигантска коса, превръщайки се в планини от парчета бетон, метал и стъкло, бълващи огън и дим. Домовете, изградени от бетонни блокове, рухваха, сякаш панелите въобще не бяха заварявани. Празнично украсените до преди минути улици в миг се превърнаха в грамади горящи развалини. Взривяваха се заводите, железопътните композиции, превозващи нефт, втечен газ и бойни снаряди за складовете. Взривяваха се газопроводите, бензиновите складове, бензиностанциите, бензиновите резервоари на автомобилите и дори джобните газови запалки. Обезумели тълпи от хора, чиито лица и дрехи бяха покрити с бетонен прах, сгуря, кал и кръв, тичаха отвсякъде и неизвестно накъде. Тълпите се сблъскваха, смесваха се, тъпчеха падналите.

– Защо?! – крещяха в ужас и отчаяние хората.

Много от тях още бяха с празничните си карнавални маски. Маските на мнозина се били килнали и от това зрелището ставаше още по-ужасно, още по-трагично...

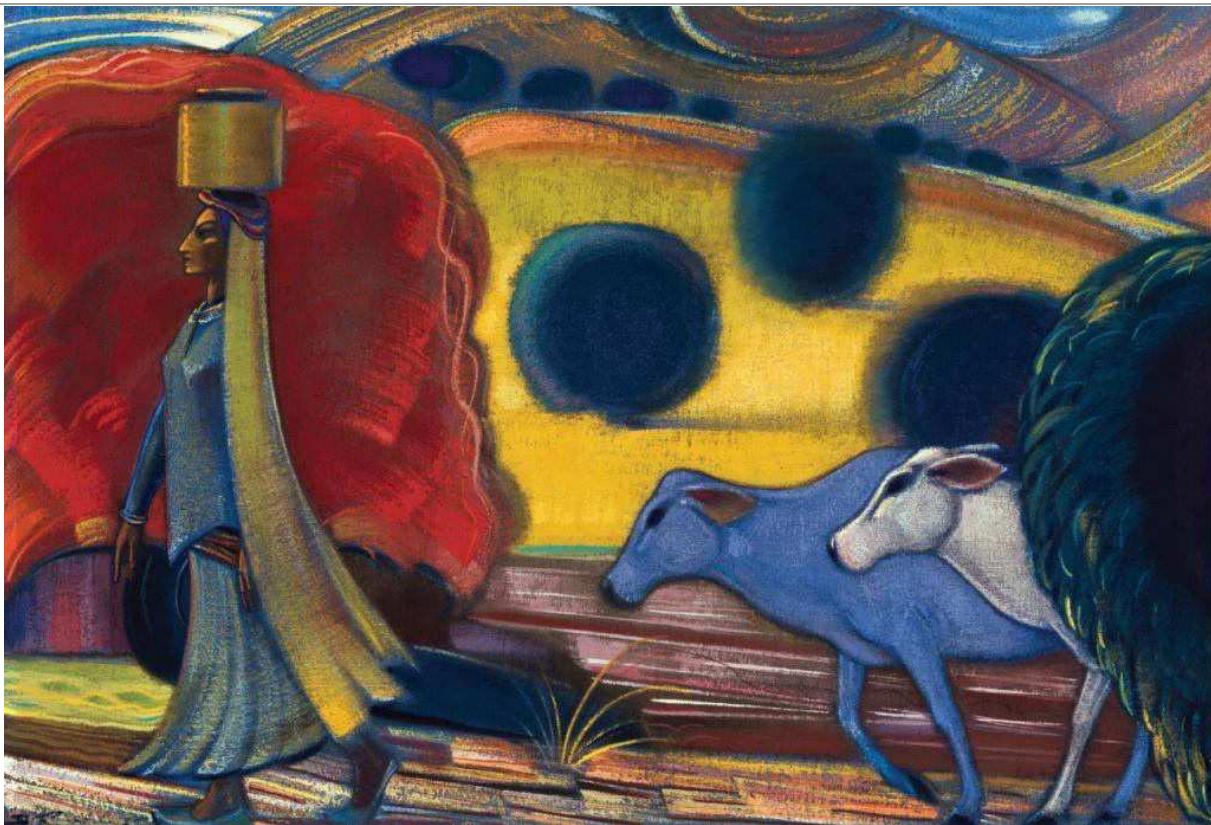
Благословената покрайнина

И само улиците в предградието, на една от които живееше и Покланяща се на Сълнцето, като по чудо си останаха непокътнати. Краят на света не ги докосна. Защо ли ужасяващите сили на стихиите ги бяха отминали? Скромните труженици, които живееха тук, също обичаха да се повеселят с приятели. Но празниците им не съвпадаха с тези, които се честваха в централните райони. И веселието им с нищо не напомняше онова неистово буйство, което предпочитаха другите им съграждани, от богатите квартали. Затова в този трагичен ден никой от жителите на предградието дори не си бе и помислил да иде в центъра на града. Жivotът на тези обикновени хора вървеше по обичайния ред, те продължаваха да си работят както всеки ден.

С. Н. Ръорих. *Моите съседи.*

Жителите от покрайнините все още дори не подозираха ужасната трагедия, разиграла се в града. По тесните улички беше както винаги чисто, тихо, спокойно и зелено. Котките се припичаха по покривите на малките им уютни къщички. Дечицата пускаха книжни лодчици в потока и весело се плискаха във вира. Бабките седяха на пейките в малките тихи градинки, слушаха как чуруликат птиците и плетяха на внучетата си топли чорапи и ръкавици за зимата. Съседът на момиченцето, както обикновено, размахваше колана и се заканваше да откъсне ушите на момченцата, ако и следващия път се промъкнат в градината му. Въщност, той беше добър човек и се възмущаваше не от това, че отмъкват ябълките му, а че понякога децата чупеха клоните на ябълковите дървета.

С. Н. Рьорих. Жена от племето Gaddi.

Но когато новината за трагедията стигна до хората от предградието, дори птиците замъркнаха – толкова потресени бяха всички. Жените плачеха, узнавайки, че повече от половината жители са загинали от зловеща смърт. Мъжете товареха колите си с всичко, което би могло да послужи на останалите живи: палатки, спални чували, дрехи, медикаменти, храна, вода.

Двама младежи, товарейки един стар камион с всичко онова, което съседите донасяха отвсякъде, тихично разговаряха помежду си.

– Знаеш ли – каза единият, – когато прочетох в Съкровеното Учение думите на Учителя: “Приятелю, не предизвиквай земетресения!”, си помислих, че това е казано от остроумие.

Събеседникът му призна, че си е помислил същото.

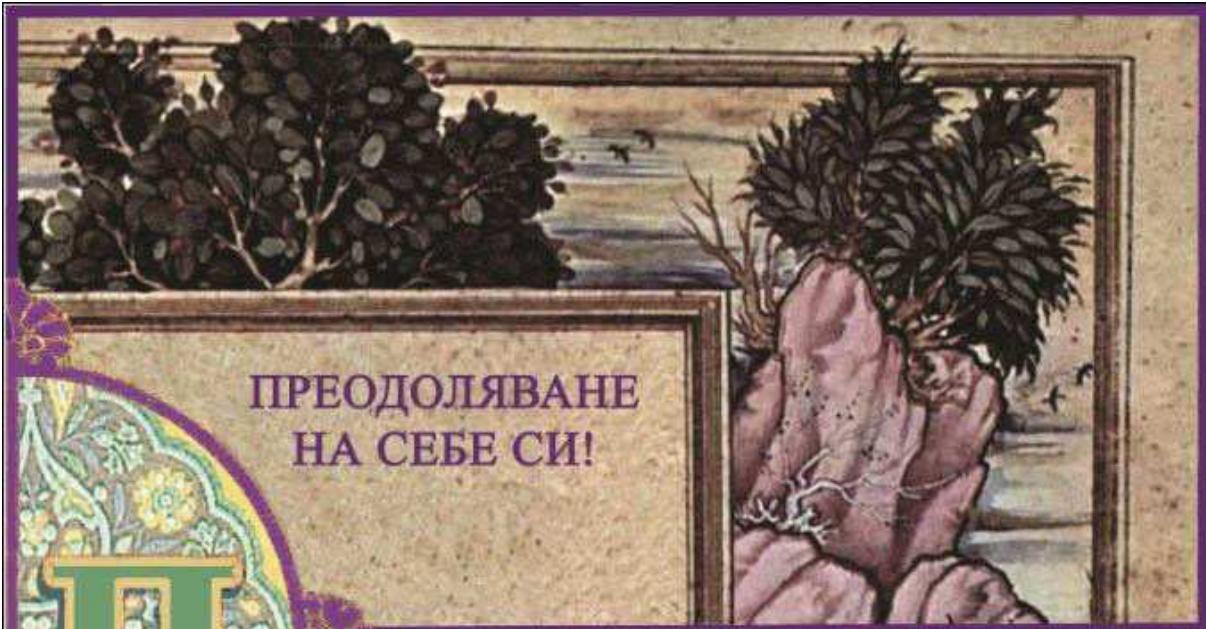
– Аз – отвърна той – също реших, че Учителят го е казал за по-образно, за по-силно въздействие. Мислех си: хайде де, нима с лошите си мисли и постъпки хората могат да предизвикат земетресение?! При това толкова зловещо! Но, оказва се, че могат.

C. H. Рьорих.
Моята страна е прекрасна.

Чул разговора им, един възрастен съсед, който помагаше на младежите да подреждат нещата, въздъхна:

– Да, ужасна беда, няма какво да говорим! Бог забавя, но не забравя! И кого можем да виним за това, освен самите себе си? Както казва народът: „С моите камъни, по моята глава!”

ПРЕОДОЛЯВАНЕ НА СЕБЕ СИ!

Победеният страх

овече от всичко на свeta Покланяща се на Сълнцето се страхуваше от височините. От страх ѝ завиваше свят.

Но ето че веднъж се озова в Планините. И неочеква но... тя не повярва на очите си! В далечината тя видя този, към когото се бе стремила в мечтите си.

Видя Учителя!

Учителят седеше замислен на склона на планината. Нямаше никаква възможност да стигне до него – на пътя ѝ зееше бездънна пропаст.

Момиченцето започна отчаяно да вика:

– Учителю! Учителю! Учителю!

Викаше с всичка сила, но шумът на вятъра и планинският поток заглушаваха слабото ѝ гласче. Сълзи на отчаяние се стичаха по бузите ѝ. И през сълзите момиченцето видя, че над пропастта е прехвърлено мостче.

Вярно, това, което виждаше, трудно можеше да се нарече мост – във въздуха се полюляваше тъничка, сплетена от изсъхнали треви тясна “пътешка” с едва забележими, също тъй сплетеши перила.

Треперещо от страх, момиченцето легна на земята и бавно пропълза до ръба на пропастта. Погледна в тъмната и влажна бездна и му се зави свят. Погледна още веднъж – и едва не загуби съзнание.

Страхувайки се да помръдне, момиченцето зашари с ръка наоколо и напипа един камък. Хвърли го в пропастта и веднага започна да брои: “Едно, две, три... петнайсет... двайсет...” Камъкът все още летеше надолу.

Пълзешком, то се отдръпна от края на пропастта и се разплака. Страхът се бе окказал по-силен от него. Но кой би я осъдили, та нали всички хора се боят и от високо, и от дълбоко, и от много други неща...

Но изведнъж момиченцето видя, че Учителят си тръгва.

Учителят вървеше бързо и наметалото му се разяваше от вята. В отчаянието си момиченцето скочи. Поглеждайки само с крайчеца на окото под краката си, то бързо стъпи на сплетеното от трева мостче над бездънната пропаст и с всичка сила побягна по него.

Страхът, че ще изгуби от погледа си Учителя, мигновено измести страхът от пропастта. Момиченцето бягаше по тъничката, полюляваща се над бездната плетена пътешка и сърцето му така биеше, сякаш бягаше далеч пред него.

Учителят беше все по-близо и по-близо. И...

И в този миг момиченцето... се събуди.

Сън и реалност

Събуди се и много се натъжи.

– Значи е било само сън! – още не опомнило се напълно си помисли то, без да отваря очи. Изпод затворените клепачи бликнаха сълзи и заравяйки се във възглавницата, то тихичко заплака.

Беше още нощ. В главата му продължаваха да се въртят откъслеци от този невероятен сън и то не искаше да се разделя с тях. Искаше му се отново да потъне в съня.

Но не щеш ли нечий тих глас, идващ откъм възглавницата, ласково произнесе името ѝ. А после тя усети как нечия голяма топла ръка я гали по главата. Момиченцето примря.

– Но защо трябва да плачеш? – разнесе се тихият глас. – Няма никаква причина за огорчение. Сънят също е живот. Особен – хем прилича на земния, хем не прилича. Но е също толкова реален, както и земният живот.

Момиченцето прошепна:

– Значи, в съня всичко е истинско?

– Всичко е истинско – потвърди гласът на невидимия човек. – В съня си човек извършва същите постъпки, които би могъл да извърши и когато е

буден. Затова, ако насън направим нещо добро, това е добре за всички хора. И когато се събудим, спокойно можем да повторим доброто дело. Но ако насън сторим нещо лошо, това е лошо и за нас, и за хората. В такъв случай трябва да си заповядаме незабавно да спрем да вършим недостойното дело.

– Ето, както и в живота, в съня си аз също ужасно се страхувах от височината – призна си момиченцето. – Толкова се страхувах от пропастта, че от страх едва не загубих съзнание!

– Така е, страхуваше се – каза невидимият човек. – Но преодоля страхата, нали?

– Но само в съня – огорчено каза момиченцето. – А не знам как би било в живота...

Невидимата мека ръка отново го погали по главата. И то се успокои.

– В съня – продължи гласът – нашият дух често преминава през различни изпитания. И те са също толкова трудни, както и в живота. И за преодоляването им е нужно не по-малко мъжество, отколкото когато сме будни. А за доказателство, че ти не просто си спала, ще ти оставя нещо за спомен.

В този момент момиченцето скочи и запали лампата.

– Не, това не е сън! Аз не спя! – извика тя. – Учителю! Това сте вие! Това сте вие!

Но стаята беше пуста. А навън бе още тъмно.

Тя стана и започна да претърска всяко ъгълче в стаята си, но така и не намери обещаното от невидимия човек доказателство.

И все пак, когато отново се мушна в леглото, сърцето ѝ преливаше от радост. Дори, мислеше си тя, срещата с Учителя в Планините и ласкавото му до-косване, и разговорът с него да са били само сън! Но това бе най-прекрасният сън в живота ѝ!

На сутринта момиченцето с изненада установи, че нейната свещена реликва – малкото парченце гранит с пробита дупчица за шнурчето, което носеше на гърдите си от миналата година, беше великолепно полирано.

Н. К. Ръорих. Пътят.

Но най-стрannото бе друго. Сега невзрачното камъче имаше формата на сърце, а от мъничката дупчица, пробита в центъра, излизаха като ветрило четиринаесет цветни лъчи с необикновена красота. Лъчите се разпърскаха по седем от двете страни на дупчицата и обгръщайки камъчето, отново влизаха в него от обратната страна, образувайки по този начин два светещи пръстена – две миниатюрни кръгови дъги. Дъгите трепкаха, сякаш от польха на ветрец и бе тъй радостно да ги гледаш. Момиченцето никога не беше виждало такава красота. Та нали довчера това бе най-обикновено наглед парченце сив гранит...

НЕЗАБЕЛЯЗАНОТО ИЗПИТАНИЕ

P

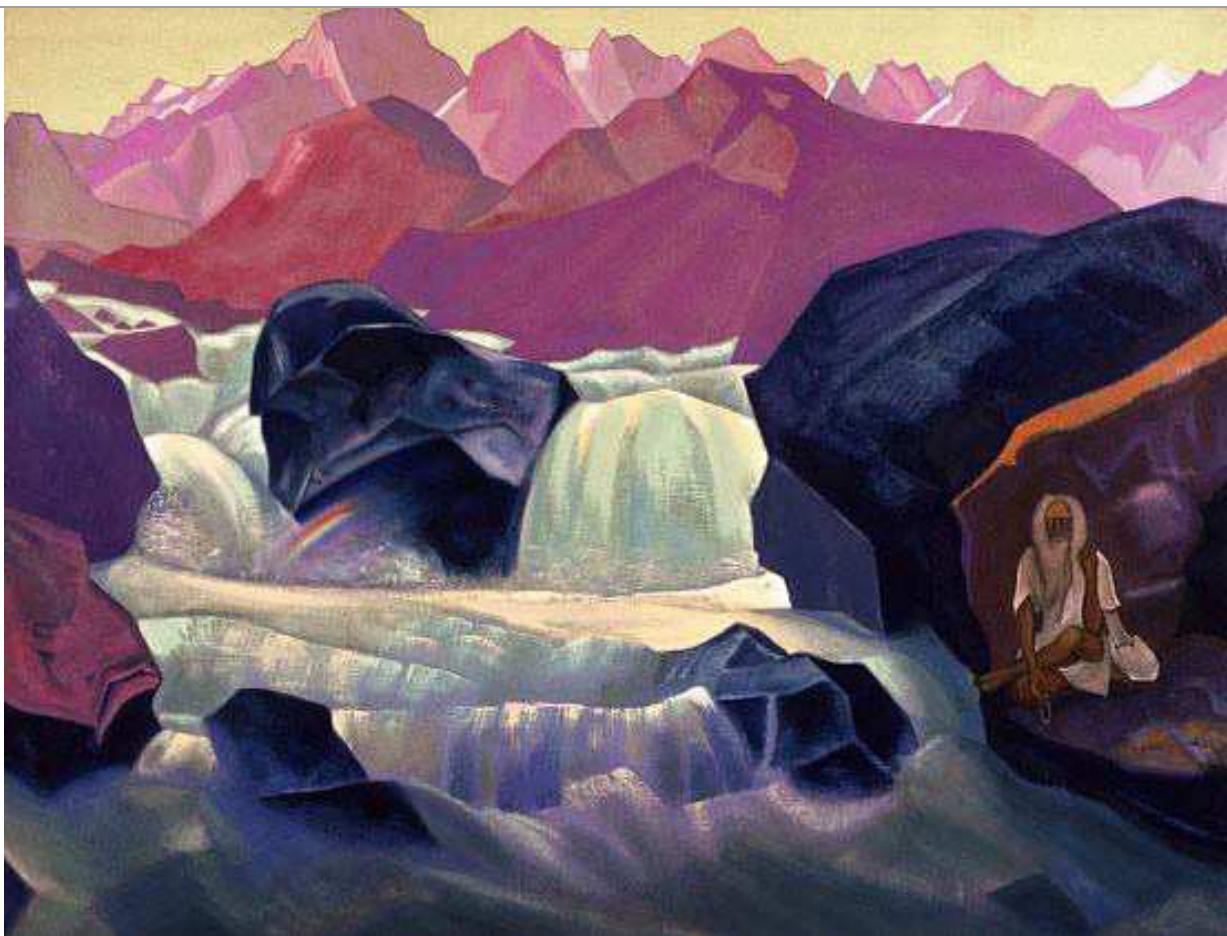
Учителят на Светлината не търси ученици

ешил един човек да стане ученик на Учителя на Светлината. Кой знае защо той си мисел, че за това е достатъчно само неговото решение. И кой знае защо бил сигурен, че Учителят само това и прави – седи си на прага на своя дом или на брега на езерото, или под някое дърво и с надежда поглежда към пътечката: ще се появи ли някой, който да пожелае да стане негов ученик.

Този човек кой знае защо си мисел, че ако прекоси поло вината земя, това ще бъде прекрасно доказателство за стре межа му към Учителя. Не бил съгласен обаче с онова, което веднъж бе прочел в Съкровеното Учение. Там било казано, че Учителят въобще не търси ученици, защото веднага щом някой стане готов за ученичество, Учителят винаги се оказва наблизо. Но този човек изобщо не разбирал какво означава “да бъдеш готов за ученичество”.

На всички заявявал, че е готов на всякакви жертви, само и само да стане ученик на Мъдреца от Свещените Планини. Той не разбирал, че нито Учителят, нито Учението не изискват от човека никакви жертви, защото Учението е призвано да дава, а не да взима, то е дадено на човечеството за негово благо и носи огромна радост на всеки, който го разбира и прилага в живота.

Н. К. Рьорих. Сантиана.

Срещата при водопада

Дълго вървял този човек по разни пътища. И ето че веднъж един стар отшелник му посочил мястото, където Учителят често отсяда. И най-накрая човекът видял Учителя.

Учителят седял край малък планински водопад. Стар бил, но независимо от това гърбът му бил съвсем изправен. На коленете му лежала разтворена книга, но очите му били затворени. Изглежда, бил потънал в дълбок размисъл, може би в молитвено съзерцание...

Стараийки се да надвика шума на водопада, човекът се втурнал към Учителя и радостно закрещял:

– Учителю! Най-следи ви намерих!

Учителят отворил очи, когато непознатият вече разтърсвал ръцете му и на висок глас нареджал:

– Така се радвам! Толкова ви търсих! Искам да бъда ваш ученик!

Учителят внимателно погледнал пришълеца и без да каже нито дума, без дори да помръдне отново притворил клепачи и потънал в дълбоко съзерцание.

Учителите на Светлината винаги съветват: “Не беспокойте ближния си, когато видите, че е вгълбен в молитва. Може да му навредите, може да разкъсате сърцето му с неразумното си вмешателство.” (“Надземното”, §157).

И ако този човек бе прочел тези думи, той може би щеше да се държи по друг начин. Макар че, едва ли!

Накърененото самолюбие

Такова пренебрежение от страна на Учителя засегнало извънредно много самолюбието на пришълеца. Да се каже, че се е огорчил или обидил – би било меко казано.

Човекът бил разочарован. Нещо повече, бил възмутен. Та на кого всъщност се бе стремил да стане ученик?!

Цялата му радост от срещата с Учителя, цялата му възторженост тутакси се изпарили. Нали представата му за Учителя била съвсем друга. Мислел си, че Учителят би трябвало да се радва на всеки, който се стреми да стане негов ученик и затова ще се зарадва и на срещата си с него, както се зарадва и той, срещайки Учителя. Мислел си, че най-напред Учителят ще го покани в дома си, ще го нагости, ще го напои, ще започне да го разпитва за туй, за онуй. После ще започне да споделя с него тайните знания, за които другите хора не знаят. И ще му покаже куп всякакви чудеса, а после ще научи и него на разни чудеса.

А се окázalo, че Учителят съвсем не е такъв радушен и добър човек за ка-къвто си го бе мислел...

“Не само не е приветлив – казвал си разочарованиет човек, който само до преди малко мечтаел да стане ученик на Учителя. – Той изобщо не е отзивчив към хората. По-скоро дори е безразличен … Изглежда, твърде много се е възгордял от това, че го наричат Учител! Направо ще се пръсне от гордост старчето му със старче! Че как иначе може да се обясни пълното му равно-душие към мен – човека, който толкова години се бе стремял към него с цялото си сърце?!”

Съмнението на горделивеца

Пришълецът вече дори се съмнявал дали пък това наистина е Учителят? Може би отшелникът е сбъркал нещо? А може просто да се е пошегувал?

Той поглеждал към неподвижно седящия старец вече без капка уважение и размишлявал: струва ли си въобще да остава тук след такова неучтиво и неприветливо посрещане? Може би по-добре би било просто да се обърне и незабавно да си тръгне, изразявайки така отношението си към човека, който хората, явно по погрешка, са нарекли Учител?

“Добре – казал си той, – ще почакам още малко. Може пък старицът да се вразуми и да стане чудо?”

И докато този човек чака, ние ще узнаем по какъв път трябва да се върви, за да можеш да се надяваш не само да срещнеш Учителя на Светлината, но и да станеш негов ученик.

Само на този път можеш да срещнеш Учителя на Светлината

В характера на всеки, който се старае да бъде по-добър, можем да открием много прекрасни качества. Без всякакви наставления, тези качества се проявяват някак от само себе си във всяко чувствително сърце.

Но за да стане сърцето още по-чувствително, човек трябва да върви по пътя на саможертвата. Това е пътят на служенето на Доброто и Светлината. Но добро не за себе си, а тъкмо на предела на собствените си сили да облекчаваш живота на другите хора. Този път, разбира се, не е обикновен. Освен това, той е много дълъг и съвсем нелек. Засега само малцина проявяват искрено желание и готовност да вървят по такъв път. Повечето хора живеят така, че всичкото добро в живота да е само тяхно.

Но само по пътя на самоотвержеността човек може да се надява да срещне Учителя на Светлината и да стане негов ученик.

Грубостта на сърцето

...Изминали няколко часа. Човекът вече успял да похапне и дори, избирайки по-уютно местенце, да подремне. Само с крайчата на окото си поглеждал към Учителя. Но Учителят, както и преди, не помръдавал.

Слънцето вече стигнало зенита си и започвало лека-полека да се снишава към залез. И търпението на пришълеца се изчерпвало. Той вече поглеждал към стария човек край водопада с видимо раздразнение.

Без да се двоуми и напълно убеден, че Учителят ще го чуе пришълецът го нарекъл каменен истукан. Но не последвала никаква реакция. Тогава пришълецът казал още по-високо:

– И ти си Учителят?! – той язвително се изсмял. – Ама моля ви се! Въобще не съм се стремял към някакъв си истукан! Стремях се към най-мъдрия сред хората. Но на какво може да ме научи този стар прогнил пън, който е безразличен към целия свят?

Учителят, както и преди, не помръдавал.

Минало още известно време. Мечтаещият да стане ученик съвсем излязъл от кожата си:

– И на кого му е дошло на ум да нарече този истукан “Висок Дух”?!... Е, добре. Сега аз ще отворя очите на всички! Ще се върна и ще разбия на пух и прах тази глупашка легенда за Учителя! Вижте само как този дядка сладко спи под шума на водопада!

Човекът се приближил до Учителя, към когото вече не изпитвал ни най-малко уважение, хванал го за раменете и грубо го разтърсили.

– Ей, старче! – казал той. – Ами нощес... какво ще правиш?... И въобще, да ти кажа ли, на твоето място отдавна бих гушнал вече букета! Е, добре де, живей! Но поне ми кажи кой е по-краткият път оттук?

Едва сега Учителят отворил очи и мълчаливо посочил с ръка едва забележимата пътечка. А после отново затворил очи.

“Може и да е глухоням” – помислил си пришълецът.

Без да отваря очи, Учителят тихо промълвил:

– Не, не съм глухоням. Но ти побързай. В планините се стъмва рано. А пътеката е стръмна. И планините са сурови. На добър път!

Сърцето на egoиста

Като стигнал до жилището на отшелника, пришълецът му се нахвърлил, почервенял от гняв:

– Ти при кого ме изпрати бе, старче?! При стар изгнил пън? С един стълб бих си прекарал по-полезно деня!... Такъв дълъг път извървях! Колко нощи не съм спал, мечтайки за среща с Учителя! За да стана негов ученик, пожертвах всичко, което имах: къща, жена, деца...

Отшелникът дълбоко въздъхнал.

– Нито Учителят, нито Учението не изискват и не приемат никакви жертви – казал той. – При това, ти принесе в жертва на собственото си желание съвсем не себе си.

– А кого?

– Ти пожертвa други хора – жена си и невръстното си дете, на които си толкова нужен. Така постъпва само egoистът. Учителят никога не би приел такава жертва! Длъжен си да изпълняваш дълга си пред този, когото си довел на този свят, пред тези, на които си обещал подкрепа, за които трябва да се грижиш. На път за вкъщи, поразпитай сърцето си: знае ли то какво е самоотверженост, саможертва, какво е да забравиш себе си?

– Искаш да кажеш, че старецът при водопада има такова сърце? – язвително забелязal пришълецът.

А отшелникът спокойно казал:

– С абсолютна увереност мога да ти заявя, че сърцето на Учителя на Светлината побира целия свят. Всичко, което се случва на този свят, незабавно отеква в сърцето на Учителя и изиска Неговото внимание и помощ. Ученикът е верният и самоотвержен помощник на Учителя. Но за да можеш да помагаш, трябва да преминеш през твърде много изпитания – от съвсем леки и незначителни на пръв поглед до най-неочаквани и твърде сурови. Не са много хората, които ще издържат дори първите, най-обикновените изпитания.

Пришълецът свъсил вежди.

– По-добре тази изсъхнала шушулка да ме беше изпитала с нажежено желязо! А той проспа целия ден под шума на водопада и туйто!

Отшелникът внимателно го погледнал в очите:

– А ти сигурен ли си, че не си бил... на изпитание?

– Не се шегувай, горски – разсмял се пришълецът. – Да не съм дете! Не съм нито сляп, нито глух. Казвам ти: прекарах целия ден с един истукан!

**Без да помръдне от мястото си,
без да попита нещо...**

Обръщайки се към пришълеца, отшелникът казал :

– А не допускаш ли, че изпитанията могат да бъдат абсолютно незабележими? Да, Учителят беше мълчалив и неподвижен. Но погледни само колко черти на характера си прояви ти, благодарение на това! Не се сърди и се съгласи, че се показа като самонадеян горделивец, способен да се обижда и да негодува срещу всеки, който не е проявил внимание към твоята персона. Така е, нали?

Пришълецът понечил да се възмути, но с жест на ръката отшелникът го спрял и продължил:

– Освен това ти се показа като човек, който прави прибързани и необмислени заключения. А такива хора, приятелю мой, са несправедливи. Освен това...

– А ти, татенце – рязко го прекъснал пришълецът, – как би се държал на мое място?

Но отшелникът продължил:

– Освен това, ти се прояви като много раздразнителен, избухлив и груб човек. А подобни качества, както и твоята надменност, егоизъм, самонадеяност и обидчивост са абсолютно недопустими за човек, който се стреми да стане ученик! И трябва да знаеш, че раздразнението и гневът отлагат в нервните канали на нашия организъм страшна отрова. Тази отрова засега е непозната на съвременната медицина, но много скоро ще я открият. Учителите я наричат **империл**. Империлът прави дупки в невидимата за окото заградителна мрежа на нашата аура. И през тези дупки от нисшите слоеве на невидимия свят нахлуват всякакви нечисти сили. Това са много опасни същества. Те, като магнит притеглят всяка груба човешка проява и я правят още по-груба. А грубоцтта унищожава чувството за красота в човека.

Пришълецът не издържал и отново грубо прекъснал отшелника:

– Виж кво, татенце! Аз да не съм ти фотомодел! Лекции за красота ли си сед-нал да ми четеш?!

– Не ти чета лекции – възразил отшелникът. – Просто бих искал да разбереш, че *ако Учителят реши да провери що за човек стои пред него, той въобще не би го изпитвал с најсежено желязо*. Както виждаш, той може да провери човека без дори да се помръдне и без да задава нито един въпрос.

– Той, какво, светци ли търси за ученици? – попитал пришълецът.

Всъщност, изобщо не го интересувало какво ще му отговори отшелникът. Изправил се и се приготвил да тръгва. Вече си бил направил извода и никой не можел да го убеди в противното: онзи старец край водопада не е никакъв Учи-тел! И тази легенда за наивници той ще разбие на пух и прах! Единственото, което искал сега, било по-бързо да се измъкне от тези Планини.

– Сбогом! – обърнал се той към отшелника.

– Побързай – казал отшелникът. – В планините се стъмва рано. Пътеката е стръмна. А планините са сурови. На добър път!

Пришълецът си тръгнал без дори да забележи, че вече бе чувал тези думи при водопада от самия Учител.

Щом сърцето е сляпо...

А покрай седналия до колибата отшелник минало еленче.

– Накъде си се запътил, братко мой? – ласкато попитал отшелникът.

Еленчето внимателно погледнало човека в очите, приближило се и доверчиво сложило на коленете му красивата си главица. Галейки животното, отшелникът казал:

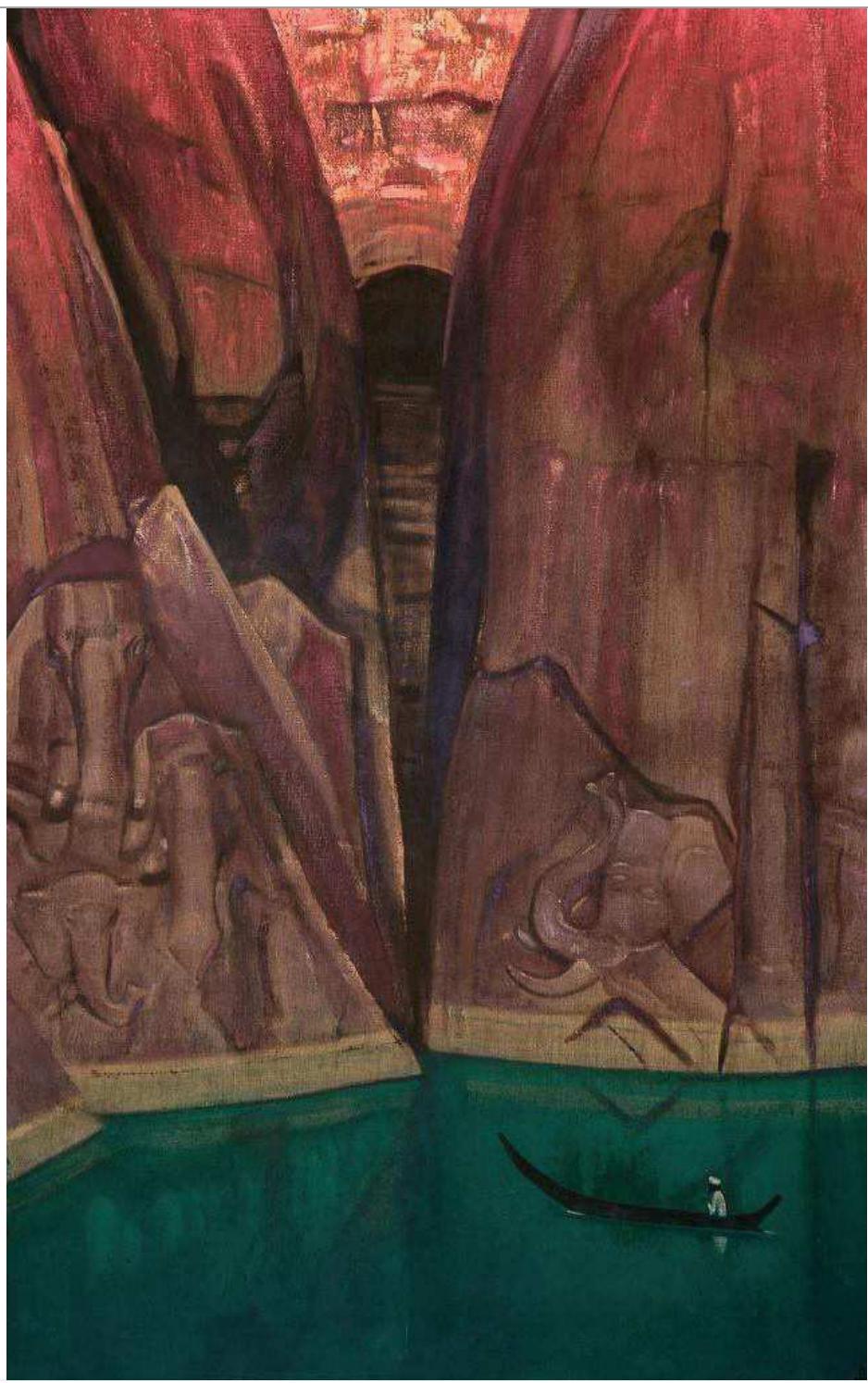

C. H. Ръорик. Накъде си тръгнал, братко мой?

– Ех, братко мой, още едно неразбиращо сърце си тръгна... Сърцето му не ме позна нито първия път, когато насочих този човек към водопада... Не ме позна и край водопада, където го подложих на изпитание... И ето, той се върна, и аз пак бях пред него. Но той отново не ме позна. А аз, братко мой, бях свалил само шапката си...

Еленчето усещало докосванията на топлата и добра човешка длан и му било много приятно. От удоволствие дори притворило очи. А Учителят продължил тихо да му говори:

– Но кой знае, може би, ще мине време и този човек ще разбере, че съвсем не напразно е извървял толкова дълъг път...

H. K. Рьорих. Ашрам.

ГРАДИНАРЯТ

Повиканият

овекът, за когото сега ще стане дума, извървя
вайки много дълъг, тежък и опасен път, все пак
стигнал до границата с Обителта на Светлината.

Така приказвали хората.

Да, този човек действително бе стигнал до свещеното място в Планините. И веднага разбрал това, защото конят му изведнъж сякаш се блъснал в невидима стена и рязко отскочил, изправяйки се на задните си крака. Конят отстъпвал назад и никаква сила не можела да го накара да пристъпи невидимата граница.

Но конникът и не настоявал. Той знал какво означава това странно поведение на коня и не го насиливал да прави невъзможното. Просто слязъл, успокоил коня, а след това доземи се поклонил на Върха, извисяващ се над планинската верига.

– Знам – произнесъл смиreno конникът, – неповиканият никога няма да прекрачи тази свещена граница. И неготовият никога няма да се изправи пред Учителя и да стане негов ученик. На крилете на духа аз се стремях към това място цял живот. Но знам, че пътят на духа все пак минава по земята. Извървях много трудни земни пътища, но достойно ли издържах всички изпитания – не аз ще отсъдя...

Какво се е случило по-нататък и до ден днешен никой не знае. Този човек нищо не разказвал за това. Но хората говореха, че из планинските пътеки този човек се е срецнал с един от Учителите на тайнствената Обител на Светлината.

Когато го молели да разкаже къде се намира Обителта и с какво се занимава Учителят на Светлината, човекът само въздъхвал и казвал:

– Дори не знаете за какво ме питате.

Когато го питали по кои пътеки минава Учителят, слизайки в долините – че току-виж някой може да успее да го види, – човекът отговарял:

– За да срећнеш Учителя, въобще не е задължително да отиваш в Планините... – и добавял едни не съвсем разбираеми за слушателите думи – Просто, трябва да си готов да го срећнеш. На Изток мъдреците казват: "Когато човек стане готов за срещата, Учителят не ще се забави."

Той нарисувал с багри химн на Красотата

Само едно нещо си признавал този човек: че е видял това, което може да се нарече неземна, Надземна Красота.

– Но как да опиша онова, което с думи не може да се опише?

– Ами опитай се да го нарисуваш – посъветвали го.

И човекът, посетил свещените Планини, се опитал да предаде чувството си за красота в картини. И наистина проявил талант на художник, на забележителен художник.

Сам си правел боите, но какъв бил съставът им – никой не знаел. Смесвал ги не тъй, както правят всички. А преди да започне да ги приготвя, художникът отивал в гората и прекарвал там няколко седмици в пълна самота, мълчание и молитвено съредоточаване.

След това се връщал и някои от боите приготвял по изгрев слънце.

Други – когато слънцето било в зенита си. Някои от тях смесвал по залез слънце, други – при пълнолуние, а трети – когато въобще нямало луна. И всеки път внимателно следял на небето да бъдат точно определени съзвездия, а планетите да са в съчетания, само нему познати.

Когато хората гледали картините на този художник, първото нещо, което ги впечатлявало, били невероятно чистите и ярки, сякаш фосфоресциращи цветове. Досега нито един художник не бил използвал

такава чудна палитра, такива неочеквани съчетания от багри, такива невероятни цветови нюанси.

– Тези картини – възхищавали се изкуствоведите – излъчват светлина. Сякаш някой осветява цветовете отвътре.

А обикновените посетители казвали простишко:

– Тези картини светят със светлината на радостта.

Учителите от училищата пък казвали на учениците си:

– Гледайте и приучвайте очите си да виждат красотата както в цвета, така и в тайната!

Лекарите веднага забелязали, че еманациите (излъчванията) на картините са лечебни и препоръчвали на пациентите си да посещават изложбите на този художник.

Учените, размишлявайки над странните, загадъчни сюжети върху платната, стигнали до извода, че този художник е уникално явление в историята на човечеството.

– Той е не само забележителен майстор на живописта. Той е и учен. Картините му съвсем не са плод на въображението му. Това са документални свидетелства за онова, което той е видял. Ето, погледнете тези сияния над върховете на Планините! Това не е фантазия. Неотдавна учените наблюдаваха в тези Планини точно същите сияния. Засега обаче те нямат обяснение за тях.

Поетите възторжено възкликовали:

– Истински химн на Красотата са тези платна! Този художник е единственият земен певец на Обителта на Светлината!

Само онези, които предпочитали бледите и безрадостни цветове и в чиито платна преобладавали замазаните и мрачни тонове, говорели пренебрежително и със зле прикрита завист:

– В природата няма такива цветове! И такова небе няма! И такива Планини няма! И такава земя няма!

Но космонавтите не били съгласни с такива заключения. Гледайки картини-те, те били удивени и с възхищение казвали:

– Точно такива необичайни цветове на нашата планета наблюдавахме от Космоса! Но нима художникът е бил в Космоса?!

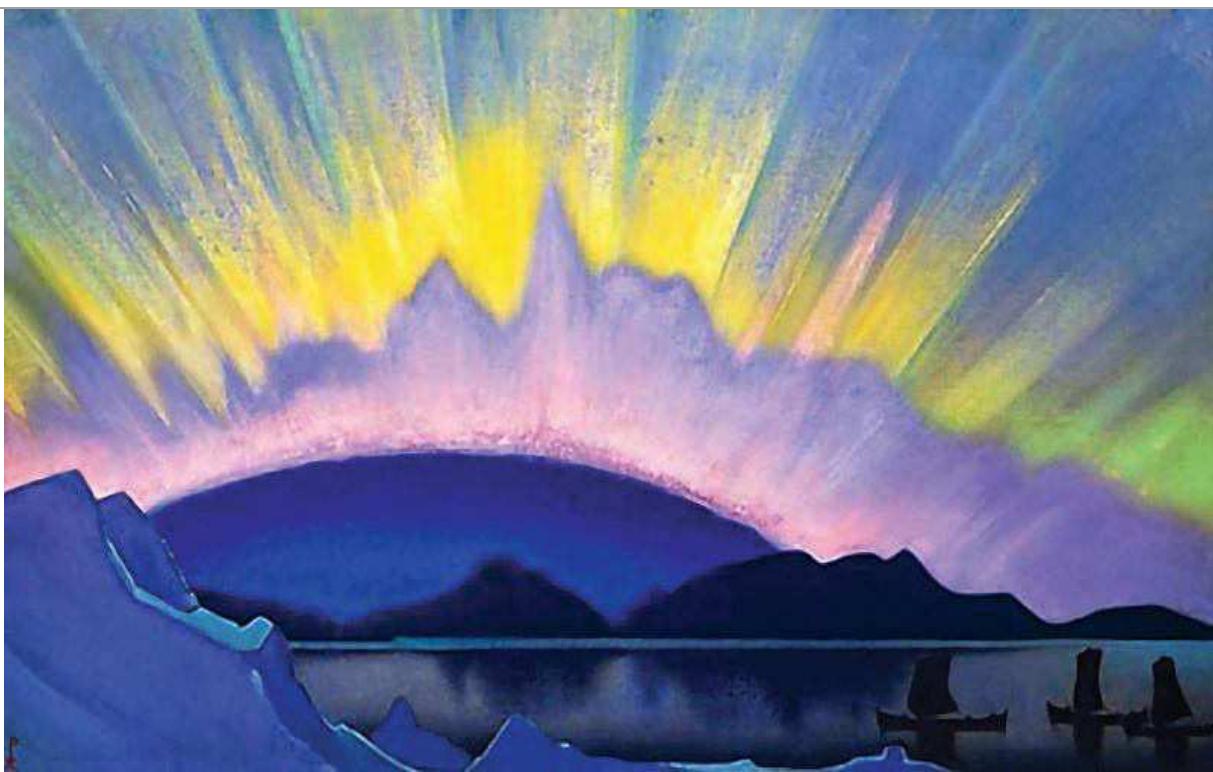
И само вечните завистници при всеки удобен случай упорствали:

– Това въобще не е изкуство. Тези картини подхождат повече за обвивки на бонбони.

Слушайки презрителните отзиви на завистливите художници, старият пазач на картинната галерия веднъж не се сдържал и ги боднал право в сърцето:

– Някои хора разбират от картини колкото свиня от кладенчова вода. Нищо не може да убеди завистливото сърце, че пред него стои истинско чудо!

Но завистниците се правели, че това въобще не се отнася за тях.

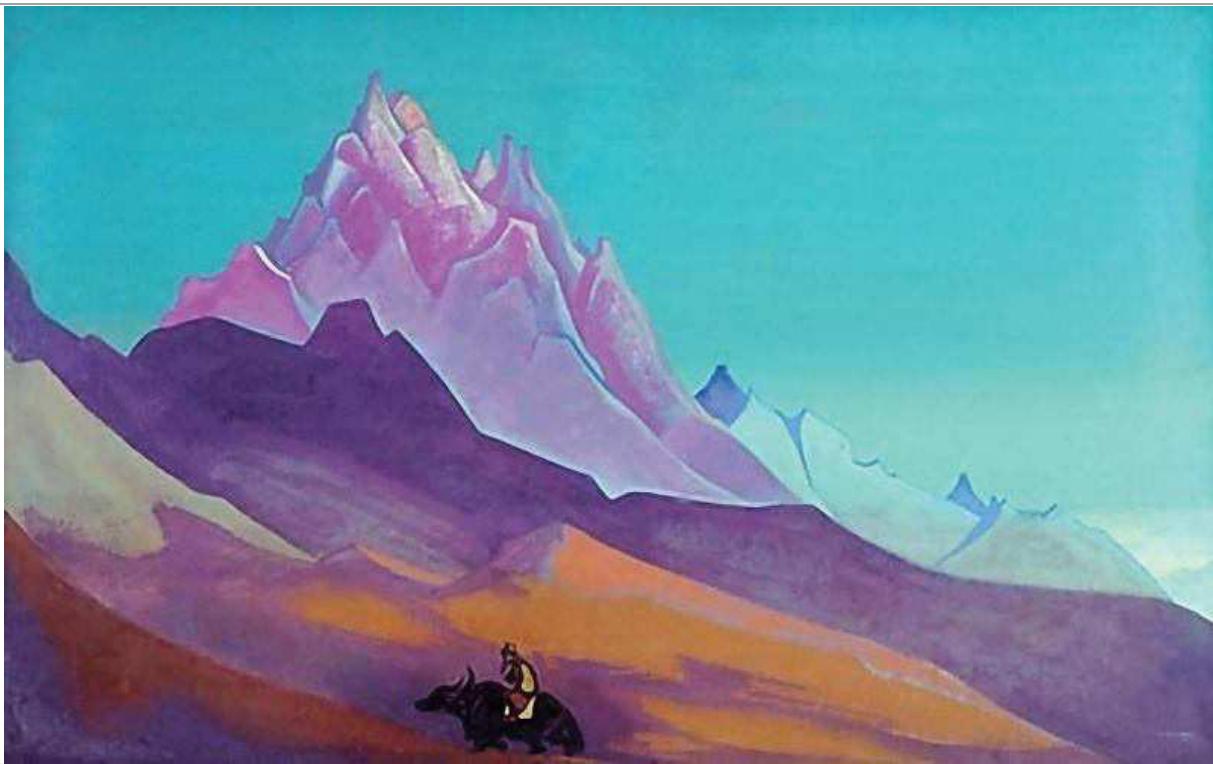

Н. К. Ръорих. Сияние. Светлината на Шамбала.

Ала изведенъж този велик художник престанал да рисува. Завистниците се радвали и тържествували. Но приятелите и многобройните почитатели на таланта на художника тъгували.

– Защо – разпитвали го те, – но защо, маestro, престанахте да рисувате? Та вие сте истински гений. Вашето творчество е радост за хората. То носи красота.

– Отчаян съм! – признал художникът с тежка въздишка. – Напразно се надявах, че с обикновените земни цветове върху грубото платно ще мога да предам Надземната Красота, която изпълва сърцето ми. Тези картини са само бледо, жалко отражение на тази Красота.

Н. К. Рьорих. Пилигрим.

Той създал със звуци химн на Красотата

И усещайки Надземната Красота, майсторът се опитал да я предаде чрез музиката. И ето че прояви талант на забележителен композитор.

Неговите мелодии били толкова прекрасни, че когато те звучали, хората се преобразявали. Лицата им светвали, очите им ставали по-добри, умът им преставал вече да се суети, желаейки ту едно, ту друго, ту трето, ту пето, ту десето...

Когато хората слушали тази омагьосваща музика, мислите им се съсредоточавали в сърцето и се превръщали в радост, която преминавала във възторг на духа. Хората слушали музиката със затаен дъх. И ако след това, на път за вкъщи си припомняли колко често са ги спохождали недостойни мисли и с какви груби думи са се ругаели, те чак изтръпвали от тези спомени, сякаш се докосвали до нещо хълъзгаво, мерзко и зловонно.

Когато музиката на този композитор звучала над града, дори най-тъмните облаци бързо се разсеивали в пространството и отново грейвало слънце.

Но веднъж уважаваният маestro престанал да пише музика. И когато хората го попитали какво се е случило, той отговорил:

– Сърцето ми скърби. Безсилен съм да предам Надземната Красота, изпълваща сърцето ми, с примитивните земни инструменти! Звуците, които вие чувате, са само слаб, жалък, груб отзук на тази Красота. Отчаянието ме победи!

Той посадил вълшебна градина

И усещащият Надземната Красота решил да стане градинар.

Извън града той засадил голяма градина.

Всяко дърво градинарят засаждал сам, сам го поливал и сам се грижел за него с нежност и любов, сякаш фиданките му били деца.

И ето, градината пораснала и се изпълнила с такива чудни цветя, каквите хората никога не били виждали. Най-впечатляващото за всички било, че всяка пролет цветовете по дърветата били съвършено различни и никога не се повтаряли.

Всеки жител на града – и стар, и млад – очаквал идването на пролетта като най-голям празник, като най-голямо чудо. Всички бързали към градината.

А в градината имало и друго чудо .

Дърветата тук били от един и същи вид, но цветовете на всяко едно имали най-различна форма, сякаш това са съвсем различни дървета. И на всяко дърво, дори на една и съща клонка не можело да се видят две цветчета с еднаква окраска. Освен това, сутрин нюансите и съчетанията на багрите били много нежни, почти прозрачни. Но по пладне те напълно променяли своята палитра, тя ставала необикновено ярка. А при залез слънце градината изцяло се преобразявала.

Третото чудо пък било още по-смайващо. Когато на небето се запалвала първата звезда, всяко цветче, всяко листенце, всяка клонка в градината започвала да свети със собствена цветна светлина. Но ако на някого му хрумне да сравнява тази лъчезарна градина с илюминациите на новогодишната елха, например, това би било много грубо сравнение.

В тези нощи часове дърветата в градината, преливащи в седефена светлина, каквато на Земята няма, изглеждали безтегловни. Градината сякаш се реела над земята, насищайки всичко наоколо с божествен аромат.

На всичкото отгоре, винаги – и през пролетта, и през лятото, и през есента, и то нощем по време на пълнолуние – високо в черното кадифено небе изгряvalа дъга. Само че тя не приличала на обикновената дневна дъга във вид на полукръг. Нежно фосфоресциращата лунна дъга висяла над градината като огромен диск.

Имало и четвърто чудо в градината.

След първата звезда чак до полунощ, пространството наоколо се изпълвало с тиха музика. Но тя не приличала на музиката, създавана от земните инструменти.

И трудно било да се каже дали това въобще са инструменти или пеене. Омайващата мелодия била неуловима като аромата на цветовете. И както аромата на цветовете, тя пронизвала цялото пространство. Божествените звуци прииждали към всеки посетител от всички страни. Тази пленяваща музика сякаш звучала и високо в небето, и дори под земята.

Пеели цветята.

H. K. Рьорих. Църковно шествие.

Светилище, което преобразявало сърцето

Оказалось, что прекрасная гармония на благах и великолепный аромат цветов могли превращать в чистое духовное единство и очаровательные звуки. Ни один земной инструмент, ни один певец не могли передать звуки цветов. Даже лучший оркестр мира не мог бы произвести звук, соответствующий этому дивному хору.

Люди входили в ночную гавань как в святилище — снимали обувь и входили с почтением. Никто не учил их этого, никто не требовал этого от них. Они сами решили так. Они вдохновлялись

прохладния аромат на сияещите цветове и усещали как всяка клетка на тялото им започва да вибрира в унисон с божествената мелодия на пеещата градина, пеещите небеса и пеещата земя.

Когато наближавало полунощ и мелодията тихо се разтваряла в пространството, хората си тръгвали към къщи мълчаливи и щастливи, стараейки се да стъпват по земята в градината безшумно. Сърцата им били преизпълнени с любов един към друг и към всичко съществуващо. Всичко в този свят – от далечните звезди, слънцето и луната до земните планини и морета, облаците, най-невзрачната птичка и най-мъничката тревичка – всичко било едно цяло и частица от тяхното собствено Аз.

Чувството за красота, влязло в съзнанието на хората, променило напълно техните мисли и преобразило целия им живот, изпълвайки всеки ден с радост.

Красотата е безпределна

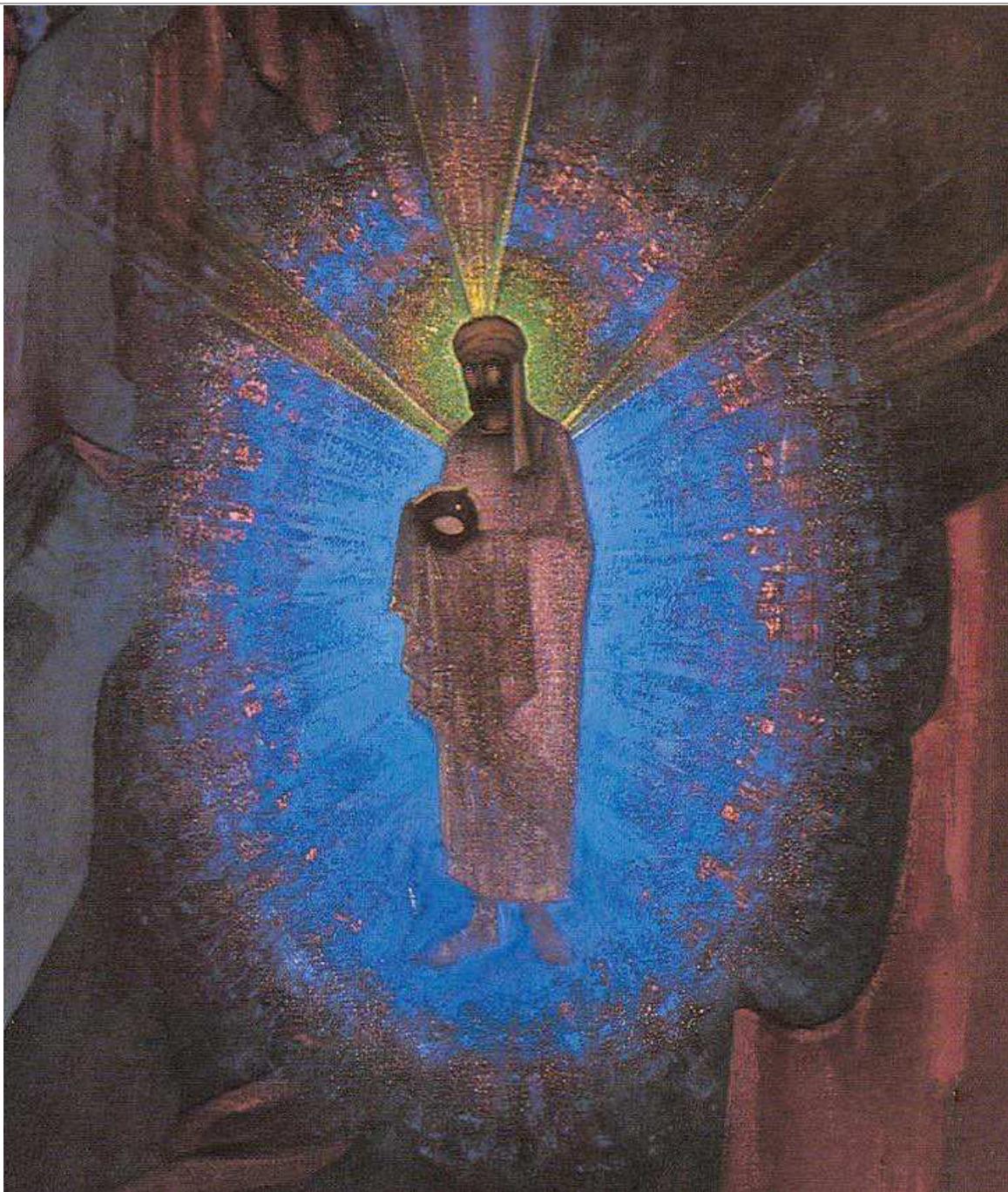
Откакто градината разцъфтяла, в този град вече не било извършено нито едно престъпление, дори дребна кражба. Хората забравили какво значи да поставят алармени устройства в колите си, а на вратите на домовете си, магазините и складовете – хитроумни ключалки. Гражданите не допускали нито една неблагоразумна постъпка. Забравили грубите думи, които си разменяли преди. Забравили и времената, когато един друг се лъжели, карали се, обиждали се и се нагрубявали. Всички вече не само разбирали, че светът е един и човечеството е едно цяло. Хората вече живеели така, сякаш целят град бил едно задружно семейство, където всички с радост взаимно си помагат.

– И все пак, приятели мои – тъжно казал веднъж старият градинар, – дори красотата на тази градина, която така преобрази живота на нашия град, съвсем не е истинската Красота.

– Дори това не е истинската Красота?! – изумили се хората.

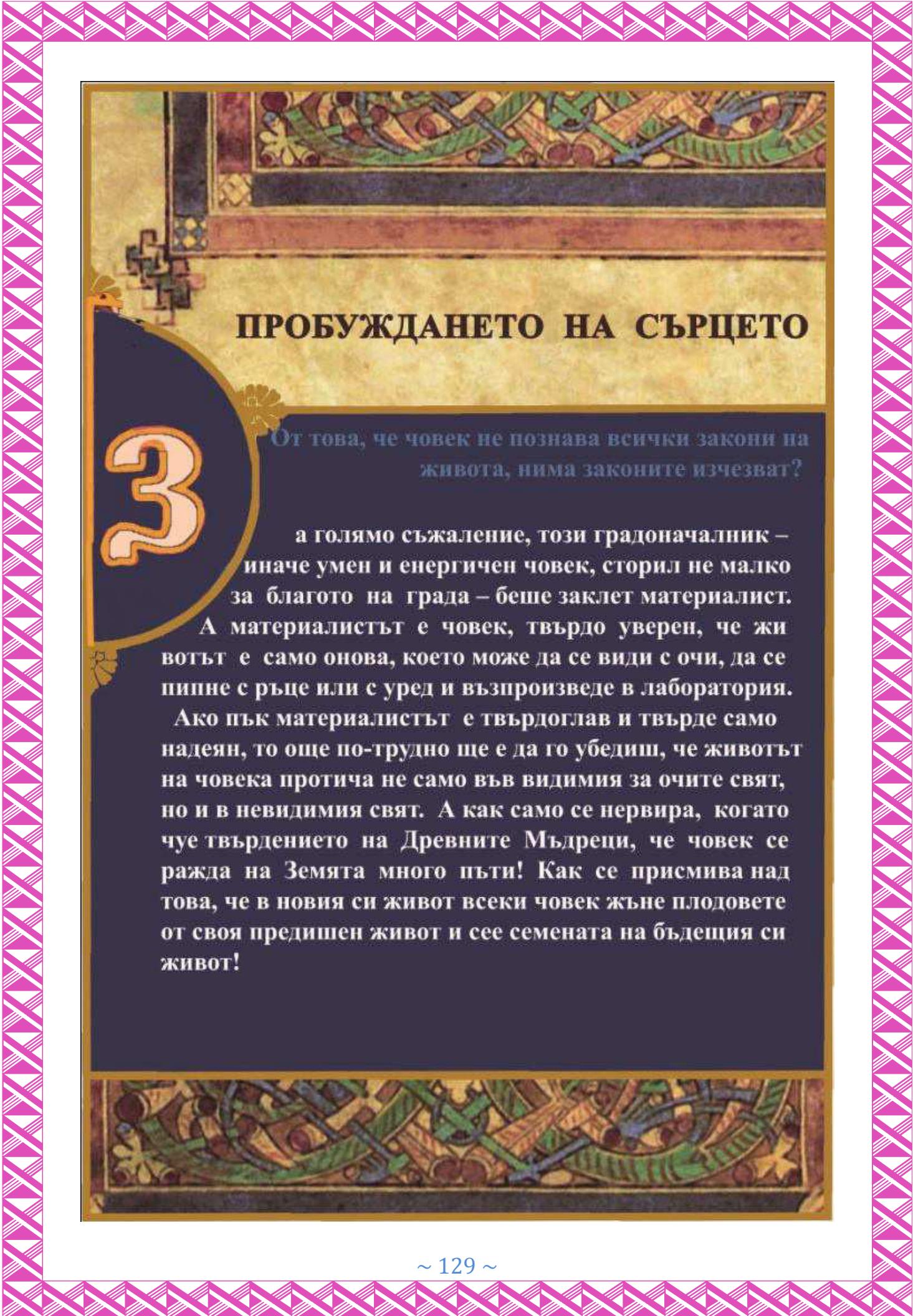
– Дори това чудо – отговорил градинарят – е само бледо отражение на истинската Красота, която аз видях в божествено прекрасната светлина на Учителя.

– А Учителят би ли могъл да изрази истинската Красота?

H. K. Ръорих. Fiat Rex.

– На Земята – отвърнал градинарят, – дори най-великият от мъдреците, чийто дух може да лети сред звездите и едновременно да е на Земята в човешко тяло, дори той не би могъл да изрази истинската Красота. Великият Учител ще е огорчен и ще страда повече от мен, опитвайки се да предаде на хората онази съкровена Красота на Света, която той пък е видял в Светлината на своя Учител. За прекрасното няма предел във Вселената. Всичко може да се усъвършенства безкрай...

ПРОБУЖДАНЕТО НА СЪРЦЕТО

3

От това, че човек не познава всички закони на живота, нима законите изчезват?

а голямо съжаление, този градоначалник – иначе умен и енергичен човек, сторил не малко за благото на града – беше заклет материалист.

А материалистът е човек, твърдо уверен, че животът е само онова, което може да се види с очи, да се пипне с ръце или с уред и възпроизведе в лаборатория.

Ако пък материалистът е твърдоглав и твърде само надеян, то още по-трудно ще е да го убедиш, че животът на човека протича не само във видимия за очите свят, но и в невидимия свят. А как само се нервира, когато чуе твърдението на Древните Мъдреци, че човек се ражда на Земята много пъти! Как се присмива над това, че в новия си живот всеки човек жъне плодовете от своя предишен живот и сее семената на бъдещия си живот!

Развитият, но много твърдоглав материалистичен ум на градоначалника, за когото става дума, категорично не се съгласяващ с учението на Древните Учители, че в живота на всеки човек има събития, които той по никакъв начин не може да избегне.

Но нима от това, че някой не познава космическите закони, те престават да съществуват?!

А един от основните космически закони казва, например, че в сегашния си живот човек не може да избегне някои събития, колкото и да се старае.

Защо?

Защото семената, от които тези събития израстват, тоест причините за тези събития, човек е посял не в този, а в минал живот. Сега вече той се оказва на-пълно подвластен на последствията от тези причини. С други думи, животът му предлага, образно казано, да изяде плодовете на посетите семена.

А ако човек е посял горчиви семена? Кой би могъл да твърди, че в следващия живот тези семена ще му осигурят сладки плодове?

Когато плодовете вече са узрели, никой и с нищо не може да ги промени. Все едно, да ни предстои да изядем една много лята червена чушка, а ние, гле-дайки я, с всички сили да се опитваме да я превърнем в сладка малинка.

“Каквото посееш – казва съдбата на човека, – това и ще израсте. Това и ще ядеш! Искаш или не искаш – ще го ядеш! Защото в Космоса властва един неумолим закон, който дори Бог не може да промени!

В древните индуски свещени книги този закон се нарича КАРМА – каквото посееш, това и ще пожънеш!”

Да допуснеш? Или да отречеш? Кое е по-правилно?

Лошо е, когато получилият голяма власт човек е твърдоглав, самонадеян и изобщо не допуска, че в света има неща, които днес той още не е готов да възприеме с горделивия си разсъдък. Но нима не може да стане така, че знанието, което днес категорично се отхвърля, утре да се окаже правилно, полезно и абсолютно необходимо?

Доскоро много науки бяха отричани. Много учени-материалисти, например, довчера говореха за компютрите такива неща, които днес се срамуват дори да слушат. Като цяло, казваха те, компютрите и кибернетиката са някакви си там буржоазни врели-некипели, дивотии и измислици на продажни учени, стараещи се с всички сили да угодят на капиталистите. И в най-добрия случай, само на писателите-фантасти им бе позволено да пишат за компютри и какви ли не роботи.

Най-лесно е да отричаш и да забраняваш. По-трудно, но по-достойно за образования човек е да поразмисли и да допусне, че в живота винаги ще се намери нещо, за което той няма и понятие.

Когато имаш власт да забраняваш...

Веднъж градоначалникът, за когото искам да ви разкажа, си купи една от книгите на Съкровеното Учение. Но небрежно прелиствайки я с един пръст, с явна досада я захвърли в коша за хартии.

– Тук се говори, че ние живеем след смъртта! – с насмешка подхвърли той, когато го попитаха какво е неговото мнение за книгата. – Та това просто са глупавите вярвания на първобитните хора и на съвременните диваци! Освен това, там се казва, че ние живеем много пъти! Това пък вече е невъобразима глупост! Защото такова нещо не може да бъде!

Градоначалникът привика главния цензор на града и му нареди да се забрани издаването на книгите на Съкровеното Учение, както и тяхната продажба. Власти беше в ръцете му и той се разпореждаше с нея така, както смята за нужно.

– Как може – възмути се той – да се задръстват главите на нашите граждани с такива антинаучни бълнувания?! Науката твърди, че човек се ражда на Земята само веднъж! А когато умре, то всичко, което остава от нас, е само бездиханно студено тяло. Това е! И мало човек – и няма го човека! Паметта му, съзнанието му – всичко това се разсеява във въздуха като дим. Всичко, за което човекът е мечтал, което е обичал, което е мразел – всичко изчезва безследно! Така казва нашата наука, нали? – попита той главния цензор на града.

– Да, така казва науката – отговори цензорът.

– Виждате ли, а ние не сме догледали! Но аз няма да позволя всякакви вре-ли-некипели да смущават умовете на моите граждани! – строго каза градоначалникът. – Още утре ще издам заповед всички подобни книги да бъдат иззети от всички книжарници и унищожени. Вас и издателите следва да подведа под отговорност за разпространяването на такива вредни книги. А всички вестници и телевизионни канали трябва да започнат кампания за разясняване на това какво е животът и какво е смъртта!

Странното съновидение

Към края на работния ден, вземайки и помощника си, градоначалникът се запъти към един от градските строежи. Пътуваха с кола и седяха на задната седалка, но изведнъж той видя през прозореца млад човек, облечен в костюм от XVIII-ти век, когото двама полицаи извеждаха от съдебната зала. Отначало градоначалникът си помисли, че снимат някакъв филм.

Облян в сълзи и размахвайки над главата си ръце, оковани в белезници, младият мъж неистово крещеше:

– Осъдихте един невинен! Аз не съм виновен! Аз не съм виновен! Не съм виновен!

Помощникът прошепна в ухото на градоначалника:

– Представете си, че този човек наистина не е виновен! Че не е извършил то-ва, в което го обвиняват.

Градоначалникът се учуди и се възмути:

– Как така?!

– Ами така... – успя само да отвърне помощникът.

И ето че стана нещо странно. Колата се носеше с бясна скорост по улиците на града, а осъденият човек, прониквайки по някакъв начин в автомобила, изведнъж се озова на предната седалка, до шофьора.

Когато се обърна към градоначалника, лицето му вече изразяваше страдание.

– Не ме ли позна? – попита той градоначалника и тежко въздъхна. – Ами че аз – това си ти в един от своите животи. Сега ме осъдиха без никаква вина. И знаеш ли защо? Защото в един свой предишен живот аз едва не изгорих жив Учителя на Светлината, който твърдеше, че Земята се върти.

Н. К. Ръорих. Сенките на миналото.

– Какво, Галилей ли? – суроно попита градоначалникът. – Осмелил си се да съдиш великия Галилей?! Значи това си ти, негоднико, който едва не го изгори жив?

– Аз. Тоест ти. С една дума, колегите ни от светата Инквизиция! – потвърди странният събеседник. – Интересно, дали ти и сега си на това мнение?

– За Галилей ли? Ти какво, издевателстваш ли над мен? – възклика възмутено градоначалникът. – Всяко дете от малко знае, че Земята е кръгла и се върти! Но аз изобщо не съм живял по времето на Галилей! Затова и не бих могъл да го осъдя! Ако съм живял тогава, щях да помня! А след като не помня – значи, не съм живял!

Човекът на предната седалка възрази:

– Грешиш – приятелски каза той. – След смъртта си ние много пъти се връщаме на Земята. Много пъти се раждаме. Но душата всеки път си създава ново тяло. Тя е като дървото, което всяка година се покрива с нова листовина. Но мозъкът на новото тяло, естествено, не е участвал в миналия

живот. Затова и няма как да помни. Но душата помни. Тя обаче не може да говори чрез мозъка.

– А чрез какво може? – попита градоначалникът.

– Само чрез сърцето – отвърна страничният му събеседник. – И повярвай, паметта на душата няма да ти даде покой! Нито на сън. Нито наяве... А ето че сега ти отново несправедливо обвиняваш друг Учител. Казваш, че книгите му са лъжливи. Но твоята несправедливост ще се върне отново при теб със също такава несправедливост. И все пак, докато си жив все още можеш да промениш бъдещата си тъжна съдба.

– Махай се! – извика градоначалникът. – Кой си ти, та да ме учиш?!

– На кого говорите? На мен ли? – учудено попита помощникът.

Градоначалникът отвори очи и с не по-малко учудване изгледа помощника си.

– Казах ли нещо?... Изглежда съм задряпал? – рече той, явно успокоен.

– Да, бяхте позадряпал. Но съвсем за мъничко – отговори помощникът. И забелязвайки, че шефът му държи ръката си в областта на сърцето, попита: – Сърцето ли нещо?

– Какво ти сърце! – троснато рече градоначалникът. – Уморен съм малко. Това е!

Но сърцето му биеше така, сякаш всеки миг ще изскочи.

В сегашния си живот човек жъне онова, което е посял в миналия си живот, и в същото време се се това, което ще пожъне в бъдещия си живот

“Ама какво толкова ме развълнува някакъв си глупав сън?” – размишляващ градоначалникът, придържайки силно биещото си сърце.

Но в този момент шофьорът така рязко удари спирачка, че градоначалникът и помощникът му едва не се озоваха на предната седалка.

Оказа се, че шофьорът за малко не е бълснал човек. Не по своя вина. Онзи неочекано бе изскочил на платното, по което фучаха коли. Беше стар, бос и мръсен скитник, покрит със струпей. Разчорлената му бяла брада приличаше на парчета сива вата.

Изскочайки от колата, шофьорът закрещя на стареца, че ако не му е мил живота, това си е негова работа, но той няма намерение да лежи в затвора заради някакъв си побъркан стар глупак.

А през това време виновникът за произшествието само въртеше безумните си очи, кискаше се и правеше гримаси и на шофьора, и на моментално събралата се тълпа.

Градоначалникът излезе от колата.

– Какво сте се нахвърлили върху нещастния старец – обади се някой. – Не виждате ли? Та той е луд!

– Казват – добави друг, – че на младини този нещастен старец бил много богат и най-уважаваният човек в града ни. Като го гледаш сега, не можеш да повярваш.

– Да, така е – потвърди стоящият до градоначалника старец. – Помня го, беше млад и хубав. Той и жена му бяха най-красивата двойка в града. И между другото, бяха щастливи.

Градоначалникът се заинтересува:

– И какво стана после?

– После – въздъхна старецът, – беда след беда сполетяваше дома на тези хора. Малкият син, когото съпрузите обожаваха, циганите го отвлякоха. Наскоро след това от мъка умря жена му – голяма красавица. Неговият приятел и съдружник го предаде и с лъжа присвои цялото богатство, което този човек беше натрупал. Заради дългове му отнеха къщата. От сполетелите го беди той се разболя и изгуби всянакъв интерес към живота.

А веднъж през зимата, в една поледица падна, удари си главата в бетонно кошче за боклук и се побърка.

– Защо ли, питат се, такава участ е сполетяла този човек?! – попита съчувсвено някой.

А друг от средата на насьbralата се тълпа му отговори:

– Щом народът казва, че човек е ковач на своето щастие, значи той е ковач и на своето нещастие.

Този извод веднага подкрепиха и други.

– Но – продължи човекът от средата на тълпата – ние никога няма да разбе-рем тайната на нашето щастие и нещастие, докато не усвоим уроците на Учителите на Светлината. Те ни учат, че човек си отива от Земята само за известно време – за да осмисли преживяното и да си направи изводи от този свой живот. А после – отново се ражда и постепенно започва да събира всички добри и всички лоши плодове, получени от предишните си мисли и дела. А пораждайки наред с това и нови мисли, човек сам сякаш засажда семената на бъдещите плодове.

– Достойните мисли и постъпки, се казва в Съкровеното Учение, винаги дават прекрасни плодове – каза едно момиченце. – Недостойните дела и мисли ще дадат горчиви и тъжни плодове.

Може би градоначалникът щеше да се застои и по-дълго, но му се стори, че всички чуват ударите на неговото сърце. А той беше от онези хора, които никога и никому не разказват какво им е на сърцето...

**Някога човекът е твърдял, че Земята не може да бъде кръгла.
Сега пък казва: "Такова нещо може да каже само кръгъл глупак!"**

Някога човекът е твърдял, че Земята не може да бъде кръгла. Сега пък казва: "Такова нещо може да изрече само кръгъл глупак!" Но с все същото упорство твърди: "Човек не може да се ражда много пъти!" Ще дойде

време обаче и той отново непременно ще каже: "Такова нещо може да каже само кръгъл..."

... Тази нощ градоначалникът се събуди от това, че сърцето му на няколко пъти така затуптя в гърдите, та ударите му се чуваха сякаш из цялата къща. А всичко беше заради съня, че именно той, като един от църковните съдии-инквизитори, осъжда великия астроном Галилей за твърдението, че Земята се върти.

– Горкото сърце! – въздъхна градоначалникът и се протегна за хапчето си. – Ще те съсипят тези глупави сънища... И пак този Галилей! Е, осъдили го. Разби-ра се, несправедливо. Съдиите, разбира се, са били ужасно невежи хора! Но пък аз... какво общо имам аз с това?

Градоначалникът тежко въздъхна, спомняйки си подробности от странния сън:

– Обаче – подсмихна се той, – трябва да кажа, че в този сън си бях като един... кръгъл глупак! Като си помисля само как разпалено твърдях, че Земята не се върти и не може да бъде кръгла, защото хората ще изпадат от нея!.. Слава Богу, че е само сън! Дори не е за вярване, че все пак е имало такива позорни страници в неотдавнашната история на нашата цивилизация!

Интересно, дали този самонадеян градоначалник, който дори не бе пожелал да узнае малко по-подробно за съкровените закони на живота, ще повярва, ако сега някой, виждащ назад във вековете, му каже: "Та нали и ти беше един от онези невежи съдии-инквизитори, които преди няколко века унизиха и несправедливо осъдиха най-великия от астрономите, обвинен само за това, че познава законите на небесната механика, за разлика от съдиите! И още колко такива като теб съдии са причинили зло на науката за знанието в цялата нейна история!"

Интересно, дали този твърдоглав градоначалник, който сега отричаше учението за многократните раждания на человека на Земята също тъй упорито, както по-рано също тъй упорито бе твърдял, че Земята не може да се върти и не може да бъде кръгла, би повярвал, ако сега някой мъдрец, четящ по аурата като в отворена книга, му кажеше: "За ужасната си грешка – осъждането на великия Галилей, ти вече напълно си се разплатил. Но нима не се настрада достатъчно? Та нали в един от животите си ти бе хвърлен в затвора за престъпление, което...не беше извършил? Нима искаш това да се повтори?"

Интересно, какво би направил този човек, ако му кажеха: "Вслушай се в гласа на сърцето си. И го попитай защо днес бие толкова силно в гърдите ти? Може би иска да ти каже, че отрицателите винаги са били наричани

гасители на огньовете на разума! Сърцето вече се е пробудило. Но колкото и да крещи, умът не може да го чуе! Затова то реши на сън да покаже на ума някоя и друга картичка от твоето минало.”

И най-сетне сърцето бе чуто

Изглежда, сърцето на градоначалника най-сетне бе чуто от ужасно твърдоглавия му и самонадеян ум.

Това, което той направи днес, идвайки на работа още в зори, беше съвсем различно от онова, което беше решил да направи вчера.

На път за работа той вече знаеше, че няма да издаде заповед за изземване от всички книжарници и унищожаване на книгите на Учителя.

“Да не вземе да стане като с Галилей – с явно недоволство си каза той, насочвайки се към своя кабинет. – Само като си помислиш, че преди някакви си 400 години в училищата учели, че Земята е не само неподвижна, но и плоска като маса! Ама че невежество!”

И абсолютно сигурен, че никой няма да го види в този ранен час, градоначалникът отиде в помещението с големия кош, където в края на работния ден чистачката изхвърляше ненужните хартии от кошчетата за боклук в кабинетите. Наложи му се да влезе в коша и доста дълго да се порови в него. Най-накрая намери книгата, която сам беше изхвърлил.

– Слава Богу, че още не са успели да нарежат и предадат хартията в макулатурата – измъквайки се от коша си каза той с явно задоволство.

Пооправи килнатата си вратовръзка, изтупа хартиената прах от костюма си, приглади разчорлената си коса и се запъти към кабинета. Сядайки зад бюрото, градоначалникът започна, без да бърза да прелиства книгата за Огнената Йога. Но колкото повече вникваше в това, което му попадаше пред очите, толкова по-рядко прелистваше. Сега вече му се искаше да чете по-задълбочено, ред по ред.

Какво още успя да научи градоначалникът тази сутрин, до началото на работния ден, дори само прелиствайки Огнената Йога

От книгата “Сърце” градоначалникът научи, че в човека явно има два ума: единият се проявява чрез мозъка, а другият – чрез сърцето.

Мозъкът много се гордее със способността си да опознава света. И тази негова забележителна способност никой не смята да му отнема, и тя ще се развива все повече и повече.

Но много по-голямо знание, при това винаги точно и мигновено, притежава сърцето. Само че гордият и упорит мозък все още не иска да признае това и постоянно измества сърцето от човешката дейност. Нещо

повече, колкото по-големи са успехите на мозъка, толкова повече той унижава сърцето и го държи в заточение.

Но въпреки това, сърцето знае преди мозъка. Учителят казва: "Сърцето първо ще потръпне и затрепти, сърцето ще съзре истината много преди мозъкът да е набрал смелост да помисли. Без да отричаме лъкатушния път на мозъка, Ние провъзгласяваме праяката пътека на сърцето..."

Учените знаят за тази способност на сърцето и наричат това **интуиция**, но все още не се осмеляват да я нарекат **разум на сърцето, духовен разум** и още по-малко – "**Огън, който мисли**", но мисли съвсем не така, както мозъкът.

Тъй като Огнената Йога, тоест Учиението за Огъня е призвано да развива преди всичко сърцето, то второто му наименование е **Учение за Сърцето**. То е предназначено да служи на човека на Новия Свят, който за разлика от човека на стария свят започва активно да използва не само способностите на мозъка, но и способностите на сърцето.

С други думи, настъпва времето, което изисква човек да използва не само забележителните възможности на **нисшия ум**, чийто проводник е мозъкът. Дошло е време, когато трябва да започнеш да развиваши и **висшият ум-разум – духовният ум** (интуицията), чийто проводник е сърцето.

Но старият свят не иска да се предава. Той ожесточено се съпротивлява. В книгата "Сърце" (§454) Учителят казва, че дори диваците са знаели, че най-голямата тайна и сила е заключена в човешкото сърце. И те по свой начин почитали сърцето като най-висшият орган.

"Но нашето време – казва Учителят в началото на 30-те години на ХХ-то столетие – съвсем забрави и отхвърли Учиението за Сърцето. Сърцето се нуждае от ново разбиране. Трябва да бъдем подгответи, че чисто научният факт за сърцето ще предизвика яростно обвинение в суеверие... трябва да се знае, че борбата за разбирането на сърцето ще бъде особено ожесточена. Тъмните сили ще защитават мозъка, противопоставяйки го на сърцето. Това, разбира се, води само до извращение на нещата. Кракът има важни функции, но това не значи че трябва да поднасяме храната до устата си с крак?!"

Градоначалникът погледна часовника. До началото на работния ден оставаха минути. Той отвори още една, случайно попаднала му страница. Беше §389 от книгата на Учителя "Братство":

– "Човек си въобразява, че е създател на новия свят – прочете той на глас думите на Учителя. – Съвременните вождове смятат, че строят новия свят, но никому и през ум не минава, че техният нов свят е озъбеното лице на стария свят. Новият свят идва по нови пътища..."

“Струва ми се – помисли си градоначалникът, явно доволен от твърде неочекваната находка, – че не би могло да се измисли по-добро въстъжение за утрешния ми доклад за новия мироглед и Новия Свят, в който човечеството влиза в началото на новото хилядолетие”.

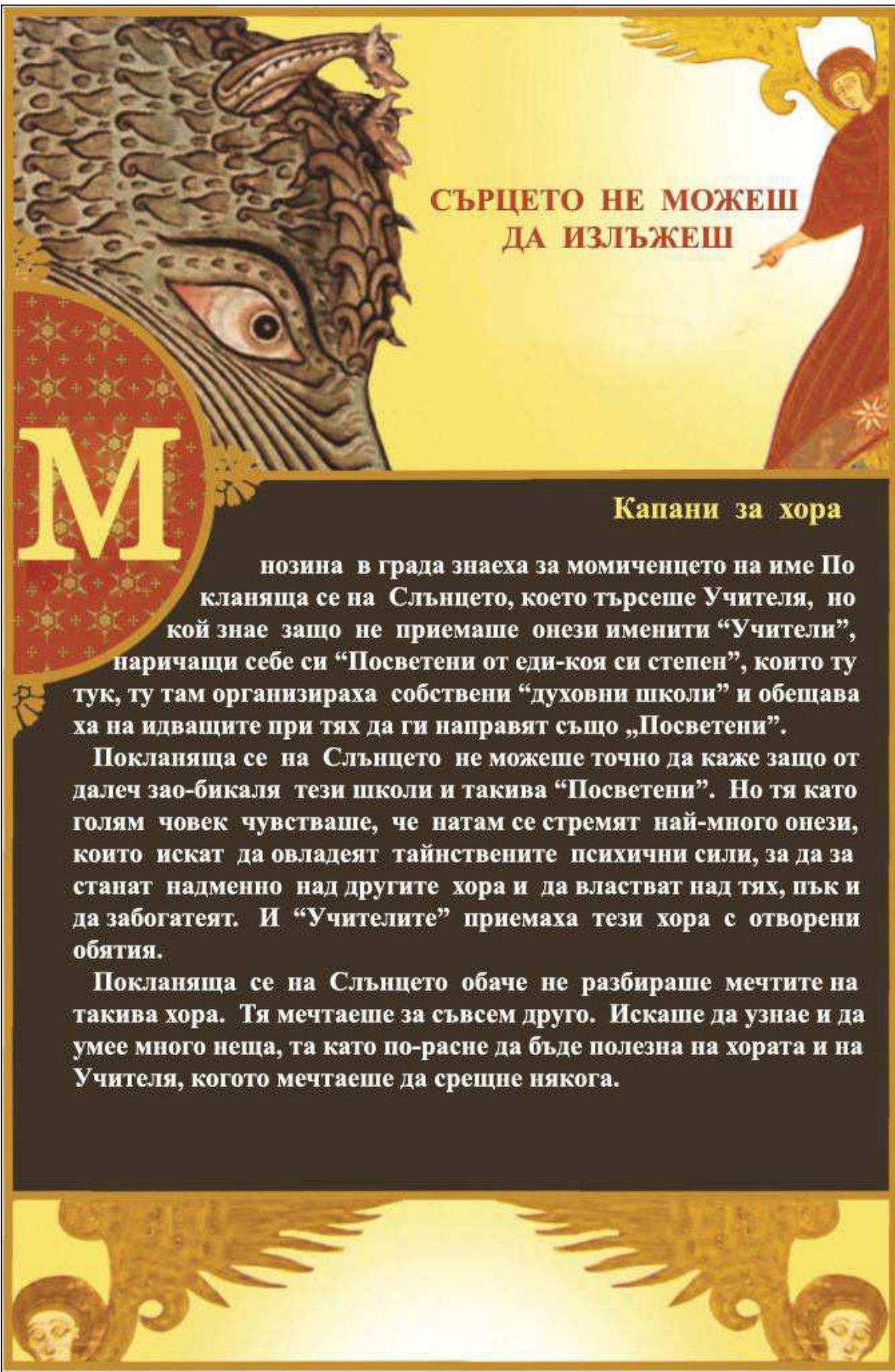
Градоначалникът бързо се зае да записва тази фраза в бележника си. После – още една и още една. Дори не забеляза кога помощникът е влязъл и не чу, че онзи го е поздравил. Едва когато сътрудникът му застана съвсем близо и попита шефа си какво толкова чете още от сутринта, той отговори така, както се канеше да каже и на утрешната конференция:

– Чета съветите и откровенията на един тайнствен Хималайски Мъдрец за това, че всеки може и трябва всеки ден да направи нещо, което би допринесло животът на Земята да стане достоен за разумния човек и хората да бъдат по-щастливи. За да можем най- после да кажем: ”Ние строим Новия Свят!”

Никога не е късно да се учиш!

В книгата си “Огнен Свят” (§434) Учителят Мориа казва: ”Не можем да се гордеем с познание, докато Невидимият Свят не пусне корени в съзнанието ни.”

А 2 500 години преди да бъдат изречени тези думи, казани през 1933 година, предишният Владика на Шамбала, чието име вече споменахме – Конфуций, е казал: ”Висш е този, който знае по рождение. След него е този, който трупа знание, учейки се. По-нататък идва този, който се учи тогава, когато търпи лишения. А онези, които и в лишения не се научават, са нисши хора”. (“Лунь юй” – “Беседи и изказвания”, Конфуций).

Подготвяйки се от малка за тази среща, момиченцето всеки ден се стараеше да опази сърцето си чисто. И ако там попаднеше дори и една мисловна „прашинка”, незабавно я изхвърляше от ума си и се срамуваше от това свое невнимание.

Момиченцето съвсем правилно усещаше, че подобни „Учители” не могат да идват от Светлината. Но когато Тъмната Епоха на Земята още не е свършила и не се е сменила с Епохата на Светлината, такива „Учители” нямат недостиг на ученици, готови да се обучават по методите на една наистина дяволска наука, погубваща човека – черната магия. И учениците в тези школи получават точно това, което търсят: и власт над хората, и много пари. В същото време обаче те стават послушни слуги на черните магове и попълват редиците на тъмното войнство. Затова и злото на Земята все повече и повече расте.

Напразната надежда на тъмните

Но дори и през Тъмната Епоха на Земята имаше и не малко хора, чиито чисти сърца, красиви и благородни мисли бяха най-сигурната им защита от черните магове. Както и да се опитваха да се домогнат до такива хора, тези врагове на човечеството все не успяваха да ги уловят в капаните си.

Черната шайка врагове на човечеството мразеше особено силно хората с чисти сърца, защото за нея те винаги са били смъртна опасност.

Но тъй като всички възрастни са едни пораснали деца, черните магове се опитваха по всякакъв начин да вредят на хората още от ранното им детство. Разчитаха на някой техен пропуск или грешка, на някоя осъдителна постъпка. Надяваха се, че ще успеят да превърнат немарливостта в навик и да раздуят недостойните мисли до такава степен, че хората да станат зли. Тогава лесно би могло да ги привлекат на своя страна.

Животът, разбира се, е устроен така, че не греши само онзи, който не прави нищо – не работи и не учи. Но допускайки грешки в постъпките и в мислите си, мнозина веднага се поправят и това вече ги прави напълно неуязвими за тъмната шайка.

Неуспешният лов

За момиченцето на име Покланяща се на Слънцето докладваха на самия Княз на мрака – Главатарят на всички тъмни сили на Земята. Казаха му, че който и да се е опитвал да се добере до това момиченце, никой не е успял да го улови в капана.

– А тя расте – говореха на своя Княз слугите на мрака. – От такива като нея израстват истинските войни на Светлината, а те са толкова опасни за нас. Смятахме, че докато хлапачката е малка, ще е по-лесно да се справим

с нея. Но ето че не се получава. Просто няма как да се промъкнеш в сърцето ѝ. То цялото е изпълнено със светлина и с мечтата за Учителя.

Като чу, че слугите му не могат да се справят с никакво си момиченце, Князът на мрака избухна в смях.

– Още утре ще тръгна на лов за това момиченце. И тя тутакси ще падне в капана! – уверено каза той и изгони своите черни магове.

На другия ден момиченцето мина покрай мястото, където преди лежеше камъкът на Учителя на Светлината, на който някога той бе седял, беседвайки с учениците си. И на това място тя видя необикновен странник, много приличащ на Учителя, когото бе виждала на картинките и в сънищата си. Тъжно навел глава, странникът стоеше замислен точно там, където преди се намираше свещеният камък.

Момиченцето замря. В очите му бликна радост и то се хвърли към странни-ка.

– Учителю! – възклика то.

Но изведенъж се спря. Погледна странника и се извини:

– Извинете ме, моля ви – каза, изчерьвявайки се. – Обърках се. Изведенъж ми се стори...

И продължи пътя си.

– Ей! – настигна я предрешеният Княз на мрака. – Нищо не ти се е сторило. Аз съм този, когото ти отдавна търсиш и когото виждаш в сънищата си. Аз съм Учителят! Нима не носиш, като светиня, парченце от моя камък?

Момиченцето се спря, погледна человека в очите и изведенъж твърдо каза:

– Не знам кой сте. Но не говорите истината! И камъчето въобще не е ваше! Вие не сте Учителят!

И си тръгна.

Отново поражение

Друг път, когато валеше силен дъжд, момиченцето срещула измокрен до кости бедно облечен странник, който хлопаше ту на една, ту на друга врата, ала никъде не му отваряха.

Като стигна до къщата, на чийто праг в Деня на Великите Учители момиченцето винаги поставяше фрезии, странникът заудря с всичка сила. Но и тук не му отвориха.

Изведенъж, момиченцето си спомни древното предание – как в един също такъв дъждовен есенен ден гонели отвсякъде беден странник. И това бил не някой друг, а самият Учител.

Тя избърза към бедния човек, за да му даде чадъра си и да го покани вкъщи. Но докосвайки се до дрехата му, внезапно отдръпна ръката си.

– Искаше да ме поканиш ли, добро момиченце? – попита странникът, усмихвайки се мило.

– Размислих – отговори момиченцето. – Вие не сте този, за когото искате да се представите.

– Та за каква се мислиш, нещастна хлапачке! – закрещя странникът. – Как смееш да разговаряш така с мен – с Учителя на Светлината?! Ей-сега ще те метна на най-високото дърво! Така и ще си останеш да кукуваш там до сутрин-та!

– Виждате ли колко бързо падна маската ви! – презирително каза момиченцето. – Какъв жалък преструван и лъжец сте само!

И си тръгна

Опасността

Веднъж, през нощта момиченцето се събуди от странна светлина, която заливаше цялата стая. От прозореца се носеше чуден аромат. А по средата на стаята стоеше... Учителят и мило се усмихваше. Беше прекрасен. И чудната светлина, която струеше от него, изглеждаше сякаш не от този свят.

– Мило дете – каза с нежен глас Учителят. – Ето че най-накрая всичките ти изпитания свършиха. Ти не се поддаде дори на лукавите уловки на самия Княз на тъмнината. И аз, когото ти толкова дълго търсех, както виждаш, дойдох. Вземам те за моя ученичка.

Момиченцето омагьосано гледаше Учителя, а от вълнение не можеше да промълви нито дума. Стана от леглото и се приближи към Учителя, за да докосне любимата ръка. Но изведнъж... отстъпи.

– Какво ти става, мило дете? – учуди се Учителят, гледайки втренчено момиченцето, сякаш го хипнотизираше и му протегна ръка. – Какво те смути?

– Не зная – едва чуто произнесе то. – Извинете ме. Но... Но... Но ми се струва, че вие... не сте този Учител, който живее в моето сърце.

– Не ми харесва, че така студено ме приемаш – каза Учителят. – А ако сега си отида, това ще е завинаги!

Момиченцето наведе очи и тихо каза:

– Вие не сте истинският Учител... Моля ви, идете си! Утре съм на училище. Искам да поспя!

Маската пада

Сега вече Князът на мрака не се сдържа. Цялата стая се изпълни с алена мъгла и се разтресе като при земетресение. Момиченцето се изплаши, но се стараеше да не го показва. Князът на мрака хвърли маската и се разяри.

– Ти какво, малката, винаги ли не вярваш на очите и на ушите си?! – загърмя през алената мъгла страшния му глас.

– Вярвам. Но не винаги – едва чуто призна момиченцето, опитвайки се да сдържи треперенето на гласа си и да не проличи как се задушава от тежката алена мъгла.

– Тогава ми кажи защо не повярва на очите си?! – гърмеше страшният глас, от който цялото тяло на момиченцето трепереше. – Колко хора аз, Князът на мрака, така лесно съм подлъгвал! Особено с това надземно сияние!

– Да – тихо призна момиченцето, – сиянието наистина беше красиво... То наистина може да излъже, когото си поиска. И аз си мислех, че Князът на мрака изобщо не може да излъчва светлина. Но сега ще знам, че той може да изобрази дори сияние.

– Аз мога всичко! Аз съм най-могъщият! – гърмеше гласът, от който дори стените започнаха да се пропукват.

Но момиченцето му отговори:

– Не си ти най-могъщият. Най-могъщи са Учителите на Светлината.

– Осмеляваш се да ми противоречиш?! – закрещя Князът на мрака с такава ярост, че къщата се раздвижи и за един миг всички стъклa изхвръкнаха и всички врати се изкривиха.

В сърце, изпълнено с Учителя на Светлината, тъмните сили не могат да се промъкнат

– Ах ти, дръзко хлапе! Няма да ми се измъкнеш! – изрева заплашително, като звяр Князът на мрака.

Но момиченцето, вече без никакъв страх, спокойно каза:

– Кажи, нали не ми се е сторило? Нали ти – Князът на мрака бе на онова място, където преди стоеше камъкът на Учителя и който после обезумялата тълпа разби?

– Да, аз бях! – изкрещя Князът на мрака.

– Мисля, че пак ти беше и онзи предрешил се странник, когото срещнах в дъжда пред къщата, където някога е отсядал Учителят?

– Е, аз бях! – в злобата си изкрещя още по-силно Князът на мрака.

– И знаеш ли защо подлите ти хитрини не успяха – каза момиченцето. – Дори днешната, най-голямата?

– Кажи де! Защо? – Князът на мрака не беше на себе си от злоба.

– Защото – каза момиченцето – само очите и ушите, които са на главата, могат да бъдат излъгани. Но човек има още едни очи и още едни уши. Те не приличат на обикновените. И никога не се лъжат!

– Що за шеги? – раздразнен попита Князът на мрака, преставайки най-накрая да реве застрашително.

Момиченцето каза:

– Нима Учителите на Светлината не казват на всеки човек: "Учи се да гледаш с очите на сърцето"? Ето, и аз също се уча да гледам с очите на

сърцето. И както виждаш – получава се. Очите, които са на главата, можеш да излъжеш. Но очите на сърцето не можеш излъга. И знаеш ли защо?

– Защо? – отново изрева Князът на мрака.

– Защото сърцето ми... – момиченцето силно притисна ръце към гърдите – открай докрай е изпълнено със Светлината на Учителя...И още нещо, аз се старая да бъда като чаша. Вълшебна. Златна. Чиста-пречиста...И знаеш ли защо си представям сърцето си като вълшебна чаша?

– Защо? – попита мрачно Князът.

– Защото аз живея с мечтата, че някога Учителят ще ми позволи да поливам слънчевите цветя в неговата градина.

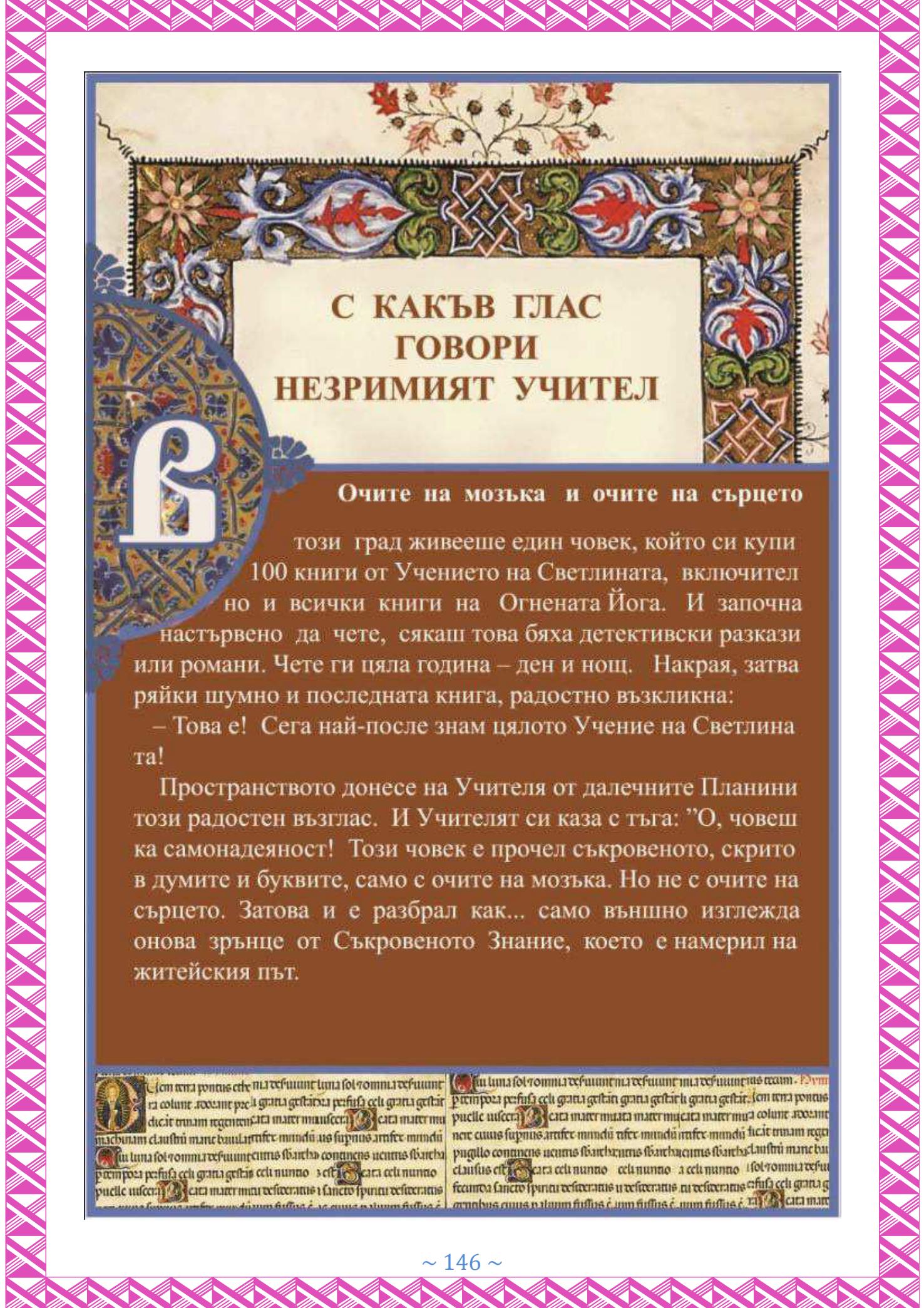
Едва сега Князът на мрака разбра, че в такова сърце дори той не може да се промъкне. То бе изпълнено докрай със Светлината на Учителя. А и кой по-добре от Княза на мрака знаеше, че Светлината винаги побеждава тъмнината.

И в безсилната си ярост той мигновено изчезна.

Разпознаването е Оръжието на Светлината

Владиката на Шамбала – Учителят Мориа в книгата си „Братство“ §28 казва: „Има достатъчно данни за съществуването на Братство на Доброто и Братство на Злото. Известно е също, че по подхода и методите си на действие Братството на Злото се опитва да подражава на Братството на Доброто. Невежите ще попитат може ли човек да различи едното от другото. Щом толкова си приличат и думите им са еднакви, нима не можем да събркame и лесно да приемем водещи към злото съвети? Така разсъждава само онзи, който не знае, че начинът за тяхното разпознаване е заключен в сърцето... Не без основание това разпознаване се нарича Оръжие на Светлината“.

В едно от своите писма до приятели-сътрудници Ученничката на Владиката на Шамбала – Елена Ивановна Рьорих пише: „И тъй, насочете мисълта си към Учителя и позволете на Учителя да влезе в сърцето Ви... Защото без Учителя ще бъде тъмно в празното сърце... Изпълнете сърцето си с Учителя така, че врагът да не може да се промъкне в него“.

С КАКЪВ ГЛАС ГОВОРИ НЕЗРИМИЯТ УЧИТЕЛ

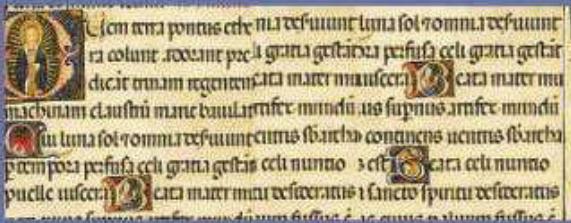
С

Очите на мозъка и очите на сърцето

този град живееше един човек, който си купи 100 книги от Училището на Светлината, включително и всички книги на Огнената Йога. И започна настървено да чете, сякаш това бяха детективски разкази или романи. Чете ги цяла година – ден и нощ. Накрая, затва ряйки шумно и последната книга, радостно възкликна:

– Това е! Сега най-после знам цялото Учение на Светлина та!

Пространството донесе на Учителя от далечните Планини този радостен възглас. И Учителят си каза с тъга: "О, човешка самонадеяност! Този човек е прочел съкровеното, скрито в думите и буквите, само с очите на мозъка. Но не с очите на сърцето. Затова и е разбрал как... само външно изглежда онова зрянце от Съкровеното Знание, което е намерил на житейския път.

Qui tunc ponitis etis nisi definiuntur quia sol potius interdefiniuntur
et columnae advenit per eum grata gestatio per his celi grata gestatio
dicat tunc regentem ista mater manifesta. **B**eatam mater mea
marchularum clausum mente tua laetare mundus usque superius atque mundus
ne cuius superne artificis mundus tunc mundus atque mundus tunc
pugillo conatus uenit sicut hunc sicut hunc sicut hunc
tempora perfusa celi grata gestatio celi nuntio est. **B**eatam celi nuntio
puelle uiscer. **M**ater mater mea testiculus et sancto spiritu testiculus

Но този човек все още не може да каже що за зърнце е това, какво растение ще израсте от него: тревичка, цвете, дърво... Той не си и представя колко красиви могат да бъдат цветовете на дървото, колко ценни са плодовете му. На онзи, който е поел Светлината на Учението не само с очите, но и в сърцето си, не е нужно да му се казва, че цялото Учение на Светлината никога не може да бъде изложено в книгите! Хората ще попитат – защо? Ами защото Негово Величество Животът никога не може да бъде побран на хартиени листа, дори ако с тях бъде застлана цялата Земя в три слоя.”

Унинието

Веднъж, забелязвайки че „гълтачът” на книги седи в градината дълбоко натъжен, жена му състрадателно го попита какво се е случило.

– Повече няма какво да чета – унило рече мъжът.

– Тогава размишлявай! – приятелски го посъветва жената.

– Ами ето – размишлявам, че нямам какво повече да чета.

Тогава жена му каза с усмивка:

– Явно, не си е струвало парите!

Мъжът, обиден, подхвърли язвително:

– Ти не давай мнение! Нещо не те виждам често да отваряш книга!

Без да се обижда, жена му спокойно отговори:

– Щом на човек му се струва, че вече няма какво да чете, той заприличва на нашия козел, който все скача ли скача из чуждите градини.

Мъжът сърдито погледна жена си. Но тя спокойно продължи:

– Когато човек „гълта” такива книги, той е просто читател. Но когато, прочитайки дори съвсем мъничко, ден и нощ след това размишлява над него, тогава той е мислител, истински философ! Ползата от “просто читателя” е като от козел – мляко. Но от втория полза може да има целият свят.

И жената подаде на сърдития си мъж една от книгите на Огнената Йога.

– Вече съм я прочел! – рязко бълсна книгата мъжът ѝ.

Тя му подаде още една книга на Учението.

– И тази съм прочел!

Жената му подаде още една книга от Учението. Мъжът скочи ядосан:

– Нали ти казах, че всичко съм прочел! Да не си оглушала?

Тогава тя мълчаливо влезе в къщата, изнесе първата книга от Огнената Йога, сложи я пред мъжа си на малката масичка под ябълката, притисна я с ръка и без да каже нито дума се отдалечи.

Навъсен, мъжът дълго гледаше книгата пред себе си. А после неохотно отвори на първата страница.

С очите на сърцето

На следващата вечер жена му приятелски го попита:

– Четеш ли?

– Чета.

След два дни, знаейки колко бързо чете мъжът ѝ, тя се поинтересува:

– Прочете ли книгата?

– Още я чета – отвърна мъжът вече по-малко войнствено.

След две седмици жената попита с интерес:

– Сигурно вече си започнал да четеш друга книга?

C. H. Ръорих. Мълчание (Тишина).

– Не – отговори мъжът. – Още чета... първата.

Измина месец, втори, трети. Веднъж, забелязвайки че мъжът ѝ се е зачел, жената надникна през рамото му и веселите ѝ очи се присвиха дяволито.

– Моят философ още не е завършил първата книга? А тя е такава мъничка! Съвсем тъничка!

Мъжът не отговори. Дори не чу сякаш въпроса на жена си. Беше потънал в размисли.

И жена му повече не го разпитваше.

Едва след година тя предпазливо се поинтересува:

– Коя по ред книга вече си прочел?

– Сега завършвам първата – спокойно отговори мъжът.

– Досега си чел първата?

И жената така добродушно се разсмя, че мъжът дори не си и помисли да се обижда.

Бездънната дълбина

Измина още една година.

Жената отново се поинтересува какво точно чете сега мъжът ѝ, над какво така дълго размишлява.

– Какво чета сега ли? – на свой ред замислено попита той. – Какво чета?... Първата страница на първата книга. И знаеш ли, скъпа моя съветнице, колкото повече размишлявам над **всяко изречение от книгата на Учението**, толкова повече все нови и нови знания черпя оттам.

Измина още половин година. Жената отново се поинтересува какво чете мъжът ѝ сега. А той отвърна с възхищение:

– Няма да повярваш, но все още чета първата страница на първата книга. И знаеш ли, умна моя учителко, колкото по-дълбоко размишлявам над **всяка дума на Учителя**, толкова повече мъдрост ми разкриват неговите думи.

След още половин година жената се поинтересувала какво ли чете сега и над какво размишлява мъжът ѝ? И защо е толкова сериозен? И защо е така тъжен, така скръбен?

– Ами защото – тежко въздъхна мъжът – все още си седя на първата страница. И знаеш ли, безценна моя приятелко, колкото повече размишлявам, толкова по-дълбоко съм потресен. Колко тайни крие не само всяка фраза, не само всяка дума, но дори **всяка буква от Учението!** Имам чувството, че дори към края на живота си няма да съм стигнал до края на първата книга!

– И затова ли си тъжен?

– Да – кимна мъжът и тихо каза: – Сега разбирам защо Великият Учител, който ни е дал Огнената Йога, е казал, че нито един Учител на Светлината, през които и векове да е носел на хората Съкровеното Знание за света и человека, никога не е казвал и дори след милиони години няма да каже: ”Ето ви Учението, в което е цялото Знание”. Сега разбирам защо Учителят казва, че нито едно Учение на Светлината не е завършено. Всяка завършеност е все пак някакъв край. Но Знанието няма и не може да има край! Знанието е безпределно. И затова съм тъжен.

– Не тъгувай – каза жена му. – Разбира се, Знанието няма край. И няма пре-дел за познанието. Но пък и нашето съзнание може да побере колкото си искаеме знания, без ограничение? Нашето съзнание, както и Знанието, е безпределно. И може да се разширява безкрай. Съзнанието може да вмести целия Космос и той би зaeл, може би, не повече място от това, което нашата планета заема във Все-лената. А в сравнение с безпределната Вселена, нашата планета е по-малка и от прашинка.

Нечуто, невидимо и неизразимо

Удивен, мъжът попита :

- Откъде знаеш всичко това?
- От Учителя, естествено.

Мъжът се слиса.

– От кого? От... Учителя?! – попита той на свой ред. – Ти си го виждала?

- Не, не съм го виждала – каза жената.

Недоумявайки, мъжът попита:

– Защо тогава си мълчала през цялото време, след като вече толкова много си знаела?!

Жената отговори:

– Разказват, че веднъж Учителят на Светлината посочил на учениците си една пчела и казал, че тя жужи докато търси цветче с нектар. Но когато пие от нектара, шумът от крилцата ѝ вече изчезва. Нектарът – това е онова нещо, което не може да бъде изказано с думи. Думата, произнесена от Учителя, можеш да чуеш с обикновените си уши. Но това, което е **вътре** в думата, с обикновените уши няма да го чуеш. А чуеш ли го с другите – с **ушите на сърцето**, то с думи вече не можеш да го предадеш. Така и написаните слова на Учителя можеш да прочетеш с очите си, но с тези очи няма как да видиш **онова**, което е **вътре** в думите. Видиш ли го обаче с очите на сърцето, с думи не можеш да го изкажеш. Думата можеш да разчлениш на букви. Но с ума си няма как да разбереш от какво е съставена буквата, какво има вътре в нея.

Чуваш ли как расте тревата?

Мъжът попита с надежда:

- Че какво може да има там... вътре в буквата?

Жената отговори:

– Там е тишина... Такава тишина, каквато на Земята няма. И само в такава тишина можем да чуем гласа на Незримия Учител, ако му дадем възможност да направи връзка с нашето сърце.

Мъжът попита:

- А какъв е той – гласът на Незримия Учител?

Жената каза:

- Чуй как расте тревата...

Мъжът се заслуша:

- Чуваш ли? – попита жената.

- Не.

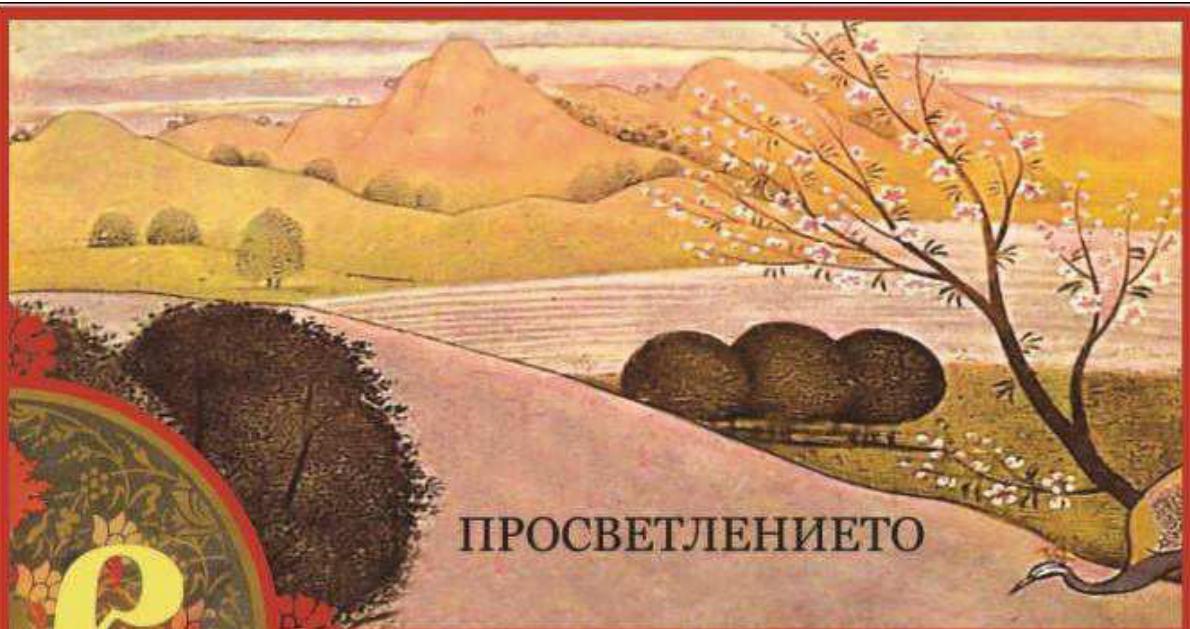
- А тревата расте, нали.

- Знам, че расте...

– А пък гласът на Незримия Учител, който говори с човешкото сърце, е още по-тих – каза жената. – Всеки може да го чуе. Но първо трябва старательно и много търпеливо да очисти ушите на сърцето си от всякакъв боклук...

– А ти... – попита мъжът – ти поне веднъж чувала ли си...този глас?

Жена му се усмихна, както майка се усмихва на детенцето си.

ПРОСВЕТЛЕНИЕТО

В

Опасността от невежеството

планините, почти на самотния връх Покланяща се на Слънцето откри веднъж пещера. Според преданията, преди много векове един от Учителите на Светлината бе прекарал тук последната си нощ...

Легендата разказваше, че по време на едно свое пътешествие Учителят останал в това селище, разположено в подножието на планината, много по-малко, отколкото оставал дру гаде. И неочаквано го напуснал. Усетил какво са намислили завистливите старейшини и мнозина от сляпо вярващите им съселя-ни.

Учителят знаел за кого селяните още през деня започнали да кладат голям огън на площада. И през нощта напуснал селището, мислейки с тъга за невежи-те хора.

Отиде си, защото се уплаши – говорели злите езици. Ама че Учител! Ако човек наистина не умира, както ни учеше, тогава от какво се уплаши самият той?

Зашо избяга тайно? Ами защото се изплаши от смъртта. Значи, всичките му приказки са една измислица!

– Чисто и просто лъжа! – допълвали онези, които наредждали дървата.

И само най-възрастният човек в селището се осмелил да възрази на злословещите:

– Учителят не е избягал, празноглавци такива! Той просто си тръгна. Глу-паво би било заради прищявката на глупаци да умре един мъдрец! Та вие изобщо не сте разбрали думите на Учителя, че умирайки в земния свят, човек всъщност не умира. Учителят – продължавал старецът – се опитваше да ви обясни, че умирайки, човек чисто и просто преминава от един свят в друг. След живота си на Земята ние продължаваме да живеем в надземния, невидимия свят. А после – отново се раждаме на Земята. А после – отново си тръгваме, за да може след известно време пак да се родим. Както слънцето изгрява сутрин и залязва вечер, за да изгрее отново на сутринта – така и човекът. Ама глупавите ви глави намислиха да изгорят Учителя жив. И за какво? За да видите: ще се възроди ли пред очите ви от пепелта? Или няма да се възроди?

Учителят, разбира се, си бе тръгнал не защото се е изплашил. Той знаел, че по пътя си тепърва ще има още много селища, където мнозина ще го посрещнат с разбиране.

Смисълът на целия му живот бил в това – да обяснява на хората основните закони на живота, а също така да предава на най-способните онези занаяти и изкуства, които той самият владеел до съвършенство.

На мястото, където бащите искали да изгорят Учителя, сега синовете издигнали храм

...Откривайки пещерата, Покланяща се на Слънцето слезе в селището и от къща на къща радостно и възторжено предлагаше на хората:

– Елате в планината! Ще ви покажа пещерата, където Учителят е отседнал за последен път!

Но без каквато и да било радост и възторг всички ѝ отговаряха:

– Че за какво ни е никаква си пещера? Погледни само какъв храм сме издигнали в чест на Учителя, който само веднъж ни е гостувал! Иди да го видиш!

– Видях го. Храмът наистина е красив – каза момиченцето, явно натъжено. – Златният купол блести. Но след като сте отбелязали така мястото, където някога от глупост вашите бащи искали да изгорят Учителя, защо да не опазите и пещерата?

– Ама кажи де, за какво ни е тази пещера? – учудваха се селяните.

Момиченцето каза:

– Та нали там Учителят е мислил за вас, молил се е за вас... Но след толкова векове пещерата е почти затрупана... Входът е станал толкова мъничък, че дори аз не успях да се провра през него. Добре ще е, ако пътят към пещерата се разчисти от камъните, а самата пещера се изчисти от пръстта.

Хората недоумяваха:

– Че за кого да е добре? Само вяতърът е там.

Други вдигаха рамене и отвръщаха:

– И за какво ти е притрябвала тази пещера! И е далеко, и е високо. Не всеки ще се изкачи дотам.

– Така е – отговори момиченцето. – Пещерата е високо. Почти на върха на планината. Но знаете ли – усмихна се то, – аз пък взех, че му дадох име на този връх. Познайте какво?

Хората отново вдигаха рамене и недоумяваха:

– Че откъде да знаем?

– Планината на Учителя! – възторжено възклика момиченцето.

– Е, добре си го нарекла – съгласиха се всички. – Красиво име. Така да бъде. И ние вече ще наричаме тази планина Планината на Учителя.

Храм в своя чест

И тъй като никой не пожела да отиде в планините, момиченцето реши да напусне това селище. В най-близката къща обаче помоли за една лопата – да разчисти пещерата.

– Само дето нямам лопатка като за теб. Мъничка си още. А с голямата лопата няма да се справиш – рече стопанинът. – Но щом искаш, вземи я. Башата на стопанина – старец на преклонна възраст чу разговора на сина си с момиченцето и недоволно промърмори, сякаш разговаряше с някого:

– Казваме, че сме построили храм в чест на Учителя! Нищо подобно!

Построихме храм в своя чест! За да покажем на цял свят колко сме добри, колко сме щедри, как свято пазим спомена за мъдреците!

– Пак ли мърмориш, дядо? – попита го внукът му.

Без да обръща внимание на репликата, дядото влезе в плевнята и продължи да разговаря със себе си:

– Само думи навсякъде дрънчат! Буквално като детска дрънкалка – кутийка с грахови зърнца...

Старецът излезе от плевнята с кофа и лопата. Завърза ги, а после, пъшкайки, ги метна на гърба си и каза на момиченцето:

– Да тръгваме, чеденце! Нищо че май вече ми е дошло време да умирам.

Но едно ще ти кажа: няма нищо по-хубаво от това да умреш заради такава работа, каквато ти предлагаш.

Планината на Учителя

Слънцето вече залязваше зад хоризонта, когато старецът и момиченцето напуснаха селището. През нощта те често спираха да почиват, дори си поспаха няколко часа. По всичко личеше, че и на стареца, и на момиченцето не им беше леко да вървят.

Но когато на разсъмване навлязоха в планините, въздухът стана по-свеж и по-чист. И макар че пътят се виеше стръмно нагоре, старецът се ободри. Момиченцето също стъпваше по-леко. И колкото по-високо се изкачваха, толкова по-дълги преходи правеха – сякаш на момиченцето му бяха порастнали криле, а старият човек си бе върнал младежката сила.

А когато най-накрая те стигнаха до Планината на Учителя и се изкачиха до пещерата, падна нощ. Кадифено-черното небе бе осияно с ярки звезди.

От пещерата струеше синкаво сияние.

– Ти...виждаш ли го?... – шепнешком попита старецът, сочейки към пещерата. – Или тази светлина, чеденце, само на мен ми се привижда?

– Виждам го, дядо – също шепнешком отвърна момиченцето.

– Чудеса! – благоговейно рече старецът.

– Чудеса! – благоговейно откликна момиченцето.

Дядото бързо се зае да разширява входа на пещерата. За толкова векове входът беше така затрупан с тревясалата земя, че дори момиченцето не можеше да се провре.

Но щом дупката стана достатъчно голяма, то успя да се промъкне. Старецът обаче все още не се решаваше да промуши през нея рошавата си глава. Но нямаше търпение да надникне в пещерата.

– Ама че чудеса! – възторжено възклика той, оглеждайки през отвора просторната и суха пещера. – И отвътре свети!... Сега и с маково козуначе няма да ме примамят долу... Тук ще умра! А пък ако даде Бог, ще живея още малко на туй свято място!

И старецът усърдно грабна лопатата, опитвайки се да разшири отвора.

– Дядо! – извика отвътре момиченцето. – Тук на стената са написани някакви думи.

Начаса през отвора се показва рошавата глава на стареца.

– Ами че какво чакаш, чедо? – нетърпеливо рече той. – Чети!

– Дядо, тук в камъка са изсечени думите: **”Учейки на радост, не можеш да сгрешиш.”**

– Това са негови думи! – каза развлнувано старецът. – Ръката на Учителя е издълбала тези думи! Учителят обичал да повтаря тези думи. Моят дядо ми е разказал за това.

„Учейки на радост, не можеш да сгрешиш”

Момиченцето изпълзя от пещерата и тъжно каза:

– Дядо, но аз не разбирам тези думи... Какво значи: **”Учейки на радост, не можеш да сгрешиш”?**?

– Ами че сама разсъди – рече старецът.

– Струва ми се – плахо предположи момиченцето, – че Учителят е бил много огорчен, когато е писал тези думи. Сигурно си е мислил: ”Учех, учех, учех хората на радост. И толкова се надявах, че те най-сетне ще станат по-добри. А те – взеха че накладоха огън. Решиха... да ме изгорят жив, като че съм някакъв овен! Какво става? Напълно ли обезумяха? Ама че беда! Нима е възможно, учейки на радост, така да сгрешиш?!”

– Не, чедо – ласково каза старецът. – Струва ми се, че ти грешиш. Учителят може би наистина е бил много огорчен. Сигурно е бил и дълбоко наскърбен, че по онова време хората от нашата долина са имали такива груби сърца. И все пак, учейки хората на радост, Учителят е знаел, че не греши!

– Не е сгрешил, нали? – с надежда попита момиченцето.

– Тъкмо обратното – продължи старецът. – Учителят бил твърдо убеден, че ако учиш хората не на безобразия, не на жестокост, а на красота и радост, един ден сърцето им непременно ще се пробуди. Сърцето ще се пробуди и ще откликне с прекрасни мисли и дела.

– А кога ще се пробудят сърцата на хората? – попита момиченцето.

– Ex, ако знаех... – тежко въздъхна старецът. – Разбира се, Учителят, както и всеки сеяч, е знаел, че не всички семена, които посееш, ще поникнат. Някои семена на мъдростта, радостта и красотата, казвал той, може да попаднат на неблагоприятна почва, да се разпилеят от вятера. Има хора и с такива сърца, чедо! Сърцата на други пък приличат на гъст тръннак. А има и такива сърца, които са като безплодна камениста пустиня.

– Но нали в такава пустиня semenata на мъдростта и радостта изобщо няма да покълнат! – огорчено каза момиченцето.

Старецът се съгласи, но въпреки това окуражи детето:

– Да, тези семена, разбира се, няма да покълнат... Но Учителят казвал, че много от тях ще попаднат и на добра, благодатна почва – в благодатни сърца. И непременно ще покълнат.

– Но кога, дядо?!

– Ще дойде това време! – твърдо каза старецът. – Непременно ще покълнат! Ето на, веднъж чух по радиото, че учените са открили пшеничени зърна в гробницата на египетските фараони. Как мислиш, колко години са прекарали тези зърна в гробницата? Хиляди години! Но учените ги посели и...

– И зърната покълнали?! – възклика момиченцето. – След хиляди години? Не са умрели?

Старецът кимна с глава:

– Покълнали! Когато чух това, си казах: “Ама че работа, Господи! Каква ли жизнена сила си скрил в зърното?! А нали човекът не е зърно? И колко по-голяма трябва да е жизнената сила в него?!”

Но изведенъж замълча и сочейки с ръка надолу, каза:

– Я виж, чедо, погледни там!... Или на мен пак ми се привижда?

Момиченцето обърна глава натам, накъдето сочеше старецът.

– Не, дядо! – извика то и заподскача от радост. – Не ти се привижда!

Долу, в гъстия виолетов мрак бавно се движеше тъничка, но много дълга огнена верига. По тясната планинска пътека в дълга върволица вървяха нагоре хора с факли.

Хората бяха още твърде далеч и, разбира се, не можеше да бъде разпознат нито един човек. Но старецът бе готов да се закълне, че през златистия пламък на факлите във виолетовия мрак различава лицата на всички свои съселяни...

Момиченцето гледаше очаровано тази огнена верига, която бавно напредва-ше в нощта към Планината на Учителя, и подскачаше от радост.

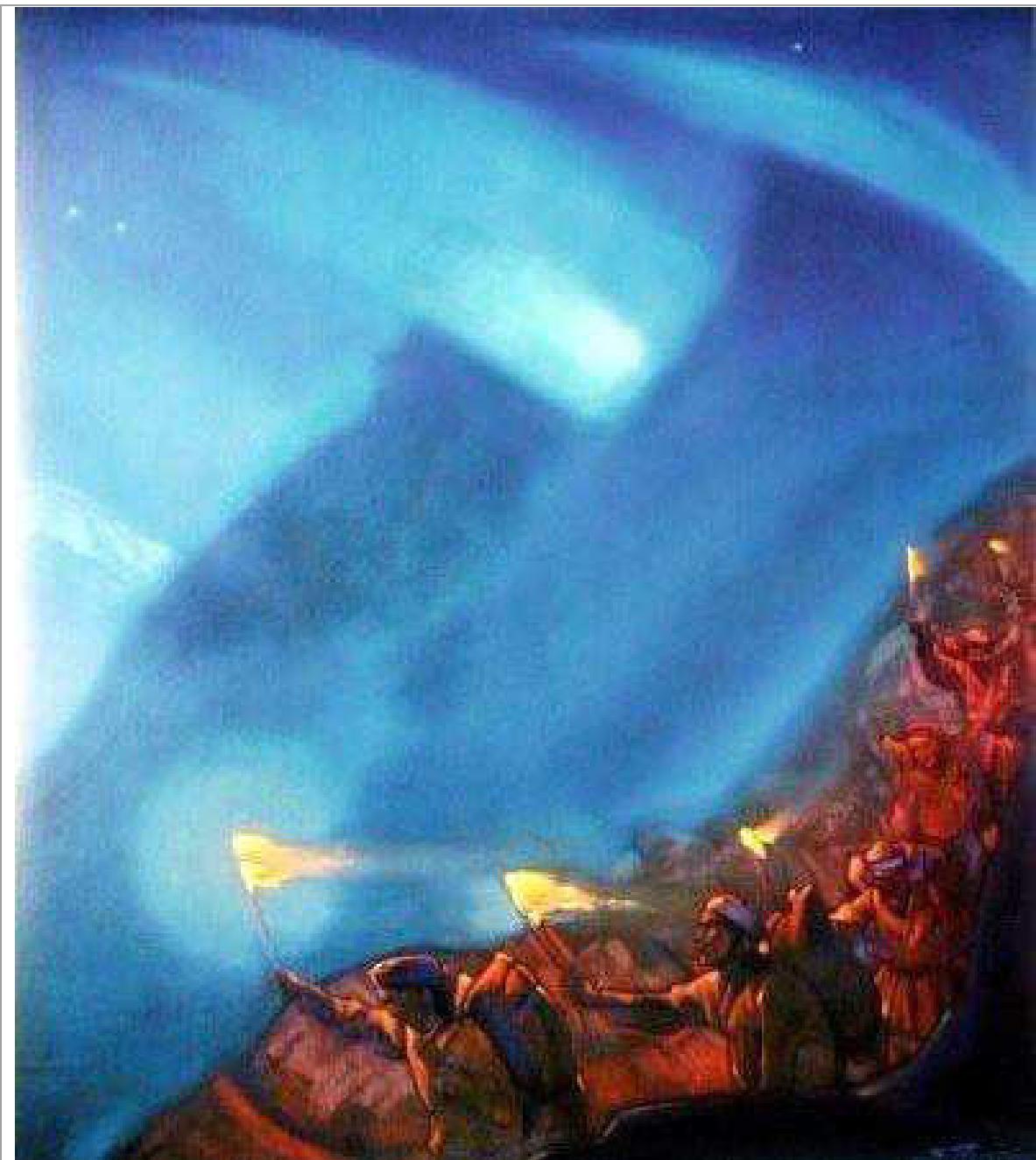
– Дядо! Аз вече разбрах! – весело викаше то. – Разбрах какво е искал да каже Учителят с думите: “учейки на радост, не можеш да сгрешиш”!

Старецът виждаше, че сега вече момиченцето разбира правилно думите на Учителя.

– Учителят – каза той, – е знаел, разбира се, че докато хората са все още несъвършени, в тях съществува и добро, и зло. Но той силно вярвал в доброто, което е в тях! И пробуждал това добро, учейки хората на радост.

Момиченцето подскачаше около стареца и гледайки към звездното небе, викаше възторжено:

– Да! Да! Да! Учителят знаел, че все някога доброто в хората непременно ще се пробуди! И не би могъл да греши! Не би могъл! Не би могъл! Не би мо-гъл! Та как е възможно, учейки на радост, да сгрешиш?

С. Н. Ръорих . Огньовете на усилията .

Знаците на почит към Учителя трябва да разцъфтят сами

В книгата „Знаците на Агни Йога“ (§ 119) Учителят Мориа казва, че всеки знак на почит към Учителя и към мястото, където се е трудил, доказва нашата преданост. И добавя:

“Но тези знаци на уважение не могат да бъдат подсказани. Тези знаци тряб-ва сами да разцъфтят в съзнанието. Учителят никога няма да каже: „Окажи ми внимание“.

ЗА БУЦАТА КАЛ, ХВЪРЛЕНА СРЕЩУ УЧИТЕЛЯ

Няма нечиста земя,
нечистите хора я замърсяват

омиченцето погледна през прозореца, защото усети миризма на дим. Наблизо гореше сграда. Към нея летеше пожарна кола. Тълпа от хора се насьбираше да види пожара. Гледайки горящата къща, две жени разговаряха.

– Пак тази Кураевка гори – каза едната. – Не напразно се говори, че на зе-мята има и чисти места, и нечисти. Кураевка наистина е нечисто място.

Другата жена отговори:

– Явно е така. Чувала съм, че преди войната на мястото на Кураевка е имало солидна къща. На 200, че може би и на 300 години, толкова здрава била. Но веднъж я ударила мълния. До основи изгоряла! Синът на стопанина издигнал върху пепелището нова къща. Но през войната я улучила бомба и от къщата останала само яма. А на другия ден в същата яма паднала още една бомба, макар да казват, че в

една и съща яма два пъти снаряд не попада... Когато дойдохме тук, Кураевка вече много отдавна бе изоставено място, сметище. Хората се страхуваха да построят тук не само гараж, ами и барака. Но щом взеха да разпродават земята, един висш чиновник купи Кураевка на безценица и на това празно място построи истински дворец на три етажа, с подземен гараж, с красив басейн, с електронни врати. Но не мина и година и една нощ някой подпали този дворец от всички страни. Стопанинът изгради всичко наново и стана още по-красиво. Но не щеш ли – като че от сама себе си избухна газ. И домът бе разрушен така, сякаш се бе взривил склад с боеприпаси. Тогава някой реши да построи на това място клуб за хазартни игри – казино. Ами че вчера откриха това казино! А днес, гледай го, гори!

– Дали е истина дето казват, че нечистото място привлича нечиисти хора? – попита събеседничката си първата жена.

– Може и да е истина – отговори другата. – Само че главната причина, сигурно, е все пак в человека, който е направил това място нечисто. Земята си е земя и тук тя няма нищо общо.

– Така е, земята няма нищо общо с това – съгласи се първата. – След като е казано, че не мястото краси человека, а човекът – мястото, значи човек може и да оскверни всяко място на Земята. Нали всичко, което заобикаля человека, всичко е пропито с неговата енергия. Дори земята.

И като помълча малко, рече:

– Истина ли е или не, не мога да кажа. Но като бях дете баба ми разказваше легендата за Великия Учител, минал през нашия град в едни много отдавна времена. На пръв поглед бил най-обикновен пътник. Но в действителност, това бил свят човек.

И жената разказа легендата.

Легендата за Кураевка – прокълнатото място

...Веднъж, когато валял студен есенен дъжд, Учителят, измокрен до кости, минал край една къща и помолил стопанина, отдалеч вонящ на мокра кучешка козина, да пренощува. Фамилията на този невзрачен селянин с воднисти очи и оредяла брадичка била Кураев. Носела му се славата на... много зло куче. Хората го избягвали, а понякога се шегували: “При тоз Кураев можеш да влезеш само когато кучето е вкъщи, а стопанинът – вързан на кайшка.”

– Измокрен до кости съм – казал пътникът на Кураев. – Ще може ли да ме пуснеш, братко, да пренощувам? Макар и не в стаята. В пруста макар. И на това бих се радвал.

– А пари имаш ли? – попитал Кураев.

– Нямам – отвърнал пътникът.
– Махай се тогава, скитнико!
– Поне в плевнята ме пусни – продължавал пътникът. – Или в копата сено дай да пренощувам поне.

Но вместо отговор, тресейки рядката си брадичка, Кураев се нахвърлил с ругатни и проклятия:

– Я да се махаш! Вдън земя да се продъниш, мръсен скитник такъв, чумата да те тръшне дано!

На всичко отгоре, той взел от земята голяма мокра буза кал, хвърлил я по Учителя и се навел за друга.

– Какво толкова лошо съм ти сторил, че ме замеряш с кал? – попитал Учителят и бавно се отдалечил от негостоприемния дом.

Но втора буза кал го ударила в гърба. После още една. Учителят ускорил крачка, почти тичал. Но разяреният Кураев бягал след него и в яростта си продължавал да го замерва с буци кал.

И тогава Учителят спрял. Вече не се пазел от летящите към него буци кал. Опръсканата му с кал глава се свела. И с болка в сърцето той едва чуто промълвил:

– Нещастен човек! Нима не знаеш, че злото винаги се връща при този, който го е извършил? И това носи големи страдания на злосторника. А когато злоба като твоята се връща при своя породител – това е беда на бедите. Натрупаната през миналия и през сегашния ти живот злоба трябваше да се върне при теб именно днес. Но дори и най-малкото добро дело би облекчило многократно участта ти. И аз специално дойдох в това лошо време, за да ти помогна. Но сега съм безсилен...

И Учителят си тръгнал, оставяйки Кураев на собствената му незавидна съд-ба.

Тресейки мократа си брадичка, Кураев продължавал да бълва проклятия и да бяга след вървящия под дъжда странник. По пътя си, той събирал камъни и буци кал и като обезумял ги мятал в гърба на Учителя.

Но изведнъж се случило нещо невиждано. Всяка буза кал по мократа дреха на Учителя веднага се превръщала в мощна огнена струя. И сякаш нечия силна ръка насочвала тези огнени стрели към злополучния дом, в който живеел Кураев.

Учителят отчаяно се опитвал да предотврати трагедията, закривайки с длани ту едно, ту друго кално петно. Но тъй като вече целият бил опръскан с кал, било абсолютно невъзможно да спре огненото катапултиране.

Като видял какво става, Кураев още повече се разгневил. Злобата и омразата изближнали до краен предел и напълно помрачили разсъдъка му. Правилно казват, че ако Бог иска да накаже някого, първо го лишава от разум.

И ето че вместо да бяга далеч от странника и да спасява от огъня своето имущество и близките си, Кураев се заел с още по-голяма ярост да хвърля кал по все по-отдалечаващия се Учител...

Но още дори не долетяла до Учителя, всяка буза кал се връщала като огнена стрела.

Една стрела улучила Кураев и дрехата му веднага пламнала. Ужасен, той се пълоснал в първата локва. Мятал се в калта, обезумял от страх, и врещял така, сякаш е свиня, а не човек.

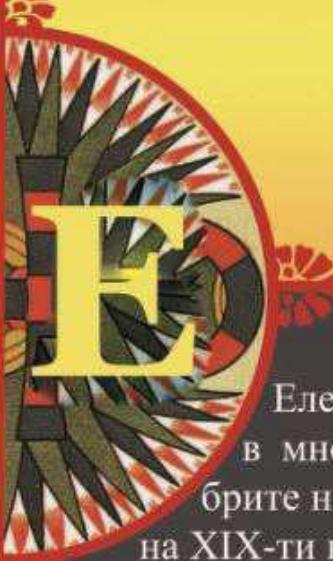
Домът му горял отвсякъде въпреки проливния дъжд.

Но Кураев не можел да направи нито крачка. А опитвал ли се да изскочи от локвата, пламъкът начаса отново го обхващал...

ЗА ДВЕ СРЕЦИ С УЧИТЕЛЯ

Из спомените на
Елена Петровна Блаватска

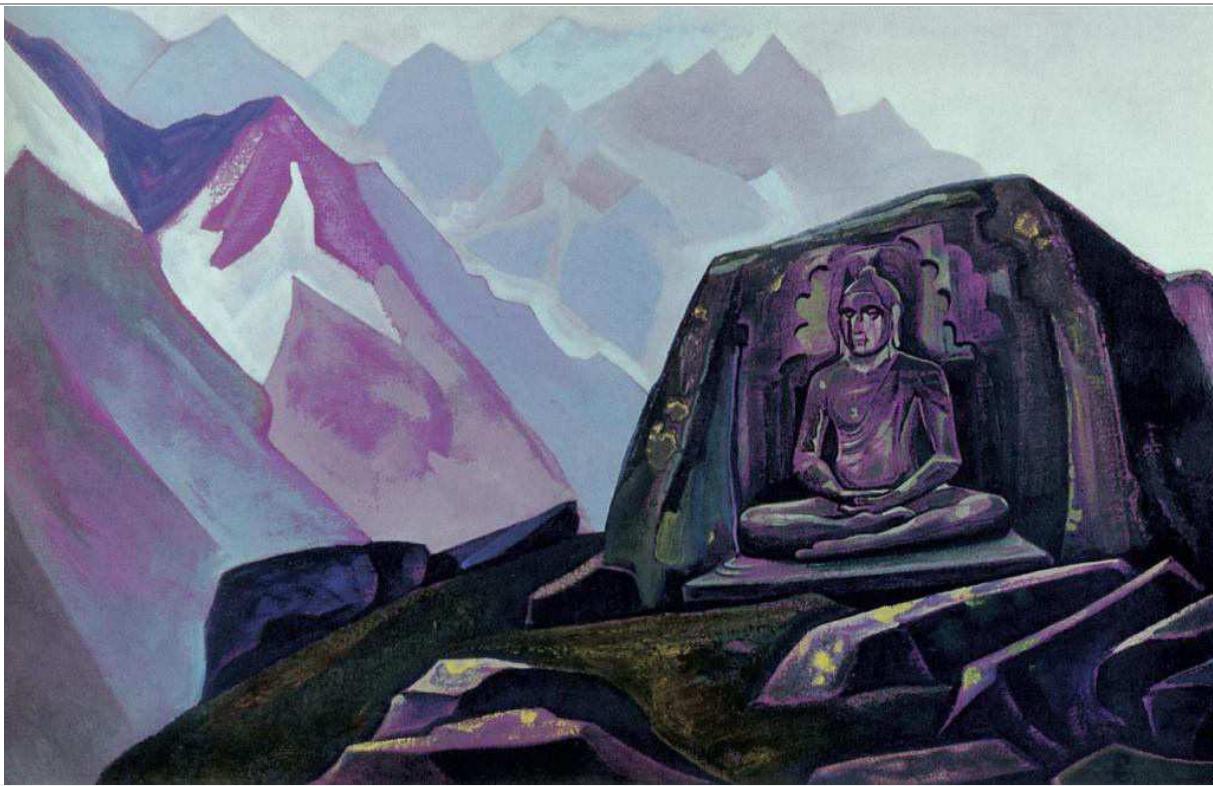

Елена Петровна Блаватска описва Учителя Мориа в много епизоди от книгата си “От пещерите и дебрите на Индустан” – книга, която образованите хора на XIX-ти век четяли с интерес не само в Русия.

Тази пълна с чудеса книга не е загубила своята увлекательност и ценност и през XXI-ви век. А за задълбочения и любознателен читател, бил той и учен, тази книга е не само увлекательно четиво.

При пътешествието на Елена Петровна Блаватска из Индия Учителят Мориа покровителствал малката група пътешественици около неговата Ученичка. Учителят бил и посредник между пътешествениците и вечно подозрителните към чужденците от Запад индийци.

Ще напомня, че в книгата Учителят се появява пред нищо неподозиращите спътници на Елена Петровна (а значи, и пред читателите)

Н. К. Ръорих. Майтрея.

в ролята на раджа, богат човек, управител на феодална околия – такур, чието име е Гулаб-Синг.

А Учителите знаят своите избрани ученици, които на брой са винаги по-малко от пръстите на едната ръка, не от един век и не от едно хилядолетие. И незабелязано за околните и за самия ученик, те го наблюдават и пазят от самото му раждане и невидимо го направляват в земния му път.

Но в определената година, ден и час и на определеното от Учителя място става срещата с избрания от него ученик.

За страничния наблюдател тази среща не значи нищо. Понякога тя изглежда като мимолетно запознанство. Но независимо от това, именно в такъв момент ученикът често пъти получава или пряко напътствие за подвижническата си мисия, или поне...намек за нея.

Ученикът дори не винаги осъзнава този намек – сякаш минава покрай ушите му. Но този намек на Учителя на Светлината минава така само покрай ушите на главата, но не и покрай ушите на сърцето. Идва часът, когато сърцето разбира всичко...

Ето какво си спомня младата Елена за своята среща с Учителя. Тази “неочаквана” среща станала в Англия, в Лондон, в деня, когато Елена навършвала точно 20 години.

Това се случило през 1851 година, на 12 август.

А когато била вече почти на 50, Елена Петровна описва тази знаменателна за нея среща така:

Н. К. Ръорих. Майтрея.

Отдавна, много отдавна, преди около двадесет и седем години ние се срещнахме с него на чуждо място, в Англия, където той бе дошъл с един местен развенчан принц, и познанството ни се ограничи само в два разговора, които макар да ми направиха силно впечатление със своята неочеквана странност и дори суровост, с годините, както и много други неща, потънаха във водите на Лета...

Преди около 7 години, той ми писа писмо до Америка, припомняйки ми нашия разговор и даденото от мен обещание; и ето, ние отново се срещнахме в неговата родина – в Индия! И какво? Променил ли се бе той през тези дълги години, остарял ли бе?...Ни най-малко. Тогава аз бях млада, но отдавна бях успяла да се превърна в старица. А той, който се бе появил за пръв път пред мен като 30-годишен, сякаш си бе все същият...Навремето неговата поразителна красота, особено ръстът и телосложението му бяха толкова необичайни, че накараха дори надутия, сдържан лондонски печат да заговори за него. Журналистите, заразени от отиващата си Байронова поезия, се надпреварваха да възпяват “дивия Раджпут” дори когато срещу него се опълчи цялото общество, силно негодуващо от категоричния му отказ да се изправи пред височайшия взор на кралицата, пренебрегвайки онази велика чест, заради която всички негови сътешественици идвали от Индия...*

* От архивите на Теософското Общество в Адяр (Индия).

(По това време Индия все още била една от английските колонии, от която векове наред Англия бе отмъквала безброй чували с индийско злато и най-красивите в света елмази, изумруди и бисери. - Л.Д.)

И ето – отново среща с Учителя. Сега вече на индийска земя. Учителят бил поканил своята ученичка за специални беседи и специални дела. И за тях не трябвало да знаят нито приятелите на Елена Петровна, нито читателите на книгата “От пещерите и дебрите на Индустан”.

...Учителят неочеквано се появил една сутрин. Появата му била възприета от спътниците на Елена Петровна като щастлива случайност, тъй като човекът се окказал влиятелен и богат такур.

Никой от спътниците на Елена Петровна така и не могъл да разбере как ги е открил, защо е дошъл и какви са истинските му намерения. Всички се питали: как такъв знатен индус изведенъж е решил да окаже на тях – европейските пътешественици, всякааква подкрепа?

Англичаните, спътници на Елена Петровна, недоумявали: щедър жест на миролюбие към белите колонизатори ли е това отстрана на влиятелния и образован такур или просто прищаяка на младия и богат раджа. А може би този много висок и много красив туземец е не само богат, но и добър човек? Може би той разбира, че пътешествайки из неговата страна, пълна с чудеса и опасности, европейците ще се срещнат с много неочеквани и странни неща? А няма да има кой да им обясни видяното....

Но за Елена Петровна това била отдавна планираната дългоочаквана среща. Тя пише:

Той се появи при нас едва тази сутрин, а колко много мисли събуди в мен неговото присъствие, колко загадъчност донесе той със себе си!... Какво е това в края на краишата? – едва не извиках аз. Какво бе това същество, което срещнах преди толкова години младо и пълно с живот и което сега срещам отново все така младо и жизнено, но още по-суворо, още по-загадъчно? Нима това е негов брат, а може би, син? – профуча в главата ми. Не, това е самият той: същият стар белег на лявото слепоочие, същото лице. Но както и преди четвърт век, нито една бръчка върху тези прекрасни, правилни черти, нито един бял косъм в черната като гарваново крило гъста грива; същото каменно спокойствие върху тъмното, сякаш излято от жълта мед лице в минутите на мълчание... Какво странно изражение, какво спокойно, подобно на сфинкс, лице!... .

– Сравнението не е съвсем удачно, стари мой приятелю! – изведенъж, сякаш в отговор на последната ми мисъл се разнесе тихият, добродушно насмешлив глас на Такур и ме накара да се разтреперя. – То е неправилно най-вече за това – продължи той, – защото греши двойно относно историческата точност. Първо, въпреки че Сфинксът е крилат лъв, той в същото време е и жена, а раджпутските Синги (“Синг” – на езика на Пенджаб означава “лъв” – Л.Д.), макар и лъвове, никога досега не са имали нищо женствено в природата си. Освен това, Сфинксът е дъщеря на Химера, а понякога и на Ехидна, и вие бихте могли да изберете по-малко обидно, макар и по-неточно сравнение.

Сякаш хваната на местопрестъпление, аз ужасно се сконфузих, а той весело се разсмя...”.

**Танцуващият Шива. XI в.
Южна Индия**

ЗАЩИТИ!

За Противника на Светлината и неговите слуги

Това се случи в града, където живееше Покланяща се на Слънцето. В този град живееше и един отколешен и верен слуга на най-страшния враг на човешкия род, на най-големия човекомразец. Същият онзи, когото във всички народи и във всички религии, в сказанията, легендите и митовете наричат различно, но най-често – Княза на мрака, Владетеля на тъмнината и злото, Сатана или Дявол. Сатана (а тази еврейска дума означава “Противник”) бе Главатар на тъмното войнство на Земята.

Този Главатар на всички сатанисти – противниците на Светлината и Доброто и неговите слуги от незапомнени времена се стараят да вредят с всички сили на правилното развитие на човешкия разум и сърце.

Те постоянно разпалват в умовете на хората високомерие и безумна жажда за печалба. Те заразяват човешките сърца със завист, омраза, злоба и други опасни чувства, а след това непрекъснато ги подхранват. Тъкмо те развращават хората чрез всякакви мерзости, а след това вербуват в редиците си онези, които лесно се поддават на такава зараза.

Слугите на Сатаната не само люто ненавиждат всички Учители на Светлината. Те винаги са се опитвали и да ги унищожат. И ако това не им се отдавало, за да отклонят хората от Светлоносците те и приживе, и след смъртта жестоко ги клеветели. А тъй като в Тъмната Епоха властта, по правило, е в ръцете на тъмните сили, то сатанистите преследвали Носителите на Светлината навсякъде, унижавали ги, лишавали ли ги и от парчето хляб, гонели ги от родните им места, затваряли ги в тъмница, измъчвали ги и често пъти по най-жесток начин ги убивали.

Тежко време за Светлината и за нейните Носители е Тъмната Епоха!

Зверове в човешки облик

Външно всеки сатанист е сякаш най-обикновен човек. С други думи, външността на тези отпадъци на човечеството е като на обикновени хора. И те живеят сред хората като хора.

Но в действителност – това са зверове в човешки образ. Често пъти са много умни, много хитри и абсолютно безжалостни човеко-зверове. И както подивялото куче, което някога е живяло заедно с човека, е по-опасно от вълка, така и тези двуноги зверове, които някога са били хора, са много опасни.

В Тъмната Епоха сатанистите се множат като хлебарките и плъховете. Те знаят тайните на черната магия и мнозина без усилие се добират до огромни суми пари, получават твърде голяма власт и понякога оглавяват дори и държа-ви.

В такова тежко време разумът на всички хора е подложен на изпит, тоест колко здравомислещи са. Човек, който няма здрав разум, е безумец.

Но в това страшно време на изпит е подложено и сърцето на всички хора – какво е натрупало повече: глупост или мъдрост? Жестокост или състрадание? Корист или безкористност?

А пък хората, търсещи Учителите на Светлината и мечтаещи да станат техни ученици и помощници в самоотвержения им труд за човешкото благо, се изпитват преди всичко за това, доколко предани са на своята красива мечта и на Учителя..

Сякаш е жив, но живо сърце няма

Слугата на Княза на мрака, за когото ще стане дума, както и всички негови съплеменници-сатанисти имаха, разбира се, съвсем човешка външност.

Но злобата и омразата към Светлината и към нейните Носители бяха изпепелили всичко човешко, което първоначално е било в него.

И в такова, вече не човешко, същество остава само физическото сърце. Но онова сърце – духовното сърце, тоест човешката душа вече я няма в подобни същества. Затова и ги наричат така – бездушни същества. Тяхното физическо сърце е чисто и просто една помпа, която изтласква кръвта по кръвоносните съдове на физическото им тяло.

За бездушните същества е непоносима дори мисълта за Учителите на Светлината и тяхната Планинска Обител. Страшна ярост обхваща сатанистите тогава и те стават особено опасни.

Пазителите на човешкото сърце

Учителите на Светлината са пазителите на човешките души от гибел, пазителите на човешките сърца от умъртвяване. Ако не бяха Светлоносците, то не само отделни хора, но и цялото човечество отдавна да се е превърнало в жалки роби, в нищожни марионетки в ръцете на сатанистите.

На страниците на човешката история имената на Великите Учители могат да бъдат открити сред могъщи и мъдри владетели, бележити пълководци и мислители, променили съзнанието на човечеството, сред гениални учени и велики майстори в областта на различни изкуства. Народите ги почитат като основатели на световните религии, като велики светци и пророци.

Учителите на Светлината – това са истинските Спасители на човечеството. И в тежката битка с войнството на сатанистите те биха могли да спасят много пове-че хора, ако самите хора им помагаха.

Огромна би била помощта за Учителите, ако хората пораждаха повече прекрасни мисли.

Но ще се учудим като разберем кога Учителят получава най-голямата помощ.

Оказва се, че най-голямата помощ за Учителя идва от този, който с **всички сили се опитва... да защити Учителя**. И няма никакво значение дали точно в дадения момент Учителят е застрашен от нещо. Той може даже да не е наблизо. И в този момент сякаш нищо да не го заплашва.

Оказва се обаче, че дори защитата на...Името на Учителя съвсем не е пристрастила работа. Тя изисква не по-малка преданост и не по-малко мъжество,

отколкото истинският подвиг, който човек извършва, защитавайки, спасявайки Учителя, ако той е наблизо.

Омразата изяжда жив своя породител

И ето какво се случи веднъж с момиченцето, което наричаха Покланяща се на Сълнцето.

Един ден, съвсем случайно тя се срещна с онзи страшен човек, за когото вече стана дума. Момиченцето, разбира се, не знаеше, че той е слуга на тъмните сили и страшен сатанист. Не знаеше, че омразата в този двуног звяр бе толкова голяма, че той вече не можеше нито да яде, нито да спи, откакто разбра, че няма да се добере до Учителя на Светлината. А Тъмната Епоха вече беше към края си...

Този сатанист буквално бе полудял от омраза към Учителя на Светлината. И от това, че както и да се опитваше, все не успяваше да отнеме живота на Учителя с познатите средства, черният огън на омразата и незадоволеното желание причиняваха ужасни страдания на този слуга на Княза на мрака. Този огън го изгаряше отвътре и болката просто го побъркваше. От ден на ден собствената му омраза изяждаше живо това злобно същество.

Тогава реши да се опита да убие Учителя чрез магия. Месеци наред се подготвяше, събирайки от всички свои тъмни събрата тяхната злобна мисловна сила. После, използвайки черната магия, той намагнетизира с тая страшна чер-на сила един куршум, грабна пушката и намирайки отнякъде портрета на Учителя, го закова на ствола на едно дърво и се прицели.

Но в този момент под портрета застана Покланяща се на Сълнцето. Откъде се бе взела, трудно е да се каже. Явно, просто минавайки по пустата уличка покрай дървото, момиченцето неочеквано съзря, че на него е закован портретът на Учителя. Огледа се и видя човека с пушката. Целеше се в портрета на Учителя.

Битка със звяра

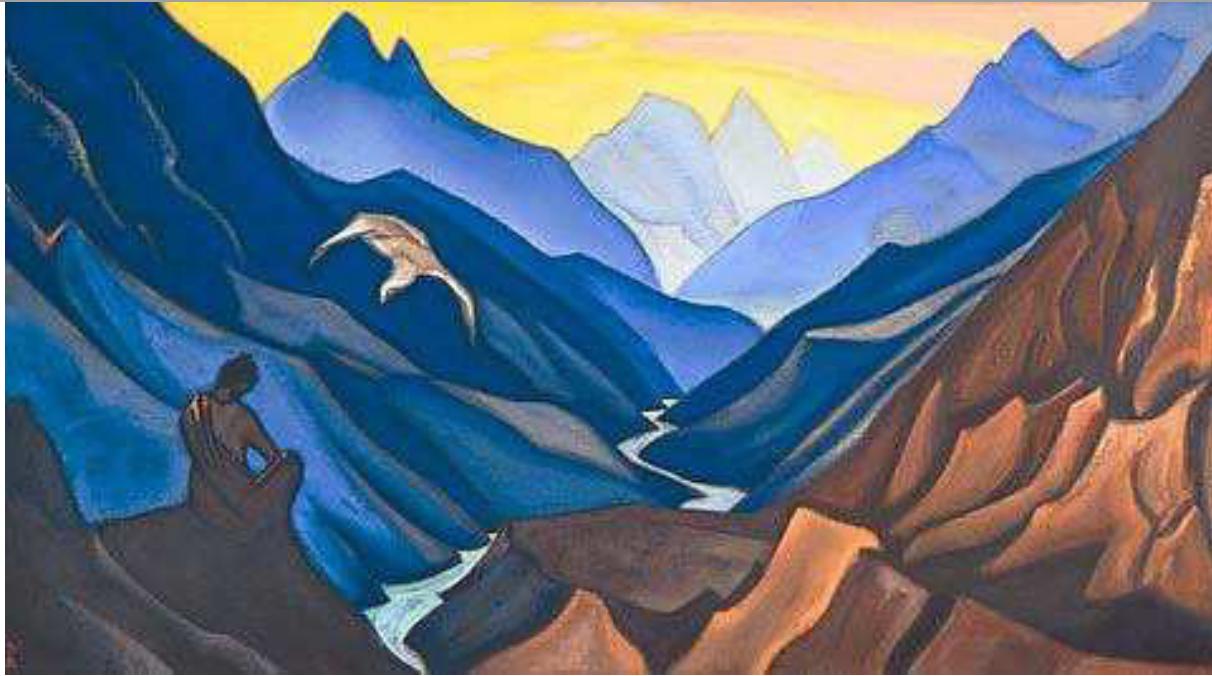
Момиченцето погледна човека с пушката и отначало се вцепени, сякаш се парализира, а после затрепери така, сякаш пускаха електрически ток през тялото ѝ. Две страшни очи я гледаха със зловеща омраза и изстрелваха към нея струи черен огън, изльчвайки силата на самия Сатана.

Потресено, момиченцето веднага разбра кой стои пред нея и какво е на-мислил да прави.

Без да се колебае, Покланяща се на Сълнцето се хвърли да защити Учителя.

За нея нямаше никакво значение, че прислужникът на Княза на мрака е искал да разстреля само портрета. Освен това, наскоро тя беше узнала, че

снимките на хората съвсем не са просто фотохартия с някакъв отпечатък. Фотографиите, както се оказва, запечатват частица от човека – частици от неговата психична енергия, от неговата аура и по някаква тайнствена връзка са свързани с човека, който е на снимката. Затова и черните магове спокойно могат да използват снимки на хората за подлите си цели.

Н. К. Рьорих. Заветът на Учителя.

Покланяща се на Слънцето бе готова да защити Учителя дори с цената на собствения си живот. Но се оказа, че има един проблем. И от това неочеквано препятствие очите ѝ се напълниха със сълзи. Беше още мъничка и не можеше да достигне до портрета, за да закрие с тялото си лика на Учителя.

Тогава тя реши да се повдигне на пръсти. Протягайки ръце нагоре, закри с мъничките си длани мястото, където беше сърцето на Учителя. А за да не си помисли сатанистът, че я е страх, застана с лице към него. Гледаше го с немигащи широко отворени очи, притискайки се с гръб към дървото тъй силно, сякаш тялото ѝ отчасти се бе сраснало с него. "Нека врагът види, че няма да се пomerъдна оттук!" – помисли си тя.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че пулсацията сякаш се предаде и на дървото, и то започна също да пулсира.

– Махни се! – закрещя сатанистът, а лицето му се изкриви от злоба и почерня. – Махни се, гадно момиченце! Иначе с куршум ще прикова ръцете ти на дървото!

Стоейки неподвижно с вдигнати ръце, момиченцето мълчеше. Само преб-ледня и цялата настръхна, представяйки си колко ще я боли, когато курсумът пробие едновременно и двете ѝ длани. Та нали за по-сигурно тя бе закрила сърцето на Учителя с мъничките си длани, полагайки ги една върху друга.

– Махни се! – крещеше безумецът. – Или ще те убия! Ти ще паднеш! И то-гава аз все пак ще Го убия!

Момиченцето мълчеше и още по-силно се притискаше към дървото.

„Не, няма да падна! – мислеше си тя. – Не могат да ме откъснат от дървото! Сега ние сме едно цяло... Ако си мисли, че ще падна, когато стреля, нека опита да изтръгне от корен това могъщо дърво!”

Сатанистът вдигна пушката и още веднъж изкрещя:

– За последен път ти казвам! Махни се!

– Учителят казва – тихо продума момиченцето, – че омразата задължително ще се върне при този, който я е породил. Ще се върне и ще ви разкъса! Учителят казва, че винаги става така!

Споменаването на Учителя беше непоносимо за зяра в човешки образ. И чашата преля...

– Умри! – изкрещя той, прицели се в сърцето на момиченцето и натисна спусъка.

Чу се изстрел. Детето инстинктивно замижа. И от очите му бликнаха горещи сълзи.

Но тогава...

Зашо заплака момиченцето

Случи се нещо невероятно.

Долитайки до гърдите на момиченцето, курсумът дори не я докосна, само за миг се спря във въздуха, описа кръг и полетя обратно. Летеше, като буле-ранг към стрелеца.

Захвърляйки пушката и обезумял от ужас, сатанистът с изцъклени очи се втурна да бяга. Но курсумът сякаш бе жив, като оса летеше след него и го уда-ри.

Човекът падна по лице в прахта.

Момиченцето свали портрета от дървото и притискайки го до себе си, внимателно се приближи до лежащия на пътя. Той беше мъртъв.

Пристигналите много бързо лекари щателно огледаха тялото на проснатия на прашния път човек, но така и не можаха да разберат от какво е умрял. По тялото му нямаше нито една драскотина, камо ли рана от курсум.

– Курсумът се пръсна вътре в този човек – каза момиченцето.

Но лекарите не обърнаха внимание на думите ѝ.

– Истина е – повтори момиченцето. – Уби го куршумът на собствената му омраза.

Лекарите само се усмихнаха на думите на детето и закараха мъртвия човеко-звяр в моргата. За нищо на света те не биха повярвали, че в страшната битка на омразата и злобата срещу предаността и любовта именно предаността и любовта бяха удържали пълна победа. Лекарите решиха да направят аутопсия, за да открият причината за тази толкова загадъчна смърт. Но и аутопсията не изясни нищо.

На път за в къщи, притискайки до гърдите си спасения портрет на Учителя, момиченцето едва сега осъзна, че все пак много се уплаши, когато човеко-звярът се прицели в сърцето ѝ. Но сълзите бликнаха от очите ѝ съвсем не защото беше размислила или се страхуваше да умре. Причината да заплаче беше съвсем друга. И ето каква бе тя.

Всяка сутрин момиченцето горещо молеше Повелителя Слънце да изпълни сърцето ѝ със своята животворна светлина, сякаш то бе златна чаша. “Напълни тази жива чаша със своята светлина – молеше момиченцето всеки ден. – Някога аз ще срещна Учителя. И тогава ще го помоля да ми разреши да поливам от тази чаша слънчевите цветя в неговата градина.”

Момиченцето мечтаеше за Учителя и всеки ден трупаše в сърцето си светлината на любовта и беззаветната преданост, за да може някога, когато порасне, да извърши подвиг заради Учителя.

И когато чу изстрела, в главата ѝ мълниеносно профуча мисълта, че мечтата ѝ никога няма да се сбъдне. Сълзите потекоха от очите ѝ, защото реши, че ни-кога вече не ще може да полива цветята в градината на Учителя. Дори ако той ѝ разрешеше да прави това всеки ден, тя вече нямаше да може да го направи! А пък за подвиг и дума да не става...

Но всичко завърши тъй неочеквано...

Има такъв свещен закон: Учителят на Светлината никога не защитава себе си!

Великият Учител от Бялото Братство – Учителят Иларион в книгата си „Ученietо на Храма”, публикувана в началото на 30-те години на XX-ти век, (в наставление 32) казва на своите ученици, изучаващи Съкровеното Учение на Шамбала:

“Първият закон на окултизма е защитата на Учителя. (Трябва да се знае, че латинската дума “окултизъм”, ”окултно” означава “съкровено”, ”скрито”, ”тайно” – Л.Д.). Ученикът, който може да си стои мълчаливо и равнодушно, без да направи усилие да защити своя Наставник, не бива да търси далеч причината, че вратата на “Чертога на Знанието” се е оказала затворена за него. Същият този Закон, който не позволява на Учителя да защитава самия себе си, изисква от ученика да застане на прага на

Знанието, което всъщност е Учителят, и да го пази от всички, опитващи се да нахлюят... Такъв е законът на самозащитата.”

Тайнствената и могъща енергия на самозащитата

Също както своя духовен Брат – Учителя Иларион и приблизително по същото време, Великият Учител Мориа казва на своите ученици Николай и Елена Рьорих: “Старайте се да опазите Моето Име.”

Тези думи, произнесени на 2 януари 1922г. и влезли в първата книга на Учението на Живата Етика, може би, ще се сторят някому странни.

Може би, някой ще си помисли, че казвайки “Старайте се да опазите Моето Име”, тайнственият Владика на Шамбала е бил твърде загрижен за своята репутация?

Може би, някой ще реши, че за Великия Учител на Светлината е изключително важно никой, никъде и никога да не казва за него лоша дума – не само клеветническа, но дори неуважителна?

Ако и ние мислим така, значи съдим за Учителите на Светлината по себе си!

Но в характера на Учителите на Светлината – хора съвършени, високодуховни, самоотвержено посветили своите животи и всичките си сили единствено на благото на човечеството – изобщо липсват много от качествата, които притежаваме ние.

У съвършените хора няма нито капка от онези ужасно досадни отрицателни черти на характера, от които страдаме всички ние – все още твърде несъвършените хора. У тях няма горделивост, стремеж към известност, слава и богатство; няма високомерие, самолюбие, самовъзвеличаване; няма завист, обидчивост, подозрителност, злопаметност и още стотици подобни качества.

Още по-малко Учителите се вълнуват от това какво говорят за тях хората. Те се трудят за благото на човечеството, без да очакват и без да изискват каквато и да е благодарност.

Оказва се, че когато Учителите на Светлината казват, че не само защитата на живота, но дори на името на Учителя е основен закон за тези, които вече са станали техни ученици или мечтаят за това, в думите им се крие велика тайна.

И ключът към тази тайна е в... **природата на мисълта**, в онези мисловни енергии, които изграждат нашия характер.

Оказва се, че сами по себе си такива човешки качества, като **беззаветна преданост, самоотверженост, устрем към висшата красота и мъдрост**, готовност да защитиш самоотвержено носителите на тази красота и мъдрост и т.н. са качества с най-висша духовна природа. Това не са енергиите, родени от нашия хладен и разумен ум, разсъдъка.

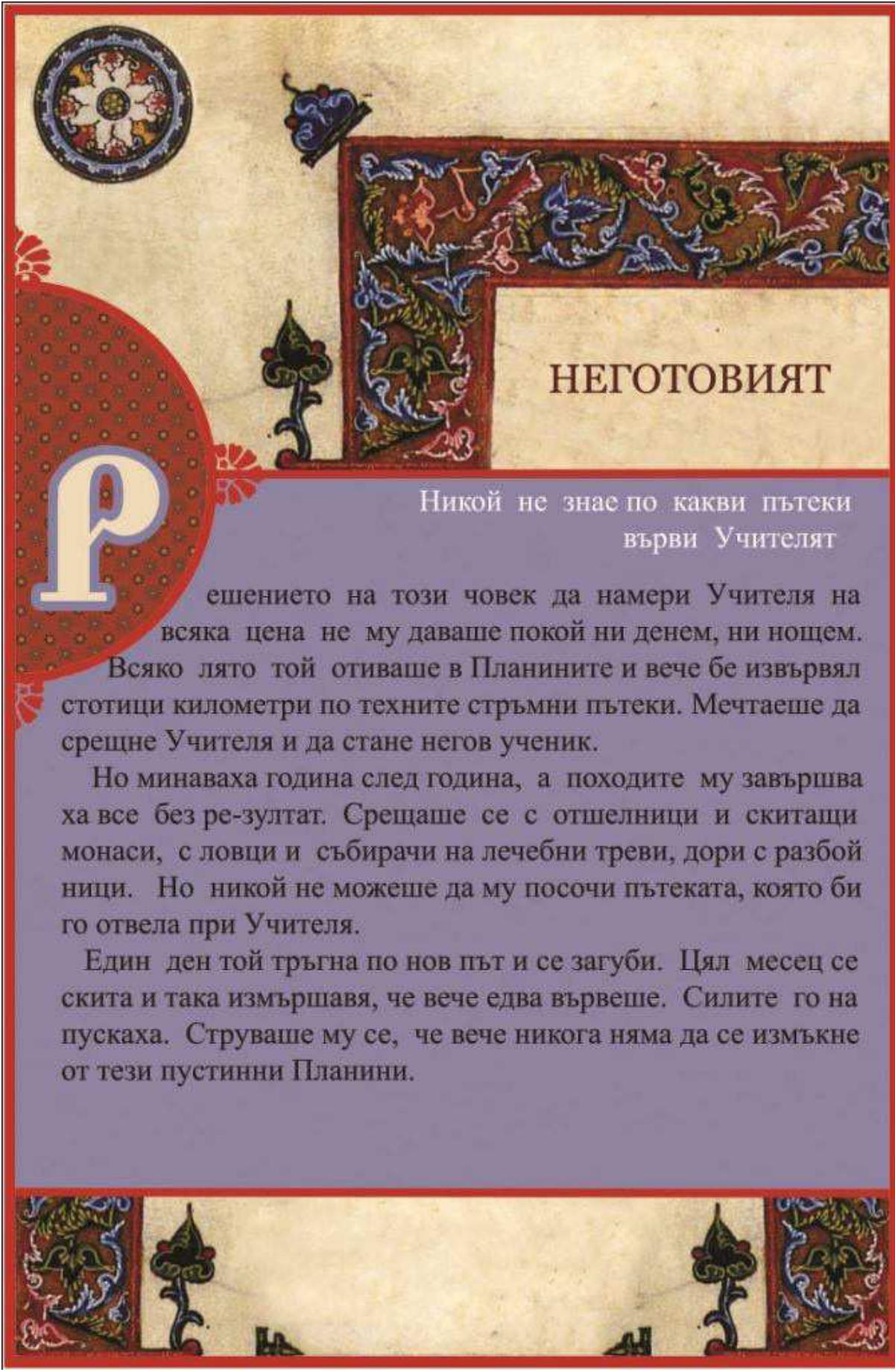
Това са качества на горещото и героично човешко сърце, на човешката душа

А всички **духовни** качества на човека са невероятно силни охранителни енергии.

Предателството винаги започва от неверието. А това е енергия на тъмни-ната. И тя незабавно, като магнит привлича към себе си огромно количество също такива тъмни енергии. Сред тях са лицемерието, лъжата, подлостта, завистта, високомерието, самомнението, користта, злобата, жестокостта и т.н. Всички подобни енергии са сили, способстващи човешкото самоунищожение.

А енергията на самоотвержената преданост към Учителя на Светлината, както и всички духовни качества, ще повторя още веднъж, са охранителни енергии, мощни енергии на самозащита.

Така че, казвайки на учениците си: “Старайте се да опазите Моето Име”, Учителят е загрижен съвсем не за себе си. Грижата му е за живота и достойнството на неговите ученици – самоотвержените войни на Светлината, истинските герои.

НЕГОТОВИЯТ

Никой не знае по какви пътеки
върви Учителят

решението на този човек да намери Учителя на всяка цена не му даваше покой ни денем, ни нощем.

Всяко лято той отиваше в Планините и вече бе извървял стотици километри по техните стръмни пътеки. Мечтаеше да срещне Учителя и да стане негов ученик.

Но минаваха година след година, а походите му завършваха все без резултат. Срещаше се с отшелници и скитащи монаси, с ловци и събирачи на лечебни треви, дори с разбойници. Но никой не можеше да му посочи пътеката, която би го отвела при Учителя.

Един ден той тръгна по нов път и се загуби. Цял месец се скита и така измършавя, че вече едва вървеше. Силите го на пускаха. Струваше му се, че вече никога няма да се измъкне от тези пустинни Планини.

Но ето че веднъж привечер забеляза наблизо колиба на отшелник.

Старият отшелник се зарадва на госта. Успокои го като каза, че ще му покаже пътя към долината. Но първо трябва да укрепне.

– Сега – рече отшелникът – ще ти запаря лековити билки. И до сутринта силите ти ще се възвърнат. Аз ще ида до извора, наблизо е. А ти наглеждай огъня.

И вземайки стомната, стопанинът на колибата излезе.

Като у дома си. Като със своите си вещи...

На гостенина му се стори, че отшелникът доста се бе позабавил. И от нямане какво да прави, той се зае да оглежда сиромашкото жилище.

Вниманието му привлече оставеният до входа бастун с извита дръжка. Доближавайки бастуна до огъня, той заразглежда дръжката му и откри, че тя се отвива. Отвъртайки я, видя, че отвътре е куха. Обърна я и я разтърси. По пода се разсипа нещо като прах, плява. В недоумение, гостът повдигна рамене и изгубил всякакъв интерес към бастуна, небрежно го захвърли обратно към входа.

Продължавайки да разглежда жилището, гостът видя на масата до прозореца отворена книга. За да я разгледа по-добре, той я доближи до огъня. Оказа се, че е на непознат език. Поразлисти я и разочарован, шумно я затвори.

– Бре, къде се затри този старец? – проговори той. – Струва ми се, че видях извор почти до колибата.

И като поседя малко край огъня скучаейки, той зашари с очи, търсеще още нещо, с което да си убие времето. Но освен бастуна, книгата и полицата с най-обикновени кухненски съдове, очите му нямаше на какво друго да се спрат.

Стори му се, че времето тече твърде бавно. И като не знаеше вече с какво да се захване, приближи се към полицата с най-обикновени съдове: канче, глинена паница и глинено гърне. И, разбира се, не откри в тях нищо интересно. Единственото, което го впечатли, бе малката неу碌една глинена птичка, която намери зад гърнето. Вземайки я, гостът се учуди: беше детска играчка-свирка. Духна в нея и остръ звук прониза тишината.

Любопитството

– Ето ме и мен! – рече стопанинът, влизайки с голяма стомна вода. – Какво, свирката ли ти хареса? Можеш да я вземеш, ако искаш.

– Притрябвала ми е – разсмя се гостът. – А на теб пък за какво ти е?

– На мен ли? – повтори въпроса отшелникът. – На мен лично свирката въобще не ми трябва. Както впрочем и този бастун. – Той го

вдигна от пода, завинти дръжката му и отново го постави на мястото му до вратата. – Както впрочем – добави той – не ми е нужна и тази книга.

– А аз си помислих, че я четеш – каза гостът.

Отшелникът го погледна и с интерес попита:

– Тогава защо я затвори?

– Ами така – повдигна рамене гостът. – По навик.

– Нима това е твоя вещ, че да се отнасяш с нея по навик? – попита отшелни-кът.

Гостът се обиди и чак се възмути:

– Виж какво – каза той раздразнен. – Че какво толкова съм направил? Защо ме мъмриш, сякаш съм някакво момченце? Ти, както виждам, не си особено приветлив стопанин.

– Добре де. Не се обиждай – говорчivo рече отшелникът. – Е, казал съм го, голяма работа.

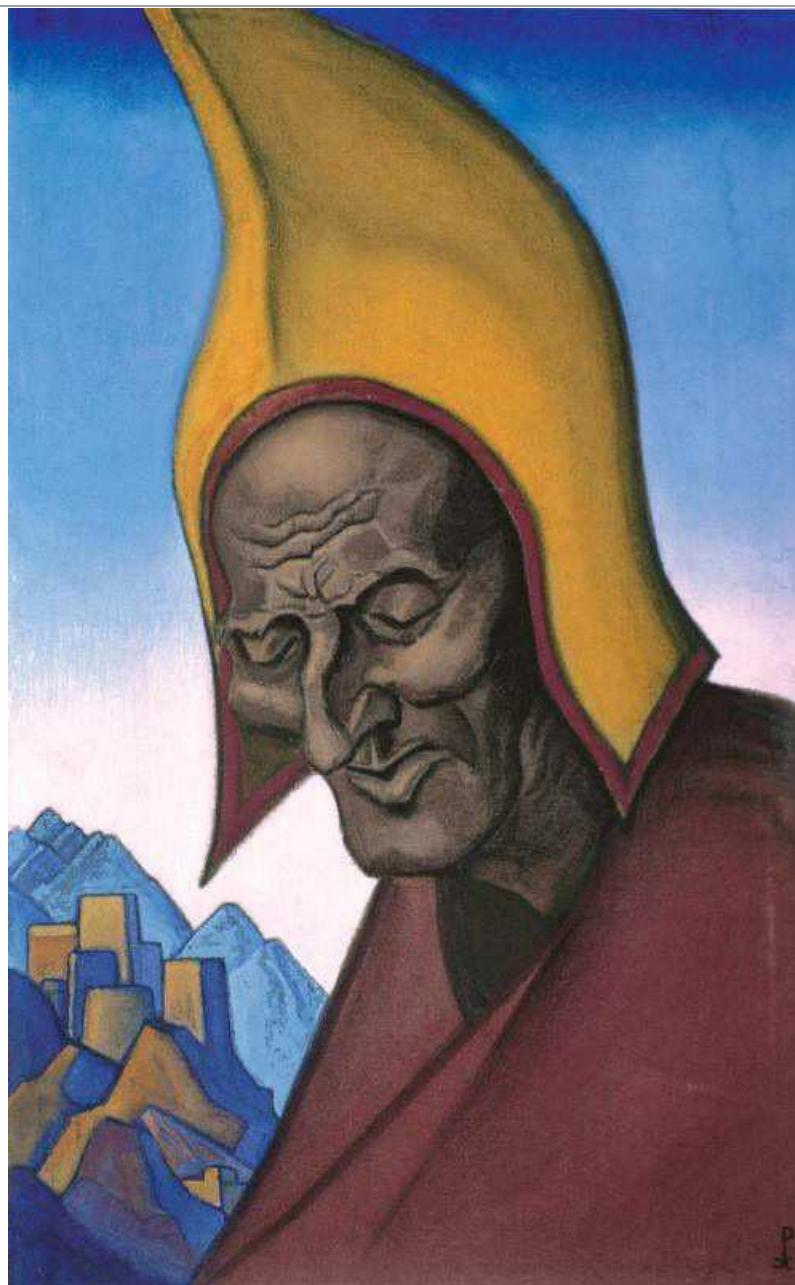
– Ама въобще не смятам да се обиждам! – без да скрива раздразнението си продължи да го мъмри гостът. – Но, честно да ти кажа, на твоята възраст, старче, би трябвало да си по-малко придирчив към гостите си. Още повече, че в този пущинак сигурно не всеки ден идват хора!... Я го виж ти – книгата съм му бил затворил!

– Да забравим за книгата! – успокои го отшелникът. – Не се сърди на старе-ца. Сега ще ти запаря билчици. Те бързо възвръщат силите. А сетне питки ще изпечем. Храната може да ти се стори оскудна. Затова пък с радост ще ти опека питките и с радост ще ти ги поднеса.

При споменаването за храна гостът сподави раздразнението си. На ум обаче нарече отшелника дъртак и простак.

След два дни, възврътайки силите си, той напусна жилището му.

А с годините споменът за отшелника се изпари. Срещата в Планините, когато отшелникът всъщност го бе спасил – него, заблудилият се и изнемогващ от глад – остави в паметта му не по-голяма следа, отколкото радостта от новите обувки в детството и огорчението, че отначало малко му стягаха...

Н. К. Ръорих. Лама.

Търсеше го. Намери го. Но не го позна

Минаха години. Човекът, за когото говорим, оstarя и загуби надежда, че ще намери Учителя, защото здравето вече не му позволяваше да ходи в Планини-те.

Но ако му бяха казали, че търсейки Учителя, той все пак го е срешинал, този търсач за нищо на света не би повярвал!

А нали той наистина срещна Учителя! И беседва с него, и живя два дни в дома му, и яде питки, опечени от неговите ръце, и пи отвара от билки, събрани от него самия. Само че той съвсем не беше готов да стане негов ученик, затова и сърцето му не позна Учителя. Сърцето му не усети Учителя в стария човек, който така неочеквано се бе появил сред планинската пустош в най-трудния момент от живота му, когато силите вече почти го бяха напуснали и той можеше да стане лесна плячка на всеки звяр.

Дреболия ???...

Този търсач за нищо на света не искаше да повярва и тогава, когато му казаха, че стремейки се цял живот да стане ученик на Учителя, той не е издържал дори първото, най-простото изпитание, устроено му в планинската колиба.

– Какво изпитание?! – разсърди се търсачът.

Отговориха му:

– Ами онова, което Учителят ти устрои с помощта на книгата, бастуна и детската свирка!

– Ако това е бил, както казвате, Учителят – каза човекът без сянка на съмне-ние, – то интересно за какво ли пък ме е изпитвал с такива глупости? Да не би да е изпитвал моя ум и образованост? А може би е изпитвал издръжливостта ми? Или храбростта ми? Или умението да си държа езика зад зъбите? А може би честността ми? Или щедростта ми?

– Наистина – подкрепи го един приятел-съмишленник, – онзи отшелник в никой случай не би могъл да бъде Учителят! Учителят никога не би се заяжал за такива дреболии! Пита се: какво пък толкова непристойно е извършил гостът му? Е, пипал вещите в колибата? Голямо чудо! Да им е станало нещо?!

Мнозина подкрепиха този човек и говореха един през друг:

– То пък едни вещи! Да не са никаква музейна реликва, никаква скъпоценост!

– Ама наистина дреболии! Някаква си глинена свирчица, книжка и пръчка с нещо изгнило вътре.

– Е, духнал бил човекът в свирчицата – та да не би да я е счупил! Дори не я наслюнчил! И на бастуна нищо му няма.

– Ама видите ли, книгата му затворил! Ама че беда! Ако старецът я е четял, и страницата би си намерил! Учителят никога не би изпитвал човека с такива глупости!

Но ще се намерят и други хора, които все пак се досещат, че работата въобще не е в ценността на предметите, а в нещо съвсем друго – в поведението на човека, пристъпил прaga на чужд дом. А в дадения случай

поведението разкрива същността на един човек, абсолютно неготов да стане ученик на Учителя.

И макар че проявената черта на характера на този човек, стремящ се да бъде един от учениците на Учителя, съвсем не е чак толкова осъдителна и опасна, каквито са, например, egoизмът или предателството. Или злобата. Или отмъстителността, жестокостта, завистта, лъжата, страхът, алчността, мързелът, склонността към клюки, кражби, към лоши компании и т.н. и т.н...

Все пак, Учителят на Светлината откри у този човек такава черта на характера, която показва, че той не е готов да стане ученик..

Учителят на Светлината и приетият от него ученик стават сякаш едно духовно цяло

“Човек не е цвете да го помиришеш” – казва народната пословица. Но много често хората не познават дори собствения си нрав. Далеч не всички знаят как точно биха се държали при онези обстоятелства, в които досега нито веднъж не са попадали.

Нима всеки, който твърди, че, примерно, е безстрашен човек и е способен на геройска постъпка, действително може да я извърши? Чудесно е, че тази увереност съществува! Но без да е изпитана на дело, все още не можем да сме сигурни, че този човек е герой. Понякога си мислим, че сме смели и безстрашни, но когато се наложи да го докажем на дело, някой може да се окаже по-страхлив и от заек.

А пък ако някой мечтае за Учителя и го търси по всички пътища, той трябва да знае, че по всички тези пътища ще бъде изпитван постоянно и по всякакъв начин: и в постъпките, и в мислите, и когато не спи, и когато спи. Освен това, ще бъде изпитван съвсем незабележимо в най-различни и най-неочаквани житейски ситуации.

Защо е така ли?

Защото благодарение на Учителя, ученикът получава достъп до съкровищницата на Съкровеното Знание, което може да бъде използвано както за добро, така и за зло. И ето защо той е длъжен да бъде абсолютно безкористен и изключително чист в помислите си. Ето защо отговорността на ученика е извънредно голяма.

Но още по-голяма е отговорността на Учителя, ако той приеме за ученик човек, който още не е готов за това.

Работата е там, че Учителят на Светлината и този, който става негов ученик, духом стават сякаш едно същество. Това означава много неща и едно от тези много е, че Учителят на Светлината дава на ученика правото **при необходимост да действа с неговата, на Учителя, могъща психична сила**. При това Учителят ще бъде изцяло отговорен за всичко, което ученикът прави с помощта на тази сила.

Но беда може да сполети и хората, и самия ученик, ако той не бъде изпитан от Учителя на всички житейски пътеки по най-строг начин – и за чистотата на своите помисли, и за абсолютната си безкористност, честност и благородство на сърцето, и за мъжеството и милосърдието си, и за всички онези качества на характера, които ученикът непременно трябва да притежава.

Изпитанията винаги са неочеквани, много продължителни и много сурови. Но те са необходими.

Та нали ако ученикът изведнъж реши да използва могъщата психична сила на Учителя във вреда на хората или за самовъзвеличване, то вината ще е на Учителя.

Маймуната – любопитна или любознателна?

А ако някой е сигурен, че е готов да стане ученик на Учителя, то нека поразмишлява над онзи, на пръв поглед, твърде обикновен и съвсем безобиден изпит, на който станахме свидетели в колибата на отшелника.

Не бива да си мислим, че подобни “дреболии” в поведението на гостенина на отшелника са нещо несъществено. Напротив. Така наречените “детайли в поведението” говорят твърде много за человека.

Главата на Великото Хималайско Бяло Братство – Учителят Мориа казва: ”Човек се изпитва именно в ежедневието.”

Нека си зададем няколко въпроса. А после сами ще намерим отговорите.

Защо едва прекрачил прага на чуждия дом, гостът вече се държи така, ся-каш си е у дома?

Защо гостенинът реши, че има пълното право да се отнася с чуждите вещи като със свои собствени?

И защо пък реши, че може да прави с тях каквото му скимне?

И най-важното – нима можем да си представим, че човекът, готов да стане ученик на Учителя на Светлината, ще прояви същото любопитство, което би проявила и маймуната?

Ако пък някой се вземути от това сравнение, нужно ще е да разбере какво точно е любопитството и по какво то се различава от любознателността. Та нали начинът, по който се държеше гостът на отшелника, говори съвсем не за любознателност, а именно – за любопитство. Разликата между тези две качества на характера е огромна.

Любознателността – това е човешко качество и трябва да го развиваме по всякакъв начин.

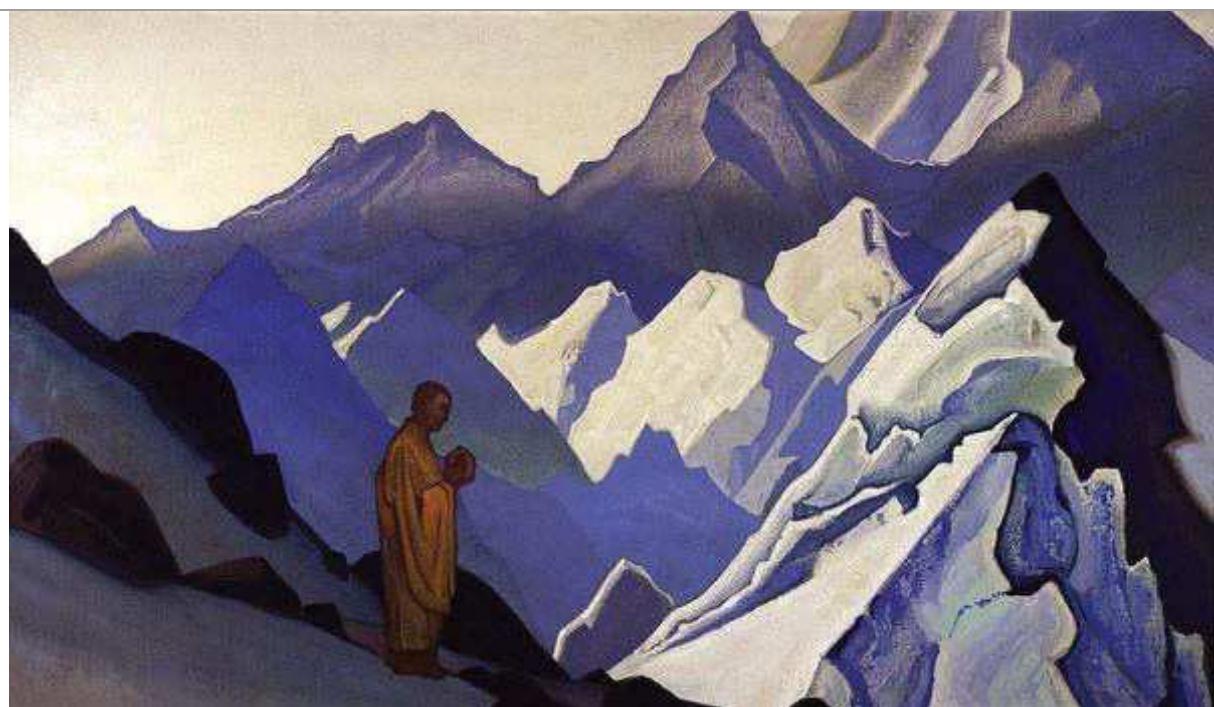
Но любопитството не е качество, присъщо на человека, а на животното. От него, както и от много други животински качества хората отдавна би трябвало да са се избавили. Много от животните са любопитни. Същото може да се каже и за много хора. А известно е как се отнася към тази черта

от характера народната мъдрост. За човек, който подобно на гостенина на отшелника пъха любопитния си нос навсякъде, се казва: "Любопитна Гана без нос остана."

В характера на човека, стремящ се към ученичество, обаче, никой и при никакви условия не би открил дори намек от подобно качество.

Ценейки всеки миг от живота, човекът, който мечтае да застане пред Учителя, не би се държал така, както се държеше скучаещият гостенин на отшелника.

Човекът, подготвящ се да стане ученик, дори не знае какво е да скучаеш, когато си сам. Такъв човек винаги използва всяка минута самота и тишина в полза на своя ум и на хората. Такъв човек отдавна вече е обикнал мисленето и знае колко ценна за света е мисловната работа.

Н. К. Рьорих. Утринна молитва.

ТРОХИТЕ НА ЛЮБОВТА

еднъж, минавайки покрай градското сметище, Покланяща се на Слънцето видя човек, който ровеше с пръчка в купчините боклук. Момиченцето реши, че е просяк и се приближи до него, подавайки му портмонето си. Въгре имаше съвсем малко пари, но те биха стигнали за приличен обяд и вечеря.

– Благодаря ти, мило дете. Но аз не съм просяк – отвърна човекът с усмивка.

– Тогава какво правите на това сметище? – учуди се момиченцето.

Човекът дълбоко и тъжно въздъхна:

– Събирам трохите на моята любов, които хората са изхвърлили – и като въздъхна тежко още веднъж, продължи:

– Някой ги е изхвърлил, но на друг тези трохи може и да потрябват.

Момиченцето остана много изненадано.

– Но защо събирате тези трохи от бунището? – учуди се

то. – Нима в сърцето ви не е останала любов?

– Любовта – каза човекът, – както и всяко богатство, може да бъде разпиляно. Но ако изхвърлените трохи не се събират, това богатство скоро ще се стопи и съкровищницата на сърцето ще се окаже празна.

– А може би – каза момиченцето – хората са изхвърлили онова, което вие сега търсите тук, защото сте им давали само трохите на своята любов. Трохата си е троха все пак.

Оставяйки настрани пръчката, човекът приседна на едно парче от щайга и се усмихна.

– Трохата на любовта може и да е троха – каза той. – Но често такава троха може да струва цял един живот. Ето на, ти реши, че съм гладен, нали?

– Да – каза момиченцето, – така си помислих.

– И беше готова да ми дадеш всичките пари в портмонето си. А нали с тези пари човек наистина може да се нахрани. И по този начин да възстанови силите си. Нали така?

Момиченцето кимна.

– Предлагайки парите си, ти предложи на чуждия човек и сърдечна помощ – любовта на своето сърце.

– Да. От цялото си сърце исках да ви помогна! – искрено каза момиченцето.

– Но това не беше цялата ти любов, нали? Това беше само една троха. Нали така?

Момиченцето помисли и се изчерви.

– Да – призна то. – Това не беше цялата ми любов. Това беше само една троха.

– Но нали ако аз наистина умирах от глад, тази троха би ми спасила живота – мило се усмихна човекът. – Така че трохата любов съвсем не е само троха. Но троха по троха можеш да разпилееш цялата си любов.

– Какво говорите! – възклика момиченцето. – От това, че сърцето ми поискава да ви помогне, любовта в него въобще не е станала по-малко!

– Не е станала по-малко? – също толкова искрено се учуди човекът.

– Напротив! – възклика момиченцето. – От радост, че поне с нещичко бих могла да помогна на някого, любовта в сърцето ми изведнъж стана... повече!

– Как така... повече? – не разбра човекът. – Само когато получаваш нещо, само тогава то става повече. Но когато даваш от него, то винаги става по-малко. Това и децата знаят от часа по аритметика.

– Но аз казвам истината! – разгорещено настоя момиченцето. – Знам, че ако от хляба отрежем едно парче, ще ни остане по-малко хляб. И ако от 100 рубли вземем 10, ще ни останат по-малко пари. Но когато даваш любов от сърцето си, тогава всичко е точно обратното!

Докато човекът и момиченцето вървяха по пътя, той му призна:

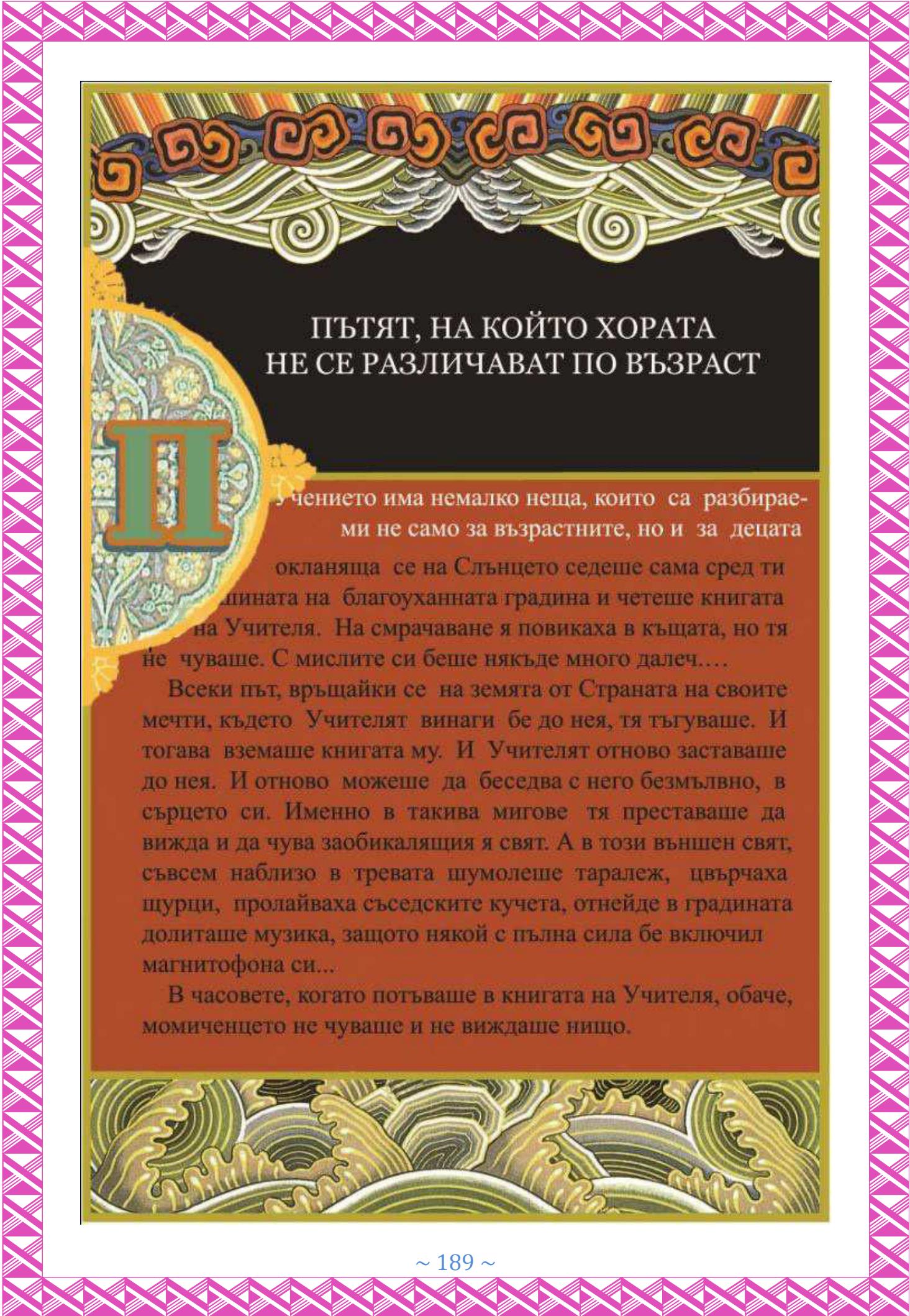
– Имаше голяма полза от нашата беседа. Разбрах къде е била голямата ми грешка, когато търсех трохите на моята любов, взимани небрежно и изхвърляни от хората на боклука.

– И в какво сте грешали? – попита момиченцето.

– Любовта, разбира се, е най-безценното богатство – каза човекът. – Но преди си мислех, че любовта, както и всяко богатство, може да се разпилее, ако го раздаваш и не го събиращ, когато то небрежно е изхвърлено в боклука.

– А сега по друг начин ли мислите? – попита момиченцето.

– Сега мисля по съвсем друг начин – призна човекът. – Сега мисля, че любовта съвсем не е аритметика. Това е такова богатство, което въобще не намалява, ако го раздаваш. Оказва се, че става тъкмо обратното. Колкото повече любов даваш, толкова повече любов имаш в сърцето си! И как не съм го разбирал по-рано?!

ПЪТЯТ, НА КОЙТО ХОРАТА НЕ СЕ РАЗЛИЧАВАТ ПО ВЪЗРАСТ

II

Учението има немалко неща, които са разбираеми не само за възрастните, но и за децата окланяща се на Слънцето седеше сама сред тишината на благоуханната градина и четеше книгата на Учителя. На смрачаване я повикаха в къщата, но тя не чуваше. С мислите си беше някъде много далеч....

Всеки път, връщайки се на земята от Страната на своите мечти, където Учителят винаги бе до нея, тя тъгуваше. И тогава вземаше книгата му. И Учителят отново заставаше до нея. И отново можеше да беседва с него безмълвно, в сърцето си. Именно в такива мигове тя преставаше да вижда и да чува заобикалящия я свят. А в този външен свят, съвсем наблизо в тревата шумолеше таралеж, цвърчаха щурци, пролайваха съседските кучета, отнейде в градината долиташе музика, защото някой с пълна сила бе включил магнитофона си...

В часовете, когато потъваше в книгата на Учителя, обаче, момиченцето не чуваше и не виждало нищо.

Затова пък в своето въображение чуваше и виждаше как Учителят разговаря с такива като нея деца за много сериозни неща – толкова сериозни, че възрастните от **стария свят** биха сметнали тези беседи за нецелесъобразни. Освен това, мнозина биха казали, че, видите ли, децата са си деца, все още са твърде малки и Съкровеното Учение не е за тях. Самата тя не веднъж бе чувала възрастните да казват: "Това Учение е само за възрастни, тъй като разказва за някои от великите тайни на Космоса, Земята и човечеството".

Децата трябва да се учат само на Красота и да им се разказва само истината за живота

Но нима в книгите на Учителя няма знания, които спокойно могат да разберат и децата? Учителят смята, че има такива знания. Учителят е убеден, че от най-ранна възраст на децата трябва да се дават само правдиви, научни представи за живота и че те непременно трябва да се учат на Красота. Учителят е уверен, че дори ако още не ходят на училище, децата са способни да разбират много сложни неща и да се учат как да изграждат живота си по законите на Красотата.

Учителят е имал много по-високо мнение за децата, отколкото онези детски писатели и поети, които пишат какви ли не глупости, не отговарящи на истината и с нищо не развиващи детския ум и сърце. Какво биха могли да дадат на децата, например, популярните стихчета за мухата-бръмка, която както си вървяла по полето, намерила паричка, а после отишла на пазара, купила си самовар и казала: "Елате ми на гости, с чай ще ви почерпя!"

Когато му прочели тези стихчета, момиченцето било съвсем мъничко. Но когато го накарали да ги научи наизуст, то се разплакало. "Защо плачеш?" – попитала го майка му. "Ама аз – признало си мъничето – не искам да ходя на гости на муха! И няма да пия чай от нейния самовар! Мухата е противна! Тя каца върху всякакви мръсотии!"

В светлината на сърцето

... Постепенно здрачът така се сгъсти, че погълна дори силуетът на момиченцето. По-възрастните приятели, при които живееше, едва я откриха в градината и приближавайки се, учудено попитаха:

– Какво си се вторачила в книгата, едва те открихме в тая тъмнина!

Но и момиченцето се учуди: та как могат да говорят така, след като всичко чудесно се вижда! И с лекота прочете няколко изречения, сякаш беше ден.

– Навярно имаш котешко зрение, щом виждаш в тъмното – недоумяваха приятелите ѝ.

Момиченцето се засмя. Реши, че възрастните се шегуват. Зрението ѝ беше като на всички хора – най-обикновено. Просто, четеше при светлината на устременото си към Учителя сърце.

Ако у тези хора бе развито не само физическото им зрение (което не вижда добре в тъмното), но и астралното (което вижда не само в тъмното, но и през дебела стена и дори през море), те биха видели, че и книгата в ръцете на момиченцето, и самото момиченце – светят. И тази светлина бе достатъчна, за да вижда ясно всяка дума…

**Козата не знае, че е коза, а не тигър или червей.
Тъй че как би могла да разбере нещо още по-сложно?**

Когато Покланяща се на Слънцето влезе в къщата, всички обсъждаха нейните “котешки очи, които виждат в тъмното”. Това предизвика у възрастните голям интерес, а у по-големите от нея – уважение. Само внукът на стопанина, който вече бе почти пълнолетен, предположи, че момиченцето просто е научило страницата наизуст, а после се бе изхитрило, давайки вид, че чете част от текста.

– Непоправимият Тома Неверни! – разсмя се главата на голямото семейство.

Беше здрав старец, с много гъста бяла коса и също толкова бяла брада, с пухкави мустаци и по младежки блестящи очи. Старецът каза на своя внук:

– Не разрешавам да обиждаш момиченцето с подозренията си!

И обръщайки се към Покланяща се на Слънцето, искрено се поинтересува:

– Че какво пише там твой Учител, та ти днес и на улицата не излезе, и за вечерята забрави?

– Четях – отвърна момиченцето и се зарадва, че възрастните се интересуват от нейната любима книга, – четях за мисълта. За това, че само човекът на Земята може да мисли така, както той иска. И именно затова той е най-важното същество на Земята.

– Че какво ново има тук? – разсмя се внукът на стопанина. – Това и на козата е ясно!

Момиченцето не се обиди, но възрази на младежа:

– Не. На козата това не ѝ е ясно. Макар че козата също има ум. Но козият ум е животински, а не човешки.

– Естествено – каза младежът. – Козата няма човешки ум. Но нейният кози ум ѝ е напълно достатъчен, за да се чувства коза и да се гордее, че не е кръвожаден тигър или страхлив заек и още по-малко – дъждовен червей. Момиченцето му отвърна:

– Само че не е така!

– Кое “не е така”? – насмешливо попита младежът.

– Ами това, че козата не може да се чувства като коза. Тя не може да се гор-дее, че не е тигър, не е заек, а още по-малко – червей. Козата дори не знае, че е коза и че има ум! Учителят казва, че животните **изобщо** не осъзнават себе си, защото **нямат с какво да осъзнават**. На Земята само човекът може да се осъзнава като съществото, наречено човек. Така казва Учителят.

Това изглежда бе нещо неочаквано за младежа.

– Козата няма с какво да осъзнава? – отново попита той учудено. – А чове-кът има ли с какво?

– Човекът има с какво – отговори момиченцето.

– И с какво човекът осъзнава, че е човек, а не коза, например? Нима не с ума?

– Учителят казва: **това, което помага на човека** да осъзнава, че е човек, а **не животно** се нарича **човешка душа**.

Младежът премисляше думите на момиченцето. И явно несъгласен, попита:

– А има ли хора без човешка душа?

– Учителят казва, че има – каза момиченцето.

– Тогава – притискаше я с въпроси младежът, – що за същество е това, без човешка душа? То, какво, свинска муцуна с козя брада и рога, и крака с копита ли има? Не съм чувал такива да се въдят някъде!

Момиченцето се смути. Но на помощ ѝ дойде беловласият старец.

– Има такива хора, в които вече няма душа – каза той спокойно и уверено. – Но те нямат нито свинска муцуна, нито козя брада. Външно те не се различават от останалите хора. Но човешко сърце в тях няма. И затуй това са много опасни същества. Такива същества, които само външно приличат на хора, народът ги нарича просто – **нехора**.

Когато мисли, човек поражда огън

Силно заинтригуван, беловласият старец се обърна към момиченцето:

– И какво още казва Учителят за ума, за мисълта?

– Учителят казва – отговори момиченцето, – че всички хора мислят, но почти никой не знае какво е мисълта и какви са свойствата ѝ. Затова смятаме, че можем да мислим както си искаме и за каквото си искаме – все едно, мисълта никой не я вижда. А се оказва, че не бива да е така.

– Защо? – попита внукът на стопанина, но вече без насмешка.

– Учителят казва – отвърна момиченцето, – че мисълта е невидим и много мощн огън.

– Невидим като радиацията? – заинтересува се внукът. – Нали радиацията също е огън. Само че студен и при слънце никога не може да се види.

– Все още не знам – призна си момиченцето – студен ли е огънят на мисълта или горещ. Но Учителят казва, че с никой огън шега не бива. Ето на, в работилницата за барут ходят дори с пантофи с пъстени подметки, за да не избухне взрив или пожар. Още по-внимателен трябва да бъдеш, когато мислиш. Огънят на мисълта е най-мощният огън на света.

Сякаш размишлявайки на глас, старецът замислено каза:

– Значи, мисълта е огън? А огънят носи и голяма радост, и голяма беда! Зна-чи, когато мислим, ние пораждаме огън – или благодатен, светъл и много по-лезен, или враждебен, черен и опасен.

– Да – отговори момиченцето. – Така казва и Учителят. Лошата мисъл може дори да убие друг човек и да му причини всякакви нещаствия.

Главата на семейството помоли момиченцето да му подаде книгата – да я прегледа. Прелисти я внимателно, спирайки се на някои редове. А сепак помоли да я прочете и момиченцето с радост се съгласи.

Учителят ни учи да сме отговорни за всяка мисъл

Когато на заранта всички станаха, веднага разбраха, че главата на семейството дори не си е лягал да спи. Той седеше на масата и продължаваше да чете. Едва когато го повикаха, се откъсна от книгата и се обърна към жена си:

– Ако от ранно детство – каза той – ми бяха разказвали какви свойства притежава мисълта, нима бих допуснал толкова грешки през дългия си живот?

И въпреки че вече съвсем не беше млад и бе прекарал цяла нощ над книгата на Учителя, главата на семейството беше в чудесно, дори приповдигнато настроение. Явно, книгата на Учителя му бе вдъхнала младежки жар. Той си отбеляза страницата със закладка, затвори книгата и рече:

– Учителят ни учи да сме отговорни за своите мисли! Само ако можехме да осъзнаем, че на всеки от нас ще му се наложи да получи обратно всяка своя лоша мисъл и сам да изпита нейната горчилка и нейният удар, то как би се променил животът на Земята!

Внуку му го попита:

– А какви свойства имат нашите мисли, дядо? Разважи ми поне за едно.

– Добре – съгласи се веднага дядото. И като помисли малко, тръгна към плевнята, говорейки: – Ей-сега ще ви покажа едно добре познато нещо. А сепак вие хубавичко си поразмислете.

Еднаквите мисли на различни хора се привличат и усилват една друга

Скоро от плевнята се чу звук от пилене на метал. След няколко минути старецът се върна, носейки неголям магнит, парче картон и малка кутийка с метални стърготини. Той разпиля стърготините по картона, повдигна го и подложи отдолу парчето магнит. Стърготините изведнъж оживяха и започнаха бързо да се струпват на едно място върху картона – там, където отдолу се намираше магнитът.

– Ето на, оказва се – рече старецът, – че по същия начин се привличат една към друга и се събират на едно място в пространството и еднаквите мисли на различни хора. И се получава една огромна мисъл. Невидимо, тя увисва над селището на хората, чиито мисли са образували този облак от невидим огън. Мястото, където хората живеят, е истински магнит.

– Но от обикновените облаци вали дъжд – каза жената. – Това значи ли, че и от невидимите облаци от мисли също ще валят дъждове?

– Точно така! – отвърна мъжът ѝ. – Както от обикновените облаци, така и от облаци от мисли валят дъждове. Учителят казва, че често това са истински порои. За хората е много, много добре, когато над тях има повече добри мисловни облаци. И е много страшно, когато преобладават облаци от злоба и жестокост, облаци от алчност, облаци от грубост. Ужасен е този огнен порой. Затова Учителят ни призовава да мислим светло, доброжелателно.

Никога не е късно

Мина ден, втори, трети, четвърти. Измина седмица, втора. Веднъж, жената на главата на семейството се приближи до него и го попита какво се е случило, та все по-дълго гледа на изток в очакване на изгрева.

Н. К. Ръорих. Мисъл (АУМ).

– Да не те боли нещо?

Старецът взе ръката ѝ в своите ръце, поколеба се за миг, а седне дълбоко въздъхна и каза, гледайки я в очите:

– Скъпа моя! Ти знаеш колко много работех и колко се стараех се да бъда честен и да не обиждам напразно хората. Създадохме с теб добри деца и всяка година по цялата улица садяхме цветя, и никой нито ги тъпчеше, нито ги късаше за щяло и нещяло. Нашата улица винаги благоухае и винаги е много красива. Но сега децата ни пораснаха, стъпиха си на краката и хората не се оплакват от тях. Иска ми се вече да предам всичко на големия син. А пък аз...аз пък реших да тръгна...

– Да тръгнеш? – стъписа се жена му и си помисли, че мъжът ѝ сигурно е почувстввал приближаването на смъртта. – Господи, но къде?!

– Аз също искам да Го намеря.

– Кого?! – още повече се обърка жената.

– Учителя.

– Учителя?! – възклика тя, безкрайно изумена. – Да търсиш Учителя на твоята възраст?! Опомни се! На това момиченце, нашето гостенче, всякакви фантазии са му простени и то нека да си търси. Ще порасне, ще се омъжи, ще дойдат децата и всичките му фантазии ще се изпарят. Но ти вече целият си побелял...

Старецът въздъхна.

– И все пак – рече той – мисля, че никога не е късно да търсиш Учителя.

– Но ти дори не знаеш къде да го търсиш! – отчаяно каза жената.

Старецът отново дълбоко въздъхна:

– Така си е – съгласи се той. – Нямам представа дори накъде да тръгна... Но мисля си – защо всички храмове по цялата Земя гледат в една и съща посока?

– В коя посока? – жената вече едва не заплака.

– На изток – отвърна мъжът. – Входът на храма винаги сочи натам, откъдето всеки ден изгрява слънцето. Затова и аз ще тръгна към слънцето...

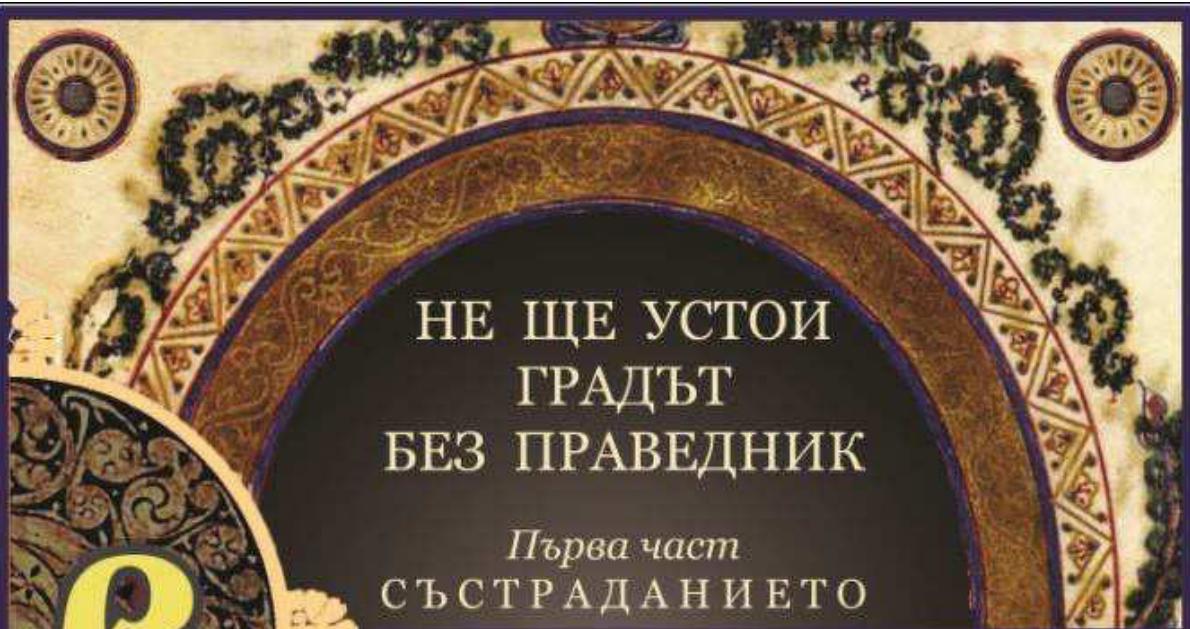
Жената се разплака, защото ѝ се струваше, че любимият ѝ съпруг се е побъркал на стари години...

Оттогава изминаха години.

Жената всеки ден излизаше пред портичката на градината и до тъмно седеше на пейката, поглеждайки все към пътя: току-виж се появя познатата фигура. Близките си мислеха с тъга: а може би любимият им баща и дядо вече е починал – никой не е вечен, нали? А те дори не знаят къде е гробът му.

Все пак до тях достигаха слухове, че по разни пътища хората срещали някакъв побелял старец с ослепително бяла гъста коса, със също такава невероятно бяла брада и блестящи като на юноша очи...

Странно, но всички, които бяха беседвали с този човек – съвсем различни по възраст и по характер – говореха за него с неизменно уважение и топлота. Казваха, че след беседите си с този човек светът им изглежда по-слънчев. И всички, сякаш наговорили се, и дори не подозират, че казват едни и същи думи, наричаха своя необикновен събеседник, търсещ неуморно Учителя, с едно и също поетично име – Вървящият към Слънцето...

НЕ ЩЕ УСТОИ ГРАДЪТ БЕЗ ПРАВЕДНИК

Първа част
СЪСТРАДАНИЕТО

Живата забележителност

покрайнините на града, в една усамотена по рутена къщичка живееше самoten старец с побелели като сняг коси. Никой не помнеше откога е на белия свят. Знаеха го не само днешните му съграждани, но и техните бащи, и техните дядовци, и бащите на дядовците. Старецът имаше славата на Учител, макар никой никога да не бе чувал той самият да се нарича така. Нещо повече. Старецът често напомняше на хората, дошли при него за утеша и съвет, че той не учи, а се учи. Прилежно и непрестанно се учи от Великия Живот. Но неизменно добавяше, че никога не е имал и няма никакви ученици.

И въпреки това, всички хора в града, без изобщо да се интересуват от мнението на стареца, се смятаха за негови ученици. И никой не искаше да знае как страда той, разбирайки, че от страна на съгражданите му това не бе нищо друго, освен поредната проява на тщеславие.

Старецът знаеше, че отдавна е включен в списъка на забележителностите на града. Бяха го вписали наред с внушителния търговски център, с кенгуруто, родено в зоопарка, и с парчето кост от череп на първобитен човек.

Някои граждани, на които им харесваше да минават за негови ученици, донасяха понякога на стареца ту едно, ту друго. Това му бе в тежест, ала хората възприемаха малкото, което има, като немотия, сиромашки живот. Не искаха да разберат, че повече не му е нужно. Единствената помощ, която старецът не отказваше, бе поправката на покрива или изметналата се врата, през която зимният вятър навяваше сняг направо в стаята – тези неща вече не бяха по силите му.

Лицемерието

Но от една такава помощничка, която по професия бе медицинска сестра и работеше в „Бърза помощ”, старецът така и не успя да се избави години наред. Тази медицинска сестра беше много досадна жена и до сълзи се обиждаше, когато той отказваше да приеме нейния дар. А тя всяка година му носеше бурканче малиново сладко от плодовете, които растяха на виличката ѝ. Всеки път сладкото беше миналогодишно, вече добре захаросано. Но жената, напълно убедена, че старецът дори няма да забележи това, винаги много мило го придумваше:

– Учителю, ето ви пресничко сладко. Току-що сварено. Още е топличко. Ще ме споменавате с добро всеки път, когато при настинка си пийвате чайче.

Старецът всеки път тежко въздъхваше. Той знаеше, че тази жена пак говори неискрено, но в същото време виждаше колко ѝ се иска да я смятат за добра и грижовна. Та нали всеки път, минавайки по улицата, тя се спираше ту пред една портичка, ту пред друга. Съседите на стареца даже ѝ завиждаха:

– Ето че от вас взема сладко – казваха те, – а пък от нас – не! Къде е тайна-та?

– Тайната е проста – с усмивка отвръщаше жената. – Цялата работа е в моята аура. Учителят вижда моята доброжелателна аура. Пък и сладкото ми, явно, е лековито.

Те не знаеха, че макар вече от много години да не яде сладко, старецът приемаше това злополучно сладко само и само да не разплаква жената.

Щом забележеше, че медицинската сестра се приближава към дома му, дори без да дочака онова лицемерно-ласкаво „Учителю, ето ви пресничко сладко!”, старецът ѝ изпращаше дружелюбна и много силна мисъл за

ползата от искреността и вредата от неискреността, лъжата и лицемерието, макар за такава, на пръв поглед, дреболия.

Но пламенните мисли на стареца винаги се връщаха обратно. И това не просто го наскърбяваше. Той страдаше до такава степен, че тежко боледуваше и дълго време не можеше да се вдигне от старата плетена кушетка. И това се случваше всеки път при среща с лицемерни хора. Прекрасната мисъл на стареца за ползата от искреността и страшната вреда от лицемерието така и не можеше да стигне до сърцето на жената, която му носеше сладкото. И знаете ли защо?

Оказва се, че по закона на Съзвучието или закона на Аналогията, който действа навсякъде на Земята и в Космоса, до човешкото сърце може да стигне само онази мисъл, която намира точно същата мисъл и в него. Ако я намери, то я усилва. Ако не я намери, отлита обратно. Това важи в еднаква степен както за лошите, така и за добrите мисли.

Космическият закон на Аналогията, открит в незапомнени времена от Учителите на Светлината, е лесно разбираем за всеки. Всеки човек, който разбира защо на лозовата пръчка няма да видиш ябълки или защо нещастието няма да донесе радост и веселие, той вече е разбраł законът на Аналогията.

Колко пъти през своя дълъг живот в беседите си с хората старецът им казва-ше:

– Лъжата, неискреността, лицемерието съвсем не са безвредни. Те съдържат страшна отрова, която разяжда душата. Всяка лъжа, дори най-малката, като магнит притегля енергията на лъжата и неискреността на другите хора и расте, превръщайки се в голяма лъжа и голямо лицемерие. И ако човек не се бори с това, той ще продължава да лъже и да лицемери все повече и повече.

Старецът не се уморяваше да им повтаря:

– Всичко, което се гради върху неискреност и лицемерие, се изражда в безобразие. А безобразието не може да привлече красота. Но ако вътре в хората, в техните мисли, в тяхното съзнание няма красота, животът им ще бъде пълен с безобразия и несправедливост.

**На ти, Боже, тебе –
мене ми не требе!**

Друг един човек, който го навестяваше, старецът си го спомняше още като студент – слабичък и срамежлив, по-скоро момче, отколкото юноша. Този юноша тъй благоговееше пред него, че дори на въпроса кой е любимият му учебен предмет, толкова се смути и изчерви, че дори не можа да отговори веднага.

Заедно с приятелите си студентът често посещаваше малката къщичка в покрайнините. И всеки път, сбогувайки се със стареца, се улавяше, че му

се иска да падне на колене пред този много стар вече човек, чийто живот му напомняше живота на светците, за които му се бе случвало да прочете. И само страхът да не изглежда прекалено сантиментален в очите на приятелите си му пречеше да направи това.

Сега, след толкова години това беше вече много влиятелен човек, заемаш поста главен съдия в града. Но независимо от заетостта си, главният съдия все още продължаваше да посещава старата къщурка в покрайнините. Наистина, с всяка изминалата година той правеше това все по-рядко и по-рядко. Случваше се да не се отбива и по три години. И с всяко посещение отношението му към стареца се променяше. То все по-малко и по-малко напомняше почтителността на онзи скромен и срамежлив като момиче юноша, който някога бе попивал всяка дума на стареца.

Старецът беше абсолютно равнодушен към всички външни прояви на учтивост и внимание от страна на хората. Но наблюдавайки как този човек се променя, старецът много се беспокоеше. Тревожеше се, защото знаеше каква опасност дебне всеки човек, когато от сърдечната му топлота и искреност останат само учтивите думи, празни и безплодни като шушулка без семенца.

Навръх Нова Година главният съдия, знаейки колко студено става през зимата в старата къщичка, реши да подари на стареца кожух. Кожухът обаче беше дамски. При това стар, съвсем протрит и на всичкото отгоре, целият прояден от молци. Колко ли години се бе търкалял в килера при другите вехтории! Но ето че жената на главния съдия случайно попадна на него и реши да изреже някое по-здраво парче, за да застели през зимата кучешката колибка. Виждайки това, мъжът каза:

– Недей! По-добре да го занеса на Учителя!
– Ти пък! – учуди се жената. – Такава вехтория!
– При него – каза главният съдия – студът в стайчето му през зимата е като в кучешката колиба. Ти само хубавичко изтупай кожуха от праха!

Жената все пак се опита да вразуми мъжа си:

– Освен това е дамски! – рече тя с укор. – Срамота е!
– Е и какво? В парламента ли ще заседава? – каза главният съдия. – Пък и старецът няма дори да разбере дамски ли е кожухът или мъжки. Съвсем е започнал да ослепява.
– Е, добре – съгласи се жената. – Прави каквото искаш.

След два дни главният съдия отскочи с колата до къщичката на този, когото наричаше Учител. Подавайки на стареца пакета с кожуха, той шеговито каза с широка усмивка:

– От Дядо Мраз за Новата Година! Подаръкът е скромен, затова пък от все сърце! За нашите студове – кожухче!

Гостът разтвори пакета и метна излинелия кожух върху гърба на полуслепия старец.

– Ама наистина е хубав! – възклика той. – Жалко, Учителю, че вече зле виждате.

– Благодаря ти, приятелю, за грижата – каза старецът. – Но излишните вещи в къщи са ми в тежест.

Старецът с усилие сдържа тежката си въздышка, защото прекрасно знаеше, че и този негов гостенин безсрамно лицемери. И сърцето на стареца горещо умоляваше сърцето на госта: "Не се изкривявай, душа! Само не се изкривявай съвсем!"

Когато важният гостенин си тръгваше, старецът му изпрати от сърце в сърце толкова силна мисъл на любов, че хората с особена чувствителност, наричани екстрасенси, спокойно биха могли да я видят.

Хората с особено зрение могат да видят мисълта – тя има образ. Човешката мисъл, обясняват Учителите, не е нещо безформено и неживо. Всяка мисъл – това всъщност е особено същество, състоящо се от енергии, и всяка мисъл си има свой външен вид и своя цел.

Мисълта, изпратена от стареца на главния съдия, имала най-нежният розов цвят, какъвто понякога има небето на зазоряване. Обликът на това лъчезарно мисловно същество бил тъй прекрасен, че спокойно би могъл да се нарече ангелски. Това охраняващо същество, състоящо се от енергиите на състраданието, мигновено и без каквito и да е усилия би проникнало през железния корпус на автомобила. Но то така и не успявало да проникне в аурата на главния съдия и да стигне до сърцето му, независимо от всичките си старания. Това божествено-прекрасно охраняващо същество отчаяно се удряло в тази непроницаема аура, както птицата се удря в стъклото. То с всички сили се стараело да опази човешкото сърце от окончателно огрубяване, от заплашително надвисналото умопомрачение. Но така и не успяло. Действал все същият закон на Съзвучието или закона на Аналогията: само подобното може да отвори вратата на друго подобно.

Виждайки подобни картини всеки ден, старецът силно страдаше, че хората не желаят да приемат духовната му помощ и от това животът им огрубява с всеки изминал ден. А огрубяването на живота означава, че с всяко следващо поколение, с всяка изминалата година в обществото ще се случват все повече най-различни безобразия и престъпления и все по-малко ще са искрените и мъдри хора.

Отчаянието

Сред гостите на стареца се бе появил и един млад човек, силен и весел момък – винаги най-желаният гост и най-приятният събеседник. И той се появяваше ся-каш по поръчка тъкмо тогава, когато имаше най-голяма нужда от неговите сръчни ръце. За всичко го биваше този момък и той

винаги бе готов да свърши нещо полезно из къщата. Ту изметналото се прозорче ще поправи, ту изгнилия от постоянната влага дъсчен под ще пренареди, ту разсъхналата се табуретка ще постегне.

Старецът душа даваше за него и всеки път го благославяше и се молеше бедите и хорските клюки да отминават този момък.

Но веднъж, когато пиеха чай, и младежът разказваше някакви весели исто-рии, старецът видя как гостът му с ловко движение на ръката грабна портмонето с цялата му пенсия от масата и го пъхна в джоба си.

От изненада старецът се задави с чая и силно се закашля.

В желанието си да му помогне младежът започна да го тупа по гърба и да го успокоява. На лицемера и крадльото и през ум не му минаваше, че утре старецът няма да има с какво да си купи и парче хляб.

А старецът едва сега за първи път реши да погледне с вътрешното си зрение аурата на момъка. И тя се оказа, както при всички лицемери – отвратителна, с черни и сиви петна. От отчаяние старецът непрекъснато кашляше и по сбръчканите му бузи се стичаха сълзи. Но сълзите съвсем не бяха от кашлицата, а от това, че той изведнъж се бе почувствал ненужен и безсилен.

“Боже мой! До каква степен е заразено пространството! – мислеше си старецът. – Толкова се стараех да опазя това момче с любовта си! Но явно любовта ми е била недостатъчна.”

– Прости ми – кашляйки, едва чуто каза той на младия човек. – Прости на стария и немощния. Виновен съм. Ох, колко съм виновен!

Но младежът рече:

– Та какво толкова, Учителю? Е, задавил се! Че на кого не се случва?

Лицемерието – изобретение на враговете на човечеството

В книгата “Братство” (§192) Учителят Мориа казва: ”Враговете на човечеството са изобретили не само всепробиващи куршуми, но за всеки случай – нови отрови. Невъзможно е да бъде спрян потокът на злата воля. Само самоотверженото и постоянно напомняне за доброто може да спре гибелната вълна. Не мислете, че в миналото сред хората е имало по-малко жестокост – просто сега тя е оправдавана с безсръмно лицемерие”.

“Прибери ме!”

Когато младежът си тръгна, старецът, огорчен, помоли Бог да му изпрати най-накрая смъртта-освободителка.

– Любовта ми вече не е достатъчна – каза старецът. – Непотребен съм вече. Стар и немощен съм. Ако ти имаше физическо тяло, щеше да

разбереш какво е да миеш пода, когато всяка става те боли. Затова и мия
вече все по-рядко и по-рядко.

– Не, приятелю. Любовта ти въобще не е отслабнала – успокои го Бог. –
И аз знам от какво те боли душата. Днес падна и последната капка в твоята
чаша и тя преля. Днес душата ти усети, че твойят веселяк-любимец ще стане
по-лош не само от онази лицемерна медицинска сестра, но и от съдията-
лицемер, който ти натрапи вехтия вонящ кожух!

Старецът уморено рече:

– Вече и за кожуха си разбрали...

– Затова съм и Бог – каза Бог.

– Та аз и не споря – рече старецът и добави с въздишка: – Но ако имаш
предвид, че момчето тайно е взело пари, това си е просто за работата,
която ми бе свършил. Трябваше да се сетя по-рано и сам да му предложа
пара. Но, както виждаш, не се сетих. И ето каква стана тя. Вината си е само
моя.

Бог се подсмихна, но продължаваше да държи на своето:

– Та твойят любимец е не просто крадец! – каза той. – Би било по-малък
грях да обере държавната банка, отколкото да ти отмъкне бедняшката
кесия! Сякаш не знам колко ти е пенсията.

– Мислиш, че като си Бог – обиди се старецът, – та имаш право да
оскърбяваш момчето? И то за никакви си стотинки!

Но Бог нямаше намерение да променя мнението си:

– Истината боли, но Бог я цени – каза той. – Като не ти харесва, не
слушай. Но не ме карай да лъжа! Казвам ти каквото виждам: лицето на
твойя любимец е бяло, но душата му е черна.

Старецът уморено рече:

– Добре де. Нима някой някога е надделял в спор с теб?

– Разбира се, че не е. Затова съм и Бог – каза Бог.

– Така е, Всемогъщи и Всезнаещи Боже! – съгласи се старецът и
продължи. – Но не се отклонявай от главното. Чу ли за какво те моля?

– Не съм глух – каза Бог.

– Или не съм заслужил освобождението си? – попита старецът.

– Отдавна си го заслужил – съгласи се Бог.

– Значи съм живял по твоята повеля?

– Да, ти живя по закона.

– Нима не обичах с цялото си сърце сътворения от тебе свят?

– Така е, обичаше Красотата с цялото си сърце.

– Нима с всичките си сили, от цялото си сърце не се стараех да правя
хората по-добри?

– Да, ти служи самоотвержено.

– Вярно е – призна си старецът, – че не винаги успях да направя
хората по-добри. Макар да съм твой пратеник, все пак не съм Бог. Човек

съм. Значи мога и да сгреша. Пък и много неща не са по силите ми... Но често и успявах, нали?

– Успяваше – съгласи се Бог, но все пак не пропусна да добави: – Наистина, не чак толкова често, колкото ми се искаше...

– Но то е – прекъсна го старецът с упрек – защото ти никога не ми връщаеш моите най-добри хора! Пазиш ги май за по-добри времена?

– А как иначе? Разбира се, че ги пазя – призна Бог. – Ето, ще свърши Тъмната Епоха и кой тогава ще строи Светлата? Да не би тъмните? Новият Свят, Епохата на Светлината именно светлите хора ще строят.

– Разбирам те, но и ти ме разбери – каза старецът. – Уморен съм! От лицемерието, от безсрамието, от жестокостта. Смили се над стареца! Прибери си ме!

– Добре – съгласи се Бог. – Убеди ме. Пък и наистина отдавна вече си прехвърлил всички срокове. Хайде, вдигай се при мен!

– Благодаря – рече старецът и доземи се поклони на Бог. – Почакай само за минутка, да довърша нещичко тук.

Старецът взе лист хартия, тъй като бе решил да напише завещание, според което къщичката и мястото с градинката трябва да останат на момъка.

“Къщичката ми – мислеше си старецът, – разбира се, е старица, не е за сегашните хора. И градинката е обрасла. Но сега земята е скъпа. На момчето няма да му стигнат парите да си купи дори мъничко парцелче. А на мястото на моята съборетина той бързо ще си построи нова къща. Каквото и да назова Бог, момъкът обаче има златни ръце. Всичко ще е наред!”

Бог припираше и старецът се стараеше да пише бързо. Но изстиващата ръка вече трудно се подчиняваше. Най-накрая, той свърши и се подписа. И в след-ващия миг душата му напусна тялото.

Още няколко мига и душата на стареца-подвижник щеше да пресече огнената граница, отделяща земния свят от света на надземното, и да се завърне в бащиния си дом, в своето сияйно отечество!

Старецът знаеше, че **човешката душа, трудила се дълго и честно за благото на хората**, винаги с голяма радост и възторг захвърля тежкото земно тяло. И заедно с това тяло си отива не само старческата немощ. От земните спомени на душата се заличават абсолютно всички страдания и всички скърби. Защо е така ли? Защото в Космоса има такъв закон: в родния край (тоест не в земния, а в надземния свят на духа) нищо не трябва да помрачава човешката душа. И това най-прекрасно, най-щастливо състояние на душата не можеш да наречеш по друг начин, освен – райско.

“Господи! Размислих!”

Душата на стареца се възнасяше към небето на крилете на неописуемото блаженство.

Но поглеждайки неволно надолу, старецът изведнъж забеляза зловещ черен облак без начало и край. Отгоре добре се виждаше как това страшно чудовище надвисва над града, стараейки се да го покрие открай докрай.

Старецът с ужас наблюдаваше как търбухът на чудовището се издува от натрупаната човешка злоба и всички безобразия, които вече се превръщаха в безброй мълнии и такова количество вода, че тя би стигнала за Всемирен Потоп. Още по-отвисоко той видя и зараждащите се гигантски смерчове, приближаващи земята и готови за няколко мига да изтрият от лицето на Земята обречения град.

Сърцето на стареца се сви от страшна болка и състрадание. И той изкрешя с пълен глас. И се примоли:

– Господи! Размислих! Виж каква беда надвисва над града! Какво ще стане, ако си отида! Та те ще загинат! Всички до един! По-бързо ме върни обратно! По-бързо! По-бързо!

– Ето на, всеки път е така! Всеки път! – Бог тежко въздъхна и каза: – Добре. Нека и този път бъде твоето!

А старецът недоволно крещеше:

– По-бързо, де! Ех, ама и ти, Боже, ей-богу, понякога си толкова бавен! И Бог отново, за кой ли път през изминалите векове, върна душата на своя пратеник, която бе препълнена от състрадание към хората, в още неизстиналото тяло.

И в същия миг докосващият вече града зловещ облак изведнъж започна бързо да се разсейва във въздуха. Пространственото чудовище се сгърчи и се превърна в най-обикновен буреносен облак.

И над града се разрази буря.

Светкавици и мълнии озариха нощното небе. И гръмотевиците затрещяха с всичка сила. И заваля пороен дъжд. Но нищо необично нямаше в тази пролетна буря, та затова и повечето граждани дори не се събудиха.

А на сутринта, както винаги, над града изгря слънцето. И в синьото небе открай докрай като великолепен свод засия дъгата. Единият ѝ край чезнеше зад хоризонта, а другият излизаше от онази самотна стара къщичка в покрайнините на големия град.

Но никой дори не обърна внимание на това.

**Най-прекрасното цвете
расте в сърцето**

В книгата “Братство” (§ 309) Учителят Мориа казва откъде иде състраданието в човека: “Състраданието се корени единствено в сърцето.”

А в онази част на книгата “Братство”, която Учителят е нарекъл “Надземното”, той цитира думите на древния Учител (§ 864): ”Мислителят утвърждава: „Състраданието е венецът на Бъдещето”.

И ето как трябва да разбираме тези думи.

Ще дойдат такива времена, когато животът на Земята и самата планета ще се преобразят така, че въображението на съвременния човек дори не е в състояние да си представи Красотата на Бъдещето – красотата на одухотворената при-рода и най-главното, красотата на одухотворените хора и на човешките взаимоотношения.

Човечеството на Бъдещето ще развие в себе си такива качества, каквито до-сега са притежавали само единици – само хората, които всички възприемат като хора висши, съвършени, истински Светци.

Човечеството на Бъдещето ще придобие същата, както у Светците, искреност и чистота на помислите, същата тази любов и безкрайно състрадание към всичко съществуващо. И то не само в земния свят, но и в Космоса.

С. Н. Рьорих. Розите на сърцето (Княгиня Олга).

Част втора

И БЕШЕ ДЕН, И БЕШЕ НОЩ...

И отново на Земята

Беше топло и слънчево след вчерашната буря. И дъгата украсяваше небосвода по-дълго от всеки друг път. И цареше някаква необикновена тишина. С една дума, утрото изглеждаше чудесно.

Върнатият от Бог старец отвори очи.

И първото, което видя, бяха локвите на пода в бедната си стаичка. След преминалата над града буря покривът бе протекъл отново.

Старецът с мъка се опита да стане от плетената кушетка, за да избърше пода.

– Ох – въздъхна той, – ама се належаха старите ми кости!

– Да беше полежал! – раздаде се от небесата гласът на Господ Бог. – Все пак не се връщаш от разходка!

– Ама как да лежа?! – недоволно рече старецът. – Как да лежа, Господи, когато подът е целият в локви??!

И въздишайки, и пъшкайки, той все пак се зае да бърше пода.

В това необичайно тихо утро старецът все още не бе забелязал как се е променила атмосферата в града през онези няколко минути, в които той бе отсъствал от Земята. Беше станала много по-отровена, много по-зловеща. Хората се бяха променили към по-лошо.

И не му се наложи да чака дълго, за да се убеди в това.

Само няколко минути без духовна защита

На вратата се почука.

– Отворено е – каза старецът.

На прага застана млад лекар, познатата медицинска сестра и санитарят.

– За кого идвate? – попита старецът.

– Къде е покойникът? – нетърпеливо рече лекарят.

Старецът с мъка изправи гръб и учудено попита отново:

– Какво казахте?

– Ти какво, старче? Да не си глух? – ядоса се лекарят. И закреща право в ухото на стареца, облъхвайки го с тежкия си пиянски дъх: – Снощи са звънили в “Бърза помощ”! И човекът казал, че дошъл на гости, а стопанинът – проснат на кушетката. Или в безсъзнание. Или вече заминал при дедите си. И тъй, къде е стопанинът?

Старецът страдалчески бърчеше чело, докато лекарят крещеше в ухото му и издишваше пиянското си зловоние. А сетне, изцеждайки гъбата в легена, не можа да сдържи дълбоката си въздишка:

– Позвънили са ви още снощи... А вие едва днес сутринта пристигате да окажете помощ на човек в безсъзнание?

От тази забележка лекарят чак пребледня.

– Питам къде е стопанинът? – грубо каза той, сякаш беше не лекар, а надзирател в затвора. – Жив ли е? Или е мъртъв?

Старецът погледна познатата медицинска сестра и ѝ се усмихна. Но тя отвърна с леден поглед, сякаш го виждаше за пръв път.

– Да, жив, жив съм! – побърза да успокои той лекаря и с добродушна усмивка добави: – Както казва народът, не всеки, който боледува, умира.

Но от тази безобидна шега лекарят вече излезе от кожата си.

– Мисля, старче – закани се той, – че ще си платиш за лъжливото повикване! И, повярвай, лично ще се постараю да влезеш в черния списък на злонамерените нарушители. И сега вече, ти, свято глухарче, изобщо не чакай “Бърза помощ”!

Свобода на избора – както при Боговете

Лекарят тръгна с екипа си, затръшвайки вратата така, че бурканчето с малиново сладко падна от полицата на пода и се счупи. Събирайки парченцата стъкло и сладко, старецът, съкрушен от скръб, здравата се нахока:

– Така ти се пада! Ти си си виновен! Забрави ли какво е Тъмната Епоха?! Не знаеше ли, че в такива времена злото завладява хората особено силно? Та нима може в такъв момент хората да бъдат оставени без надзор! А ти ги остави!...

Но обръщайки се към Бог, старецът се примоли:

– Господи! Че колко време не бях с тях? Само пет-шест минути! Само някакви си минути! А погледни!... Виж само как са се променили хората?! Само за една нощ! Ама че странен свят! – тежко въздъхна старецът. – Ама че странни хора!

– И защо ли тъй изведенъж моят свят спря да му харесва? – недоумяваше Бог. – Свят като свят. И хора като хора. Та аз съм им дал не само разум. Към него прибавих още и пълна свобода на волята – точно както при Боговете. За да може всеки човек сам да кове съдбата си – по своя воля и според собствения си ум и разум. Както мисли, както действа – това и да получава. Измислих това, за да не казват хората, че, видите ли, някого обичам, пък някого не обичам. На някого давам повече, а на някого – по-малко. Някого обиждам, а някого награждавам. Някого превъзнасям, а някого дори унищожавам. Който избере пътя към Светлината – той става човек. А когото тъмнината привлича – разумът му помътнява, а сърцето му

почернява и изстива като изгоряла главня. И тогава човекът в човека умира и в тъмнина изгнива. Но аз какво общо имам с това?! Каквото се човек, това и ще жъне

Откъде да си вземем Ангел-хранител?

...Тъкмо по това време при кмета се провеждаше сутрешното съвещание, на което обсъждаха програмата за честване на наближаващия 500-годишен юби-лей на града. Очертаваше се грандиозен празник.

Някой на шега каза:

– За да бъде истински грандиозно, на нашия град му липсва само собствен Светец! А новият храм, който построихме за юбилея на града, е за чудо и при-каз!

– Ама наистина, господа – рече кметът, – как така за 500 години да не сме си намерили собствен Светец? Тъй да се каже, Светец-покровител на града ни, Ангел-хранител?

– Изобщо – обади се директорът на всички телевизионни канали и радиостанции, – ако трябва, господин кмете, моите момчета могат за нула време да скальпят от всекиго всичко, което поискате. Ако искате – Дявол. А ако искате – Светец.

– Но защо, господа, да търсим някой-си? – каза главният прокурор. – Тане отдавна си имаме подходяща кандидатура за Светец-покровител!

– Кой? – заинтересува се кметът. – Да не е онзи старец от покрайнините?

– Същият – отвърна главният прокурор.

– Но какъв Светец е той? – недоумяваше кметът. – Нещо... не съм чул да е вършил никакви чудеса!

– А, това, господин кмете, вече си е наша работа – каза директорът на всички телевизионни канали и радиостанции, комуто явно допадна предложението на главния прокурор. – Още утре на нашите екрани ще се появят многобройни свидетели за такива чудеса, сътворени от стареца, каквите, господа, баба и в детството не ви е разказвала!

Кметът се замисли.

– Ами, ако – неуверено рече той – хората поискат да се уверят? И на тълпи тръгнат към стареца? А той пък... – и кметът разпери ръце.

– А той, господа – подхвана мисълта на кмета мълчащият досега главен съдия, – апропо, много стар е вече. Преди Нова Година аз навестих това свято глухарче. Кожухче му подхвърлих. Той вече, може да се каже, на тамян мирише. С пръст да го бутнеш по носа – мъртъв ще падне!

И главният съдия обходи с многозначителен поглед всички присъстващи.

Н. К. Ръорих. Пречистият град – озлобление за враговете.

Но явно никой така и не разбра зловещия намек на главния съдия и затова кметът рече:

– Казвате, че старецът на тамян мирише. Казвате, че е немощен. Но ето че това свято глухарче надживя не само бащите ни! Той и дядовците ни надживя. И нас с вас, може би, ще надживее! А юбилейните тържества чукат на вратата.

Главният лекар обаче разбра мъглиявия, но зловещ намек на главния съдия. И затова каза:

– За празника на града, господа, все пак ще си имаме свой собствен Светец!

Всички погледнаха въпросително главния лекар. А той спокойно продължи:

– Идва “Бързата помощ”. Бият му една инжекцийка. В съня, господа, смъртта е блажена!

Настъпи напрегната пауза. На всички беше ясно, че главният лекар открыто призовава към убийство, без изобщо да се страхува от наказание! Довчера ни-кой не би могъл да допусне такова нещо дори в най-мрачния си сън! Довчера това би потресло всички до дъното на душата! А главният лекар не би могъл да избегне лудницата, защото всички щяха да го смятат за тежко болен.

Но явно, за една нощ всичко се бе променило! Тази сутрин никой от присъстващите ни най-малко не се ужаси от чутото. Не се чу нито един възглас на възмущение. И по лицата на висшите чиновници нямаше никакво объркване, никакво смущение! Всички просто размишляваха над чутото.

Пръв наруши тишината главният съдия на града:

– Нашият народ, разбира се, ще приеме за Светец този, който си е отишъл на онзи свят в блажен сън. Но все пак, господа, нека си признаем, че хората винаги са обичали повече онези светци, които умирят... от насилиствена, мъченическа смърт.

Кметът въздъхна и каза:

– Уви, за съжаление, е така.

И той въпросително погледна главния съдия на града. А главният съдия погледна кмета. А кметът пък мълчаливо премести погледа си върху главния прокурор на града. А главният прокурор погледна шефа на полицията...

Кармата

И същата тази нощ някой почука на вратата на стареца.

– Отворено е – уморено рече старецът, който дори не се канеше да си ляга.

– Е – разнесе се тихият глас на Бог, – какво смяташ да правиш?

– Мисля – тихо отвърна старецът, застанал до прозореца в обляната от лун-на светлина стая.

– Какво има да мислиш? – въздъхна Бог. – Какво има за мислене?! Той е вече пред вратата.

– Сърцето ми плаче – рече старецът, а от очите му капеха горещи сълзи.

– Оказах се прав – съчувственно каза Бог. – Не случайно душата ти вчера скърбеше. Усещала е, че твоят веселяк-любимец ще излезе по-лош

не само от онази медицинска сестра. Той е по-лош дори от лицемерния съдия, който ти подари стария вонящ кожух, а тази сутрин предложи да те убият, за да те направят Светеца-Покровител на града! Притеснява ме обаче това, че хората са забравили, че кръвта на виновния е вода, а кръвта на невинния – беда.

И обръщайки се към своя пратеник, Бог каза:

– Не плачи. Вече с нищо не можеш да им помогнеш. Това е кармата: каквото посят хората, това и ще пожънат.

– Затова плача – рече старецът. – Знам, че дори ти, Всемогъщи, вече не можеш да отмениш онзи страшен обратен удар, който ще последва от това, което тези неразумни хора са замислили.

– Та как мога да отменя космическите закони – потвърди Бог и тежко въздъхна, – след като аз съм главният Върховен Закон! Дори хората казват: „До два пъти прощават, а на третия – бият.“ А в твоя случай аз им прощавам вече не два, а двайсет и два пъти.

– Ужасявам се при мисълта – каза старецът, – че ако сега този младеж извърши това, което всички замислиха... Ох, какви страшни разрушителни сили ще извика той, Господи, от твоите селения! От твоите страшни космически сфери. Та нали аз съм твой пратеник.

– Да – каза Бог, – такъв грях земята няма да понесе!

– Господи – продължи да скърби старецът, – какви ужасни сили ще предизвика върху себе си този нещастник, който сега стои зад вратата!

– Де да беше само върху себе си – каза Бог.

– Именно. Де да беше само върху себе си – тежко въздъхна старецът и продължи: – Та нали точно толкова ще пострада и този, на когото пръв му е дошло на ум такова нещо. И този, който е одобрил това. И този, който е можел да го спре, но не го е спрял. И този, който е намерил изпълнител за намисленото. И този, който е знаел за това, но е премълчал. И този, който дори... не е знаел, а просто е живял с убиеца в един и същи град... Ужасявам се като виждам какви страшни беди ще се стоварят върху цялото семейство на този нещастник!

– Де да беше само върху неговото семейство – въздъхна Бог.

– Точно така – каза старецът. – Де да беше само върху неговото семейство. Та нали същите беди ще се стоварят и върху семейството на този, който е измислил това. Който го е одобрил. Който е можел да го спре, но не го е спрял. Който е намерил изпълнител за намисленото... Дори и върху семейството на този, който всъщност е знаел, но си е замълчал. И даже върху семейството на този, който не е знаел, а просто е живеел с тези хора в един град... Ужас ме обзema като виждам каква беда ще се стовари върху целия род на убиеца.

– Де да беше само върху неговия род – въздъхна Бог.

– Точно тъй – каза старецът. – Та нали страшни беди ще се стоварят и върху рода на този, който е измислил това. Който го е одобрил. Който е

можел да го спре, но не го е спрял. Който е намерил изпълнител за намиленото. Даже върху рода на този, който въщност е знаел, но си е замълчал. И дори върху рода на онзи, който не е знаел, а просто е живеел с тези хора в един и същи град... Та нали всички хора в града – човек по човек – така или иначе са свързани един с друг. И се получава една дълга-предълга кармична верига...

Чукането на вратата се повтори. И Бог тежко въздъхна.

В пруста тихо скръцна врата. Бог попита съчувсвено стареца:

– Е, какво?... Готов ли си?

– Защо все за мене мислиш? – с упрек рече старецът. – По-добре да беше помислил за него. Нима не виждаш как се измъчвам, че все не намирам нужните думи, които биха могли да стигнат до сърцето на този нещастник?! Та нали със същия този нож, който сега е в ръката му, той така умело и малкото прозорчерендоса, и дъсчения под майсторски поправи! И табуретката...

– Знаеш ли – каза Бог, – понякога е по-лесно да отклониш посоката на стрелата в полет, отколкото да намериш думите, които биха могли да спрат човека, готов за пари да убие друг човек...

Изведнъж старецът радостно възклика:

– Намерих! Господи! Струва ми се, че намерих тези ду...

Но в този миг студеното острие прониза изнемощения му гръб и влезе право в сърцето.

И в същия миг земята се разтресе.

Бумерангът на съдбата. Или Последният Ангел

Земята затрепери. И Луната се скри. И звездите угаснаха. Изневиделица, страшен черен облак бързо закри небосвода – открай докрай. Страховити гръмотевици и безброй оgnени стрели на мълниите раздираха този облак отвътре. И лишавайки се от своя единствен праведник, благодарение на който досега оставаше незасегнат, обреченият град, до преди малко сияещ в празнични огньове, мигновено потъна в такава тъмнина, каквато на Земята няма и през най-тъмната нощ.

А след миг тази страшна тъмнина бе прорязана от ослепителния блясък на гигантска мълния и небето изведнъж оглушително се взриви от хиляди гръмотевици. И небесният огън като порой се изсипа над града.

Огромен огненочервен Ангел летеше над града. И всеки размах на крилата му повдигаше земята. И гигантските фунии на смерча засмукуваха не-бостъргачите като кибритени кутийки. Земята се люлееше като море при силна буря и се разцепваше, защото земята все пак не е вода. Но Ангелът не можеше да спре своя полет. В ръцете си държеше меч и свитък, на който бяха записани всички зли дела на хората от обречения град, в който сега вече не бе останал нито един праведник.

От огромните и наглед сурови очи на Ангела върху земята се лееха горещи сълзи на скръб и страдание. Но Ангелът не можеше да ги спре, макар да вижда-ше как всяка сълза, стичайки се в земните цепнатини, изтрягва от дълбините на планетата адски подземен огън. От това Ангелът плачеше още по-горко. Но от сълзите му подземният огън само се разгаряше и се устремяваше високо нагоре, за да се слее с Небесния Огън...

Ще полети ли в небето птица

В книгата си "Листа от Градината на Мория. Озарение" (3 ч.V;8) Учителят Мория казва: "Дори глупците са се замисляли за странната съдба на редица градове."

А в книгата "Огнен Свят" (§ 417) Учителят казва, че на земята настъпват много тежки времена тогава, когато човекът започне да подменя понятието **свободна воля** с пагубното – **всичко ми е позволено**.

Когато някой си мисли, че всичко му е позволено, той започва да се държи така, сякаш разсъдъкът му е замъглен, сякаш разумът му се потапя в мрак, в тъмнина и започва да се разлага. Всъщност, то си е и така. Защото разумът е даден на човека съвсем не за да умножава злото и да руши, а за да умножава доброто и да съзижда. И именно към добро и съзидание трябва да бъде насочвана волята на всеки разумен човек.

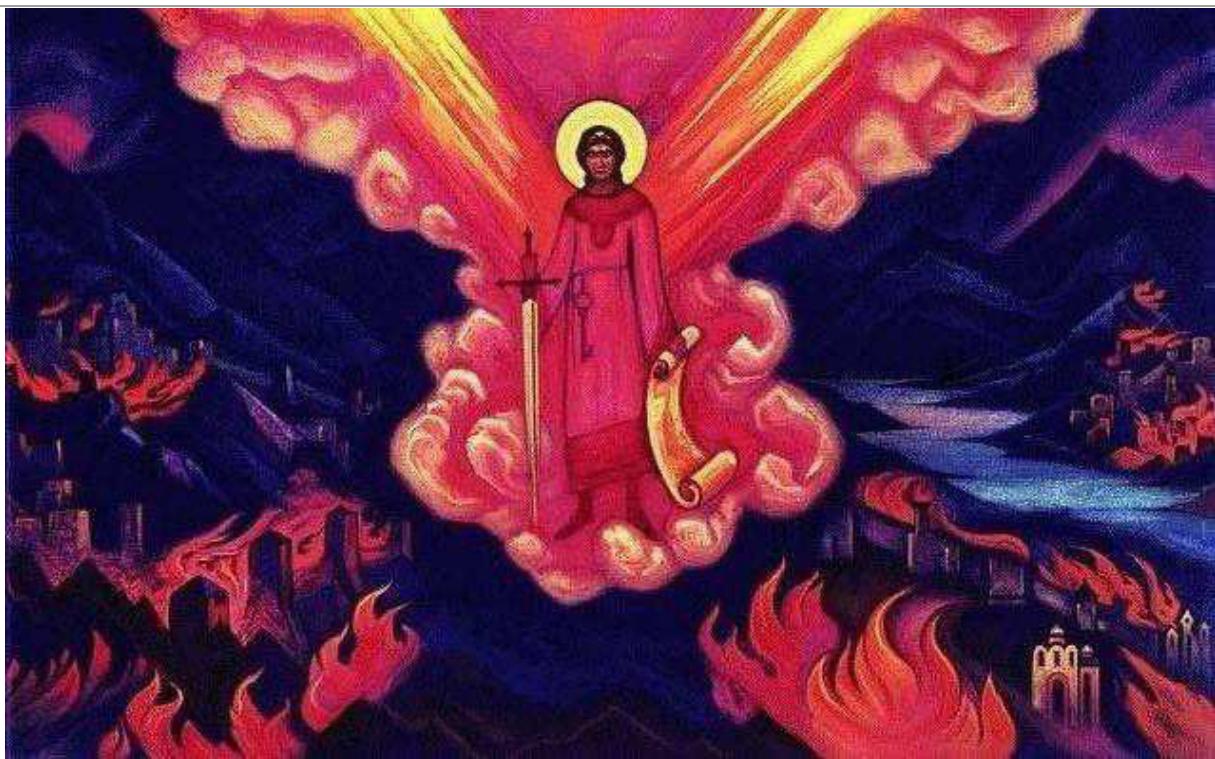
Древните пророчества говорят: "Когато всичко потъне в мрак, хората ще си въобразят, че всичко им е позволено. Именно мракът ще превърне хората в безумци".

Злото – това е много груба и тежка енергия. Затова тя тегли човека не нагоре – към божествената Красота, а го дърпа надолу – в адските дълбини на мрака и разложението.

Върху оловните крила на злото и безумието човек не може да долети до прекрасните висши светове, а на Земята не може да изгради щастлив живот.

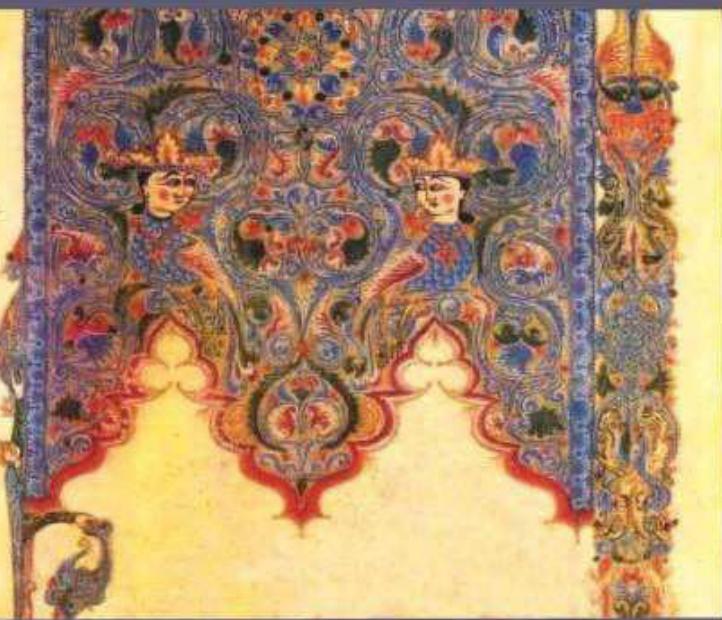
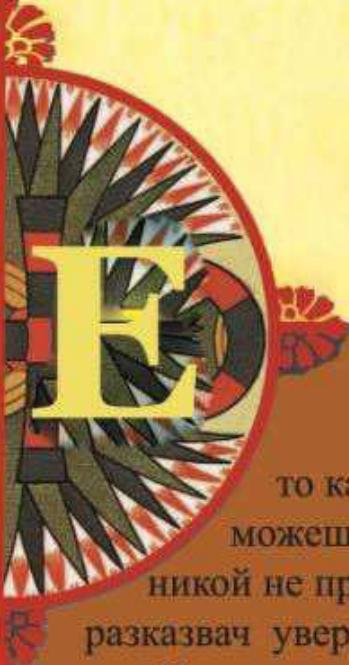
"Може ли да има потоп, заливащ цели области? Може ли да има земетресение, разрушаващо цели държави? Може ли да има вихър, помитащ цели градове? Може ли от небето да падат огромни метеори? Всичко е възможно и амплитудата на махалото може да се увеличи. Нима не е от значение тъкмо качеството на човешката мисъл!".

Тези сурови думи на Учителя Мория за отговорността на човека за неговите мисли и дела са записани в книгата "Братство" (§ 250).

Н. К. Ръорих. Последният Ангел.

В ТЪРСЕНЕ НА УЧИТЕЛЯ

Запази пътя си чист

то какъв случай разказваха в този град. Никой не можеше да каже кога точно се е случило. Явно, никой не придаваше особено значение на това. Но всеки разказвач уверяваше, че е било точно така, както той казва.

И колкото и странно да е, всички разказваха почти едно и също. А съгласете се, че това рядко се случва при преразказ. Ако някой от слушателите искаше да уточни все пак кога се бе случило това, разказвачите повтаряха дума по дума едно и също:

– Та какво значение има годината, когато това се е слутило? Или векът? А може би, така е ставало...винаги? Важното е, че това наистина се е случило в нашия град.

Ако пък му досаждаха, разказвачът въздъхваше, наричаше досадника навлек или лепка и казваше:

– Ако ти се слуша, слушай. Но не пречи! Или си върви и дай на другите да чуят. Може би те ще се заслушат и не

ще допуснат онази печална и непростима грешка, която са допуснали някога жителите на нашия град.

…Един благороден и образован юноша мечтаел за Учителя. Първият, на когото той разказал за своята мечта, бил неговият прадядо, когото момчето обичало от все сърце. Любимият прадядо вече гонел 100-те и краката му, измъчвани от ревматизъм, отказвали вече да вървят. Старецът бил непретенциозен, тих и се стараел да не обременява никого с молбите си. Единственото, за което молел, било да не нарушават спокойствието му, когато се усамотявал навътре в градината. И всички близки уважавали този негов каприз.

Когато внукът разказал на прадядо си за своята мечта да преброди цялата земя, но да намери Учителя, старецът само казал:

– Където и да идеш, каквото и да правиш запази пътя си чист! Само по такъв път върви! И ще намериш.

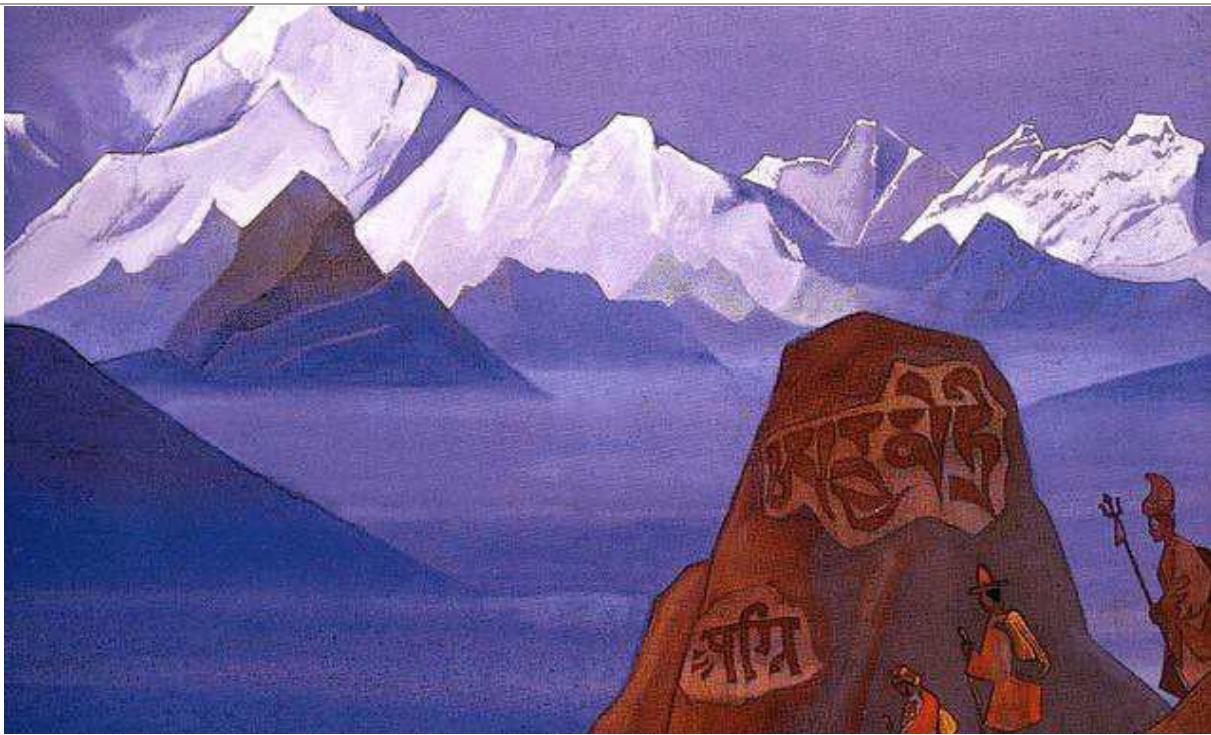
В търсене

И помнейки заръката на своя любим и мъдър прадядо, юношата тръгнал на път.

Търсел Учителя в големите градове и в малките градове и навсякъде се стараел да го запомнят с добро. Ако го молели за помощ, той с радост помагал на всеки – и на млад, и на стар, както можел и с каквото можел, и не искал в замяна дори дума на благодарност. Не обидил нито дете, нито старец, нито жена, нито момиче. И не се обиждал, ако го обиждали. В разговорите си никога не лукавстввал и не хитрувал. Не лъжел, не завиждал, не пиянстввал и не хвърлял око на чуждата собственост, дори когато оставал без стотинка. И търсел Учителя, следвайки завета на своя дядо: живей така, че пътят ти да е винаги чист.

Връщайки се у дома, вече възмъжал и силен, близки и приятели го питали:

- Е, намери ли Учителя?
- Не, още не съм го намерил – отговарял младият човек. – Но непременно ще го намеря!

Н. К. Рерих. Пътят към Кайлас.

И не след дълго той отново тръгвал на път. Търсел Учителя в села и паланки, сгушени нейде сред безкрайните степи. И където и да стъпвал кракът му, ръцете му не знаели безделие, но никога не причинявали вреда и зло нито на млад, нито на стар, нито на жена, нито на мъж, нито на човек, нито на животно.

Когато се връщал у дома, пак го питали:

– Намери ли го?

– И този път не го намерих – въздъхвал младият човек. – Но ще го намеря!

Този човек търсел Учителя в планинските пещери и в пустините. Бродейки из планините, не бил безотговорен и уважавал техните писани и неписани закони. Почитал суревата планина и се възхищавал от нейното величие и красота. И дивите зверове не го закачали. В пустините той скърбял и плачел заради оскудната им природа и липсата на живот. И знойните ветрове го отминавали.

Връщайки се у дома, отново го обсаждали с въпроси:

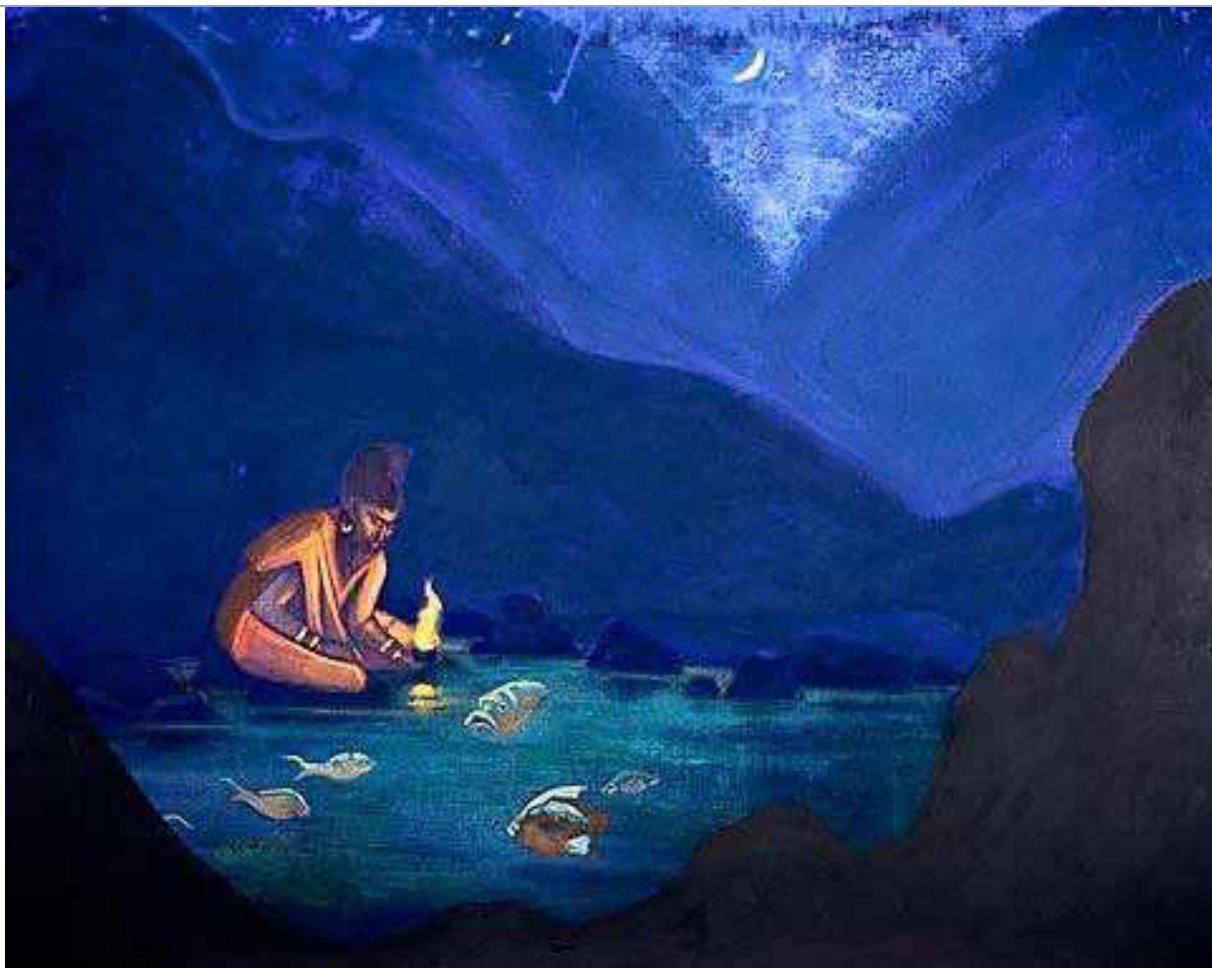
– Е, и сега ли не намери ли Учителя?

– Не го намерих – отговарял този човек без капка униние. – Но това само укрепва волята и упоритостта ми. И ще продължа да го търся!

По следите на спомена

Човекът търсил неуморно. За да не губи време, той вече не се връщал у дома. Разбирал, че не може да спре времето, а отдавна вече бил преминал юношеската си възраст. И макар че все още бил млад мъж, времето неумолимо отброявало година след година. Ала волята и упорството му да намери Учителя ни най-малко не намалявали.

Вече бил питал хиляди хора. И ето че най-сетне споменът на някои от по-възрастните го извел на следа. Показали му и посоката, в която бил тръгнал Учителят. И търсеният незабавно се отправил на път. Той бързал. Но всеки път се оказвало, че върви единствено по следите на спомена! А самият Учител вече много отдавна никой в тези краища не го бил виждал.

Н. К. Рьорих. Заклинание. Терафим.

И така в път минавала година след година.

Слепоочията му вече започнали да побеляват, но желанието му на всяка цена да намери Учителя не отслабвало. Напротив. С всяка година, с всяка крачка това желание растяло, та нали вървял, както се казва, от следа на следа. И понякога му се струвало, че още съвсем малко и ще настигне Учителя.

Но ето че по време на своите странствания пътникът забелязал, че все повече и повече се приближава към родния град. Вълнувал се и искрено недо-умявал:

– Нима съм вече толкова уморен, че краката сами ме водят у дома?

Въздъхвал и се опитвал да си изясни:

– Макар да не съм вече млад – честно си признавал той, – краката ми съвсем не са се уморили от пътищата. И ръцете ми не са уморени от работата, която не беше малко. И сърцето ми никак не се смущава от неуспехите в дългите търсения. Какво става тогава?

А краката му наистина вървели към града, където никога се беше родил.

– Дали това все пак не е умората? – с беспокойство си мислел човекът. – Нима действително така ни притегля бащиният дом?

Но след разговорите си с хората се успокоявал:

– Не, това съвсем не е умората – казвал си той. – Нали хората ми посочват пътя?

А сега той все по-често и по-често срещал хора, които му посочвали следата на Учителя, приближаваща го към града, където се бе родил и бе прекарал ранната си младост.

Никой не е пророк в родината си

А веднъж един човек, чиято къща стояла самотно буквално на две крачки от пътя, директно посочил към родния му град.

– Дотам – казал той на пътешественика – са само някакви си два дни път.

– Приятелю, да не грешиш? – попитал развлнуваният пътник. – Наистина ли точно в тази посока е тръгнал Учителят, когато вече оstarял?

– Не греша – рекъл човекът. – Макар това да бе много, много отдавна – в детството ми, този ден аз запомних завинаги. Баща ми и аз цял ден вървяхме с Учителя по този път.

Разстоянието до родния град пътникът изминал бързо, защото срещнал пътуващи натам коли.

Но още първите му въпроси към угрожените и забързани по свои си дела съграждани, го разочаровали. Никой от тях дори не бил чувал никога в този град да е живял или поне да е отсядал Учителят.

Само едно момиче, на което бе разказал за своите огорчения, съвсем неочеквано и усмихвайки се някак тъжно го попитало:

– Сигурно са ви познати думите на Христос, че хората не почитат пророците в родината си? Точно такъв е и този случай.

А после девойката добавила:

– Ако искате, бих могла да ви заведа при Учителя.

Казвайки това, тя забелязала, че в очите на побелелия ѝ събеседник са се появили сълзи, а гласът му сякаш отведенъж секнал. Той само бързо закимал с глава, мислейки си с огромно вълнение: "Как е възможно такова щастие?!"

Мълчешком те преминали почти през целия град. Но когато излезли на пътя за гробището, човекът разbral всичко. Сърцето му се свило на топка и сякаш спряло. Той въпросително погледнал момичето в очите, а то мълчаливо му отвърнало, че не се лъже в тъжните си предположения.

Явно, девойката знаела добре пътя към гроба на Учителя, защото не се лутали дълго сред гробовете. Без да бърза, тя вървяла по познатата пътечка и спи-райки пред скромен дървен кръст върху малкото, пламнало в сини незабравки хълмче, тихо казала:

– Тук е.

Нейният спътник бавно коленичиbil и ниско свел побелялата си глава:

– Ето че Ви намерих, Учителю...

Колко часове бе стоял така коленопреклонно, не би могъл да каже. Не усещал времето-то престанало да бъде дълго или кратко. Не усещал дори своето присъствие тук, сякаш не бил в собственото си тяло. Но и къде бил с мислите си, също не би могъл да каже.

Когато отново дошъл на себе си, се оказалось, че младата му спътница не го е изоставила. Стояла мълчаливо до него, без да го беспокои и без да го кара да бърза. Просто чакала да премине вълнението на спътника ѝ.

Но този човек тепърва го очаквал много по-силен потрес. Когато се изправил, той, вглеждайки се в малката метална пластинка забита в средата на кръста, прочел гравирани думите: "Запази пътя си чист".

А по-долу стояло името на този, който почивал тук под купола небесносини незабравки.

Това бил неговият любим прадядо.

КОГАТО И УМ НЯМА, И ОЧИТЕ ДОРИ ОГЛУПЯВАТ

Жажда за слава

дин човек имал такова високо мнение за себе си, че се смятал за непризнат гений.

Истината била, че той дори не можел да отговори в каква точно област е гений. Въщност, този безполезен човек бил болен от много тежка болест. Но това била не болест на тялото, а болест на духа. Наричали я – жажда за слава. Тази жажда била толкова изгаряща, че сърцето на този тъщеславен човек буквално изгаряло от завист към всички, обвляни със слава хора – било то мислител от древността, пълководец от предишната война или съвременна естрадна звезда. И от това изгаряне сърцето му все повече се смалявало и смалявало...

Безполезният живот на този човек не носел радост никому, дори на самия него. Единствено в мислите си той живеел така, както жадувал. Пощипвайки проскубаната си козя брадичка, той си въобразявал, че е кумир на хората и в тези свои фантазии се къпел в слава и богатство. И стъпвал по цветята, с които почитателите застилали пътя му...

И ето че веднъж този човек възмечтал да стане... Учител! Купил си книгата на Учителя и се опитал да я чете. Но скоро това му омръзнало, защото не само сърцето му вехнело, но и мозъкът. И той просто не разбирал онова, за което чете. Бил сигурен обаче, че в главата му има също толкова велики мисли. И решил да предаде на хората собствената си, както той си мисел, мъдрост, която всъщност била истинско сметище от глупост и чудовищно самомнение.

Глупак в бели парцали

И ето че чудатият тъщеславен човек със спълстената козя брадичка се появи на градския площад. Беше облечен в бели панталони и безформена бяла дреха. Бялото кепе на главата прикриваше отдавна оплешиявялото му теме.

Този човек се беше пременил в бели одежди само защото израза „бели одежди“ бе прочел веднъж в свещената книга. И реши, че тъкмо такава одежда трябва да носи истинският светец. А той, разбира се, мечтаеше хората да го мислят именно за такъв.

Ако глупостта на този човек не беше толкова голяма, той би съобразил, че в свещената книга става дума съвсем не за бели парцалки, прикриващи тялото. Древният израз “бели одежди” иносказателно означава, че човек вече се е освободил от всички недостатъци на характера си и че душата му, преизпълнена с любов към всичко съществуващо, вече е станала толкова светла, толкова чиста, че в нея никой не би могъл да открие нито една недостойна мисъл, дори най-малък намек за самомнение и себеслужене. С други думи, душата на такъв съвършен, наистина свят човек е, образно казано, без нито едно черно петънце – тоест тя сякаш е облечена в искрящи от чистота бели одежди.

Но глупостта не разбира мъдростта.

– Клоун! При нас е дошъл клоун! – весело викаха децата, подскачайки око-ло човека в бялата роба.

Минувачите също се спираха, за да разгледат чудака отблизо.

– От цирка ли сте? Да не сте клоун-мим? – интересуваха се те.

Гордо изправил глава, човекът в бялата роба презрително гледаше питащи-те го. Тези въпроси бяха твърде оскърбителни за него. И той не смяташе да им отговаря.

– Ако не сте клоун, тогава какъв сте? – досаждаха му любопитните, които вече се тълпяха.

– Преди всичко – високомерно рече човекът с козята брадичка, – аз ще кажа кои сте вие! Вие сте невежествени хора!

– Значи, тук само ти си вежественият! – насмешливо каза една бабка с очи-ла със зелени стъклца. Тя просто си минаваше, но също се спря да погледа чо-века в тъй неуместната бяла роба.

– Аз съм Посветен! – високомерно ѝ отговори той. – При това Посветен от най-висша степен!

Бабката с насмешка погледна гордо вдигнатата глава на маскирания и каза тихо, но така, че онзи да я чуе:

– Бичето се мисли за хитро, щом стига с език под опашката си!

Тълпата от любопитни обаче бързо растеше, защото из площада мигом плъзна мълвата, че човекът в странните бели одежди е Посветен. Хората си предаваха тази вълнуваща новина един на друг и веднага всеки добавяше по нещичко от себе си.

– Явно е – каза някой, – че идва от Свещените Върхове.

– Погледнете! – подхвани друг. – Ами че от него излиза...сияние!

Чули това, хората се вглеждаха в пременения в бели одежди човек. Но никой не виждаше никакво сияние. Някои обаче много искаха да ги помислят за екстрасенси, виждащи неща, които другите не могат да видят. И затова възкликаха:

– Да! Каква прекрасна аура! От него струи сияние!

Невежеството на тълпата

– Значи вие сте Посветен? – развълнувано питаха човека в бялата роба всички прииждащи отвсякъде хора.

– Аз вече казах – отвръщаще "Посветеният".

– И сте дошли от Свещените Върхове?

– А, според вас, откъде мога да дойда?

Сред тълпата се разнесоха шумни гласове:

– Ето, най-после и в нашия град се появи Посветен! При това от много висо-ка степен!

– А вие... Учителю, набирате ли ученици? – с плаха надежда попита млада жена, промъкнала се напред. – Вземете ме! Умолявам ви – Ще ви взема! – рече човекът в бялата роба. – Всички, които пожелаят, ще взема!

Младата жена улови през гънките на бялата роба ръката на притежателя ѝ и трепетно я целуна.

– Учителю...

Тълпата от любопитни се развълнува и зашепна:

– Чухте ли?... Тази жена каза: "Учителю!" Самият Учител е посетил нашия град!

И ето че още една жена се наведе към ръката на человека в бялата роба, за да я целуне.

Човекът в бялата роба усещаше десетките възторжени очи. Чу и развлънуван шепот:

- Учителят не случайно носи бели панталони!
- И не случайно робата му е снежнобяла.
- Ето, това са те – божествените бели одежди!

Тщеславието на този, към когото бяха отправени тези възторжени думи, се раздуваше толкова бързо, че той тържествено вдигна ръце, за да се отдели от все по-нарастващата тълпа. Беше сигурен, че леката му бяла роба, издувана от вятъра, ще засили впечатлението за неговата необикновеност. И позна. Хората вече го гледаха като светец.

Той чувстваше как някои вече се стремят просто да се докоснат до него. Виждаше как тълпата приижда. Беше много развлънуван, защото тайната мечта на живота му започваше най-накрая да се сбъдва. Славата беше съвсем близо.

“Те сами... – въртеше се в разпалената му глава – те сами почувстваха най-накрая моята необикновеност! Те сами разпознаха в мен Учителя!”

Нито един истински Посветен никога няма да каже това на тълпата

И само бабката с очилата със зелени стъклца никак не беше съгласна с настроението на тълпата. И се опита да накара лековерните си съграждани да се засрамят.

– Да, никога не е имало такъв Посветен, който да крещи за това на пазара!

– Но това не ви е пазар! Това е градският площад! – суворо я смъмриха новоизлюпените почитатели на “Учителя”.

– Нашият площад е същински пазар! – не мирясваше бабката. – Никога истинските Посветени не са приемали за ученици, който им падне! А вие, ето вече и списъци съставяте. Ей, хора, опомните се! Оглупяхте ли? Пон скоро питка от котка ще дочакаш, отколкото мъдрост от такъв стар хитрец! Маскиран и безрамен!

Но срещу прозорливата старица веднага се нахвърлиха с оскърбителни викове. Тогава тя махна с ръка и си тръгна.

Венец на гроба на глупците

Виждайки как хората самоотвержено го защитават от дръзката старица, бялата роба с козя брадичка щеше буквально да се пръсне от гордост. И поведе тълпата след себе си, та някъде в парка да намери по-уютно местенце за първата си проповед.

Важно крачайки, той изведнъж най-неочаквано, пред очите на всички свои последователи, които не откъсваха омаяните си погледи от мъничкия му, скрит под кепето тил... изчезна!

Последователите му, като омагьосани, сякаш по команда вирнаха глави нагоре, опитвайки се да открият в небесната синева светия чудотворец. И продължавайки да се притискат един към друг, те един след друг също започнаха... да изчезват...

...Шлосерът, който този ден бе забравил да затвори канализационната шахта, получи строго мъррене от своя началник. А началникът на неговия началник лиши цялата шлосерска бригада от премия.

Кметът на града обаче изпълни своя гражданска дълг. От името на кметството той поръча голям венец за братската могила на няколкото десетки граждани, попаднали този ден незнайно как в такова голямо количество в една и съща злополучна шахта и потънали в подземната канализация.

Пътят на Посветените е пътят на Подвига

В книгата си “Гласът на Безмълвието” Елена Петровна Блаватска цитира редове от най-съкровените манускрипти на Древна Индия – Златните Правила, грави-рани върху стените на Храма на Знанието. Тези Правила и до ден днешен свято се спазват от всеки, който е посвещаван в тайните на Съкровеното Знание. Всеки ред от Правилата е неотменна част от живота на ученика на Учителя на Светлината, както дишането – от человека.

Търси пътя, но бъди чист в сърцето си преди да започнеш странстването си, о ученико! Преди да направиш първата стъпка, научи се да различаваш истинското от неистинското, преходното от вечно съществуващото.

Като всеки ученик на Учителя на Светлината, Елена Петровна се била научила на всичко онова, което строго трябва да спазва всеки посветен. Пътят, по който Учителят и ученикът вървят ръка за ръка, се нарича още Подвиг. Не тълеславие, не жаждя за слава и власт, не никаква глупост изпълват човешкото сърце по този път. Сърцето на подвижника самоотвержено служи на хората, то е изпълнено с мъдрост и състрадание. И докато човек не стане такъв, той по никакъв начин не можел да бъде ученик на Учителя, а следователно, и Посве-тен.

Ето няколко реда от Златните Правила:

Н. К. Рерих. Младежи-последователи.

**Нека душата ти се вслушва във всеки страдалчески вик...
Не допускай палещото слънце да изсуши макар и едничката сълза,
преди ти сам да я изтриеш от очите на скърбящия.
И нека всяка пареща човешка сълза стигне до дълбините на
сърцето ти и нека пребивава там; недей я изтрива, докато не изчезне
породилата я скръб.**

Онзи, който иска да живее само за себе си; онзи, който желае съвсем друго и който учи на друго – не може да бъде Посветен! И хората не трябва да бъдат лековерни.

ПЕСЕНТА ИДВА НА ПОМОЩ

Готов да обходи цялата
Земя

ова се случило в онези времена, когато на Земята още нямало нито самолети, нито влакове, дори автомобили и даже велосипеди. Всички тези транспортни средства за бързо придвижване са се появили в нашия цивилизован свят не чак толкова отдавна. Първата железопътна линия в Русия, например, е построена през 1837 година. Тя свързвала Петербург и Павловск и дължината ѝ била само 27 км. Горе-долу по това време се появили и влаковете в Европа и Америка. После те се появили и в Азия. Доста по-късно дошли самолетите...

А нали това, че планетата ни ще бъде опасана с “железни змии” (железни пътища) и по небето ще летят “железни птици” бе предсказал преди повече от 2 500 години Великият Учител Буда, живял в Индия.

Тук обаче ще стане дума не за влакове и самолети. За тях просто трябва да припомним, за да си представим колко трудно е било преди появата им човек да стигне от единия край на Земята до другия, ако е замислил такова пътешествие.

А един човек бе замислил тъкмо такова пътешествие – от единия край на Земята до другия.

Устременият

Този човек бил още съвсем млад, в добро здраве и с весел нрав, а сърцето му било чисто и свободно. Сърцето му било свободно в смисъл, че нямал задължения нито пред родители, нито пред деца, нито пред жена. Родителите му починали, когато бил още малък, а семейство младият човек така и не създад, дори годеница си нямал.

Този юноша имал мечта – да стигне до Учителя. Но всички му казвали:

– Това е много, много далеч.

А той весело се смеел:

– Цял живот е пред мен! Нима няма да ми стигне?

Увещавали го:

– Ще се наложи да преминеш през пустини и непроходими гори. Ще трябва да прекосяваш планини и морета. И по пътя си ще срещаш не само добри хора, но и зли, дори разбойници. И в плен може да попаднеш, и в робство. А може и да загинеш.

Той се съгласявал, но казвал:

– И у дома, докато поправяш покрива или го чистиш от снега, също може да паднеш и да се потрошиш, ако не бъдеш внимателен.

Предупреждавали го:

– В планините ще ти се налага да минаваш през ледници и мрак. И планинските духове не обичат някой да нахлува във владенията им.

Н. К. Ръорих. Дордже - безстрашният.

А той отговарял спокойно:

– От духовете не се боя, защото зло не им желая. И в техните владения аз ще бъда скромен гост. А колкото до студа и тъмнината, то от всички препятствия и трудности има голяма полза. Те са проверка за силата на нашия дух и го каляват. Чрез студ и лед, например, можеш да сковеш всичко лошо в себе си. Да го сковеш и да го изхвърлиш в мрака. Завинаги.

Казвали му:

– Но ти май не си способен на лошо. Незлоблив си и чист по сърце.

Той отговарял:

– Старая се да не върша зло. Но нали не съм светец!

**Че защо ти е да търсиш Учителя,
щом нищо не искаш от него?**

Един ден, виждайки, че младият мъж вече се стяга за път, хората го попитали:

– И какво ще искаш от Учителя?

Той си признал:

– Нищо.

Всички много се учудили и отначало помислили, че младежът се е поше-гувал. Пак го попитали, но получили същия напълно искрен отговор. Тогава хората започнали да кършат ръце и един през друг да говорят на странния юноша:

– Защо ти е тогава Учителят? Че как може да искаш да намериш Учителя, пък нищо да не искаш от него? И защо си се приготвил за такъв дълъг, тежък и опасен път? Защо ти е да рискуваш, щом нищо не искаш от този, заради когото си решил да преминеш от единния край на Земята до другия?

Юношата весело отвърнал: – Ама какво все ме нападате: ”Защо? Защо”? Аз просто искам да подаря на Учителя своята песен!

Като чули тези думи, всички изведнъж мълкнали. Никой не очаквал да чуе такова нещо. Затова и още по-учудено гледали младежа. И сега той им се струвал още по-странен.

“Дай, дай, дай!” Но честно ли е само да взимаш?

Хората доста дълго мълчали. А после започнали да се споглеждат, сякаш един друг се питали: ”Какво ли го е сполетяло момчето? Приготвил се е да измине такъв дълъг и опасен път накрай Земята и то защо? Само за да...изпее една песен? Явно, момчето не е с всичкия си”.

А юношата гледал с веселите си очи своите недоумяващи съседи и сам недоумявал: ”Какво им става, че са толкова объркани?”

– Защо ме гледате така? – попитал той. – Какво толкова казах? Всичко е много ясно!... Ето, например, когато в селото трябва да се построи къща на някого, нима отвсякъде не му се притичват на помощ?

– Притичват му се – отговорили му. – Сам човек няма толкова сили. Самичък дълго би строил къщата си. А когато всеки помага, току-виж след седмица той вече може да влезе в новия си дом! Но... Но какво общо има тук това?

– Общото е – отвърнал момъкът, – че и силите на Учителя не са безпредел-ни.

– Е, и какво от това? – недоумявали хората.

– Ами това, че той, както и всички хора, се изморява – казал младежът.

– А неговата работа не е като нашата. Той се труди от зори до мрак и цяла нощ, та чак до сутринта.

– Ясно е. Ще се измориш и още как! – съгласили се всички, но продължавали да недоумяват, не разбирайки за какво намеква младежът.

– А пък ние – рекъл той – знаем само да искаме я от Бог, я от Учителя. Само едно повтаряме: ”Дай, дай, дай!” Но честно ли е само да взимаш?

– И ти смяташ – попитали недоумяващите му събеседници, – че щом изпееш на Учителя своята песен, на него изведенъж ще му олекне?

– Не знам ще му олекне ли или не – признал си младежът, вдигайки рамене. – Бих направил всичко, за което Учителят ме помоли. Само че той няма да ме помоли. Тогава как мога да му помогна? Какво друго имам, освен песента?

Хората се размислили: "Какво пък, може и да е право момчето! Нали с песните ние не само си почиваме по-добре. С песни и работата ни спори."

– Е, Бог да ти помага! – доброжелателно казали те. – И каква песен си приготвил за Учителя?

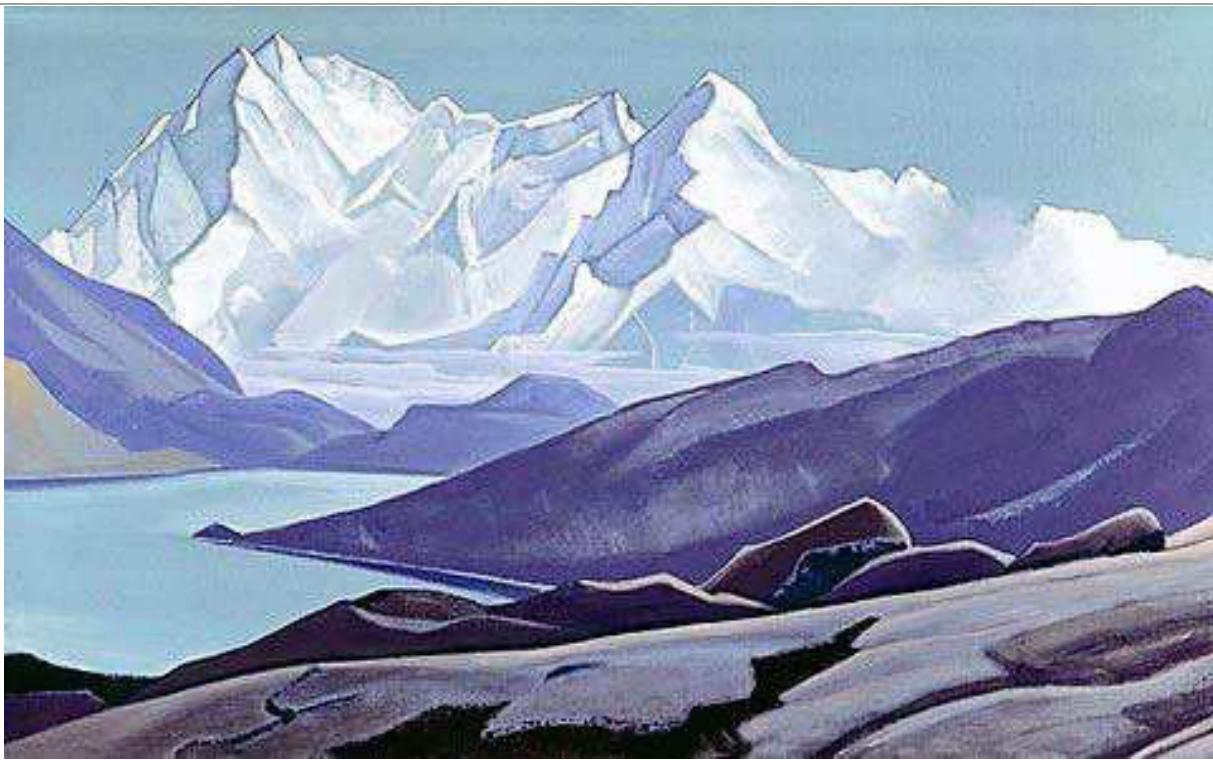
И юношата запял.

Песента на сърцето

Гласът му бил красив, но не силен. От такъв глас стените никога няма да се разтресат и от вибрациите му кристалните чаши няма да се спукат. Такъв глас лесно може да бъде заглушен дори от обичайния уличен шум. Сред природата такъв глас би се удавил в шума и на малък водопад. Пост slab бил и от птичето чуруликане в горичката. А в пазарната гюрултия такъв глас направо би се изгубил.

Но когато юношата запял, уличният шум бързо започнал да утихва и накрая, съвсем изчезнал. И птиците в горичката мигом замъркнали. И хората на пазара изведенъж престанали да се карат, да се пазарят, да ругаят и да одумват.

...Учителят от далечните Свещени Планини се заслушал в пространството. От другия край на Земята то му бе донесло звуците на непозната песен, която идела от самите дълбини на нечие непознато сърце.

Н. К. Ръорих. Свещените Хималаи.

Учителят притворил очи. С духовното си зрение той виждал как огнената сила на нечие чисто и предано сърце пулсира в заобикалящото го пространство в унисон с ритъма на собственото му сърце. Тази чиста огнена сила го обгръща-ла от глава до пети. Тя се вливала в умореното му от напрежение сърце и заменяла бремето с окриляща радост и отмора. Тя прониквала във всяка пора на неговото уморено тяло, възвръщайки предишната сила на всеки мускул.

Учителят мъчително се опитвал да си спомни кога за последен път е изпитвал подобна човешка грижа към себе си...

– А може би – помислил си той с благодарност, когато и последните звуци на песента стихнали, – може би някога този далечен приятел ще попее за мен още веднъж? Ще му бъда толкова благодарен!

ПОДВИГ

Учителят на живота

ХХ-ти век вече никой никъде не би видял Учителя да седи с часове неподвижно под свещеното дърво в състояние на медитация. Такова е времето, че никой вече не ще види Учителя да преминава с шепа ученици от селище на селище, учейки народа и изцелявайки страдашите от различни болести на душата и тялото.

Вече няма нужда от това. Така казват и самите Учители от Хималайското Бяло Братство.

Но такива времена е имало на Земята. И макар че твърде много неща оттогава са се променили, самоотверженото служение на Учителите на човечеството си остава неизменно.

За изминалите хилядолетия условията на живот на Земята са вече, разбира се, съвсем други. Но силите на Учителите, отдавани на човечеството, за да гради то живота си на Земята по законите на любовта и красотата, не само не са намалели, но са се увеличили.

Нашият разказ обаче е за онези далечни времена, когато Учителят заедно със своя верен ученик преминавали от селище на селище, от град на град и така обходили почти половината Земя.

И навсякъде Учителят предавал своите знания, необходими в ежедневния живот на всеки човек. И обяснявал къде е причината за човешките страдания, учейки хората не само да не постъпват жестоко и нечестно и да не вършат безобразия, но и да нямат злобни и користни мисли. Преданият му ученик също винаги бил готов да отговаря на най-различните им въпроси.

Учителят лекувал хората с полагане на ръце и ги учен да разпознават лековитите билки. И ученикът много му помагал в това. Учителят учен хората как да съхраняват хранителните продукти, за да не се развалят. Учен ги и на разни занаяти, а по-способните и с тънък усет за красивото ги учен да рисуват или да свирят и пеят. А ученикът му, който отлично бил усвоил много занаяти и изкуства, помагал на Учителя, работейки като занятчия и често пъти до изнемога.

За много хора Учителят на Светлината бил и Учител на Живота. Но никой никога не го бил чул нито веднъж да каже за себе си: "Аз съм вашият Учител, а вие сте мои ученици." Хората сами решили да се обръщат към него почтително, наричайки го "Учителю!"

Излъчванията на Учителя

Хората се стремели към Учителя като към извор с жива вода. Но не само за да научат нещо ново за законите на природата, да получат мъдър житетски съвет или утешение в мъката си. Може би те самите не разбирали защо дори когато няма за какво да го питат, им се искало просто да видят Учителя, да се докоснат до него или само да поседят наблизо.

В това толкова силно магнитно притегляне към Учителя имало голяма тайна. Тя била в невидимите излъчвания на Учителя.

И ако наред с физическото зрение у хората се бе пробудило и духовното зрение, те биха могли да видят излъчванията на Учителя, тоест аурата му. Аура – така мъдреците на Древна Индия наричали невидимите за окото излъчвания на човека, на животните, растенията, на всеки предмет.

Ако хората можеха да виждат със своето духовно зрение, те, гледайки Учителя, биха били потресени от едно наистина фантастично зрелище.

...Небесносиньото сияние обгръщало цялата фигура на Учителя. Това сияние имало форма на голям овал, а по краищата му пламтяла фина завеса, изтъкана от златни и пурпурни искри. Около главата на Учителя сияела златна нимба, ослепителна като слънце. А от темето и откъм раменете се изтръгвали, пронизвайки аурата, три мощни златни лъча, които разширявайки се конусообразно, потъвали в пространството.

За лицемерните, коварни, зли и подли хора всяко докосване до светлоносната аура на Учителя било извънредно болезнено. Злото в тях изведенъж започвало да изригва като истински малки вулканчета. И от това болезнено сътресение на целия организъм, на лицемерите и подлеците, на слугите на тъмните сили им идео да вият от болка. Присъствието на Учителя било непоносимо за тях.

Но за всички останали хора близостта до Учителя било възможност да дишат леко и приятно, тъй както след знайни дни е толкова приятно да поемаш свежия след бурята въздух.

На хората им се струвало – и това, колкото и странно да изглежда, било истина, – че дори всяка следа от нозете на Учителя прави земята благодатна и радостна.

А имало и нещо, в което вече никой не можел да ги разубеди – нали те го знаели много добре от личен опит! Всяко посещение на Учителя в дома им го прави по-светъл и носи мир и сговор. Скараниите близки хора с готовност се помирявали, извинявали се един на друг за причинените обиди и изпитвали удоволствие да се грижат един за друг и да си помагат във всичко. Съседите, които обичали да си поклюкарстват, изгубвали всякакъв интерес към клюката. А злоезичниците се изчерьвали и много от тях завинаги се отказвали от грубите думи. Дори плъховете изчезвали от хамбарите, когато Учителят пристъпвал прага на дома.

Приближавайки се до Учителя и попадайки в сферата на въздействие на мощната му аура, простодушните хора винаги чувствали прилив на бодрост и положителни промени в организма си, в настроението, в мислите си.

Могат да се крадат не само пари и вещи

А имало и такива хора, които идвали до скромното жилище на Учителя и се стараели само да го видят, дори когато той... спял!

Не, хората не влизали вътре. Пък и верният ученик и помощник на Учителя във всичките му дела за нищо на света не би ги пуснал в стаята, където Учителят спи. Но хората и не настоявали. Те просто се настанявали в двора и седели мълчаливо и много тихо, но винаги така, че дори с крайчеца на окото си... да виждат спящия на кушетката Учител. Това било възможно, тъй като климатът в тази страна бил много горещ и вратите на къщите никога не се затваряли, а вместо прозорци имало само отвори в стената.

По този начин Учителят винаги бил заобиколен от хората.

Тази сутрин, обаче, още щом забеляза, че Учителят се изправя с усилие, ученикът веднага разбра каква е работата и реши да прояви воля.

– Учителю – каза той, – още днес трябва да отидем в Планините. Без мярка отдавате енергията си. Аз ли трябва да ви казвам как може да свърши всичко това?

– Може би си прав – рече Учителят. – Силите ми наистина са на изчерпване. Дошло е май време да ги възстановя. Но аз съм лекар. И обещах утре да посетя един тежко болен. Хайде, ще го посетя и отиваме в Планините.

...Той полегна на плетената си кушетка, дори не вечеря. И в съня си чуваше как ученикът се опитва да изпрати нощните посетители, които вече се събираха в двора и тихо разговаряха.

– Ех вие, защо не оставите Учителя поне малко да си отдъхне? – шепнешком ги укоряваше ученикът. – Защо не допуснете, че силите на Учителя не са безкрайни?

– А че какво толкова правим? – също шепнешком му отговаряха учудено насьбралият се. – Дори с разговори не уморяваме Учителя. Просто тихо си се-дим.

– Че той от сутрин до вечер е с вас! Сигурно вече имате мазоли на очите! – гласът на ученика ставаше все по-строг. – Малко ли ви е през деня? Явно, не! Готови сте дори нощем да извлечате енергия от спящия Учител! Нямайте насита!

Явно обидени, хората казаха:

– Нищо не извлечаме! Енергията да не е златна жила?!

Но ученикът бе непреклонен:

– Колко пъти трябва да ви се казва, че хората могат да крадат от други хора не само вещи. Не само пари. Не само време!

Хората му отвърнаха:

– Защо ни осърбяваш? Никой от нас никога не е бил замесен в кражба! Просто, през деня бяхме на работа и не успяхме да видим Учителя. Нима не може поне през нощта да поседим тихичко в двора му и да го погледаме само?

Незнаещите мярка

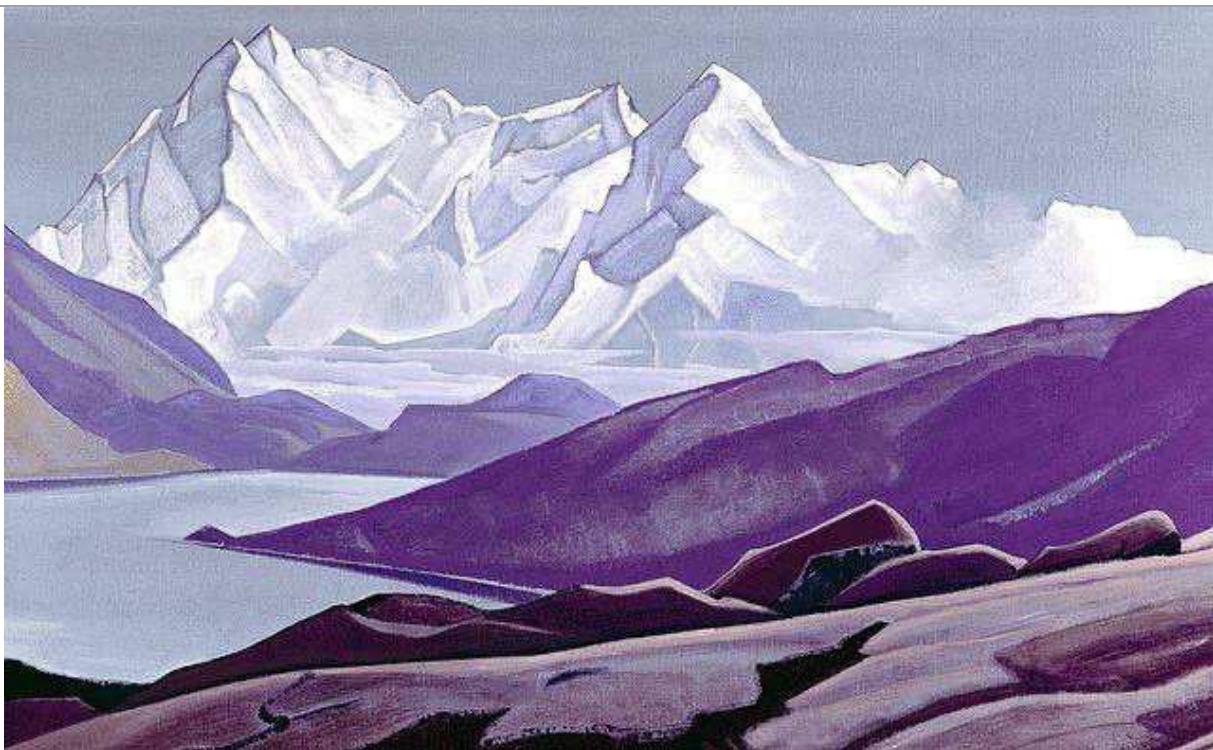
Но ученикът нямаше и намерение да се извинява. Беше непреклонен и продължаваше да укорява насьбралият се:

– Нима вече не съм ви казвал, че много хора крадат от другите хора не вещи и не пари. **Крадат жизнена енергия – жизнени сили!** Някой дори го прави постоянно и прекрасно разбира какво прави и че не трябва да прави **това**. Такъв човек обаче е абсолютно сигурен, че хората никога няма да го хванат. А и никой съд не осъждва за кражба на жизнени сили. Но много хора – ето, като вас, например, също крадат. Макар и да не подозират, че вършат **това**.

Хората слушаха и бяха много обидени. Но нямаха намерение да си тръгват..

– Колко пъти съм ви казвал – продължи да им обяснява ученикът, – че за да крадеш чуждите жизнени сили, не е нужно дори да общуваш с човека, от кого-то тайно крадеш!

– Може и да си ни казвал, но сме забравили – съгласиха се неканените нощ-ни гости. – Така че повтори още веднъж!

Н. К. Рьорих. Свещените Хималаи.

– Някои хора – каза ученикът – могат просто да гледат някого и след това да се почувстват ободрени и весели. А онзи човек усеща умора и отпадналост.

– Но защо става така? – го попитаха.

Ученикът въздъхна. Та нали съвсем наскоро им бе отговорил вече на този въпрос. Но хората незнайно защо бяха забравили. И той отново търпеливо обясни:

– Единият си тръгва ободрен, пълен със сили. А другият се чувства много уморен. И това е, защото първият тайно до насита е пил от чуждите жизнени сили. Както комарът или пиявицата, например, пият чуждата кръв. Но нали човекът не е комар-кръвопиец. И не е мъничка пиявица.

Хората се спогледаха. Бяха напълно убедени, че чуват това за пръв път. И искрено се взъмтиха от такова оскърбително и доста страшно сравнение.

– Да – съгласиха се те, – истината е, че си отиваме оттук бодри и пълни със сили. Но как може да казваш, че сме кръвопийци?!

Ученикът тежко въздъхна. Точно така се бе случило и първия път, когато им даде същия пример с кръвта, комара и пиявицата. И той отново повтори онова, което им бе казал и първия път:

– Не, не сте кръвопийци. И не се сърдете за сравнението с комара и пиявица-та. Дадох го само като пример. Нали всеки от вас знае, че когато губи кръв, той губи и жизнени сили.

Хората седяха, размишляваха, но нямаха и намерение да си тръгват. Те продължаваха да гледат спящия Учител и сега вече бяха убедени: това, което научиха днес, действително, е истинска кражба. Само че не се отнася за тях!

– Ставайте и се разотивайте по домовете! – уморено каза ученикът на неканените нощи гости, които така и не разбираха какво правят. – Учителят е безмерно щедър! Дори в съня си не желае да се защити от вашата жажда да пиете от неговата енергия. Но пък вие имайте малко съвест! И той е човек, а не Бог! И той е смъртен, както и вие! Дайте му да си почине поне в съня си!

Дори когато силите свършват

На сутринта ученикът забеляза, че Учителят вече с усилие става от леглото. А гледайки след него – когато Учителят вървеше по улицата, той установи, че гърбът му, винаги изпънат като стрела, видимо се е прегърбил, а стъпката му съвсем не е предишната – широка, лека и бърза.

Но хората дори не забелязваха състоянието на Учителя. Те радостно тичаха насреща му и всеки бързаше да каже нещо, да попита за нещо или просто да срещне с поглед Учителя, или просто да се докосне до ръката му или поне до дрехата му.

“Ето пак! – огорчено си мислеше ученикът и тежко въздъхна. – Учителят, както винаги се раздава от щедро по-щедро, свръх всяка мярка! А хората винаги взимат без всяка мярка. И в крайна сметка, всички Учители на Светлината, образно казано, биват сякаш изяддани от света. Защо хората са такива egoисти?!”

Вечерта, когато Учителят се върна вкъщи, той беше пребледнял, както се казва, като смъртник. Вече едва движеше краката си.

Ученикът реши да прояви твърдост:

– Учителю – каза той, – силите ви свършват. Трябва да идем в Планината незабавно! Всичко вече е готово за път.

– Добре. Утре ще идем – съгласи се Учителят. – Но сега, и то незабавно, тръгваме към съседното селище. Казаха ми, че там умира млада жена. Но кой знае, може би все още можем да ѝ помогнем.

Те вървяха по брега на малък поток. Изведнъж Учителят падна.

– Май се спънах в камък – каза той, опитвайки се да се изправи.

– Не – въздъхна ученикът и помогна на Учителя да се вдигне, – тук няма камъни. Само пясък. Просто силите ви напускат, Учителю. Трябва да свърнем встриани и да тръгнем към Планините. Там ще си възвърнете жизнената енергия, както е ставало и преди. И ободрен, отново ще се върнете при хората.

– Прав си – каза Учителят. – Така и ще направим... Да видим само ще можем ли да спасим тази жена... Вече наближаваме.

Вземи моя живот – и живей!

Подкрепян от ученика си, Учителят едва се придвижваше. Дишаше тежко и често спираше, за да си почине отслабващото му сърце.

Вървяха толкова бавно, че едва към полунощ се добраха до селището. Но дори накрая на силите си, Учителят все пак вярваше, че може да спаси жената.

Прекрачвайки прага на къщата, която им посочиха, Учителят събра последни сили и успя да влезе горе-долу уверено в стаята.

Срещайки очите на болната жена, той видя, че краят ѝ вече наистина наближава. Но когато застана по-близо, почувства, че може да я върне към живота.

– Ти ще живееш! – каза уверен Учителят. И изпрати на умиращата живителен лъч, в който бе вложил всичките си останали сили.

Но когато положи дланта си върху гърдите на болната, там, където биеше сърцето ѝ, Учителят усети, че сърцето на жената се съпротивлява и не приема неговата енергия. И той ласково каза на умиращата:

– Още си твърде млада. Целият живот е пред теб. Той ще бъде прекрасен, повярвай ми, защото ти си прекрасна. Не трябва да се отказваш от моята сила. Аз умея да я възстановявам. Вземи я! Само че побързай! Жената се усмихна лъчезарно и хващайки с две ръце ръката на Учителя, с усилие промълви:

– Не... Учителю... Няма да я взема!... Сега аз съм между двата свята... Затова ясно виждам, че този път вече няма да успеете да възвърнете своята жизнена сила. Няма да успеете, ако... Ако вие отново сте толкова щедър, както винаги. А аз – такъв egoист, каквито са повечето хора.

Жената здраво притисна ръката на Учителя към гърдите си.

– Този път, Учителю – каза тя, – просто няма да ви стигнат силите да стигне-те до Планините. Затова позволете ми да ви дам моята сила. Всичко, което е останало...

И Учителят не бе успял дори да отговори, когато сърцето на жената спря. Топлата ѝ обаче все още ръка не изпускаше ръката му. И той

чувстваше как от този обмен нейната радост преминава в него: живот – за живот. Учителят бе готов да отдаде своя. Но жената реши, че по-правилно ще бъде да отдаде на Учителя своя живот.

Н. К. Ръорих. Ункрада.

Кой е научил мъжете да вършат подвизи?

Учителят дълго седя в тържествено мълчание.

Изведнъж цялото пространство наоколо започна да се изпълва с най-нежни, неземни аромати.

Тишината в стаята бе необичайна. Такава тишина няма никъде на Земята. Това беше величествената и безпределна космическа пустота – без горе и до-лу...

Но това не беше пустота. Това беше неуловимото за обикновените уши дихание на висия свят, донесло в тази малка стаичка на Земята неземната тишина и надземните аромати.

Накрая Учителят стана и ниско се поклони на покойницата, а после излезе от къщата. Ученикът мълчаливо го следваше. Съпровождаше ги една тържествена тишина, която погълъща звука на стъпките им. Сякаш Учителят и ученикът стъпваха по въздуха...

До зазоряване Учителят и ученикът вървяха мълчаливо.

Ученикът забеляза, че щом напуснаха селището, Учителят вече можеше да върви без неговата помощ. И колкото по-здраво жизнената сила, подарена му от младата жена, се свързваше с неговата сила, толкова по-уверена ставаше стъпката му. Той вече спираше много рядко и почти не се задъхваше.

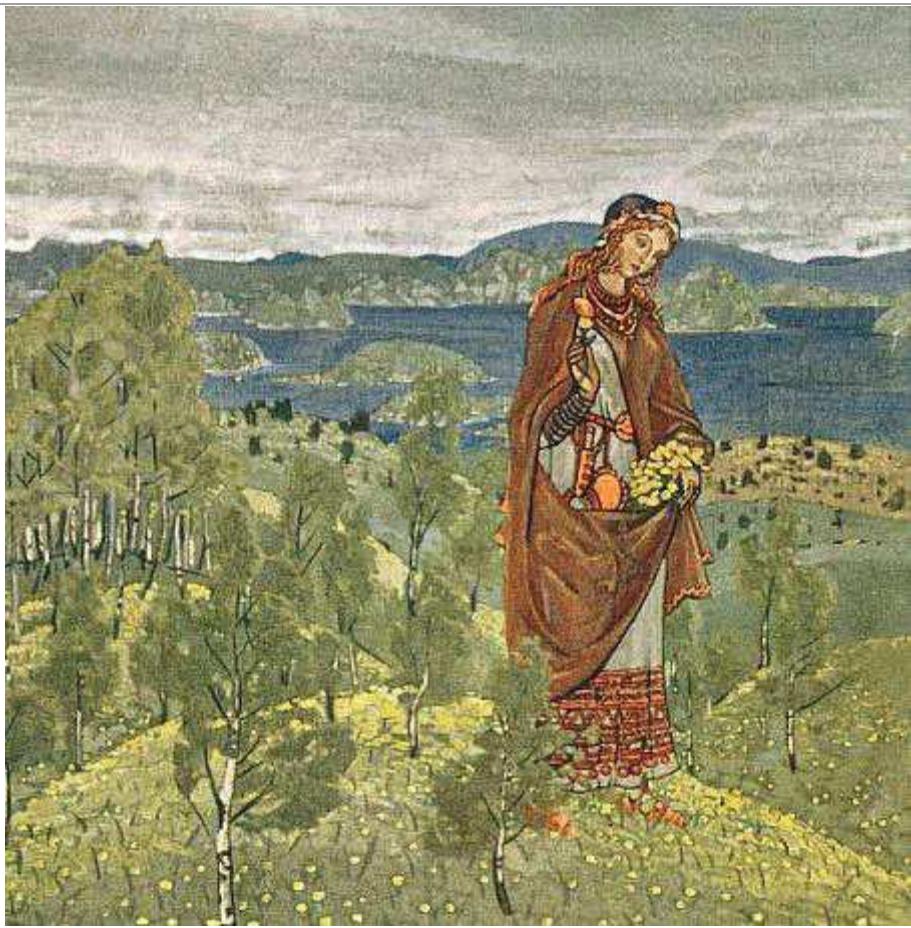
Когато в далечината се показваха Планините, ученикът най-сетне се осмели да наруши мълчанието.

– Учителю – каза той, – откакто излязохме от селището, през целия път си мисля защо всички духовни Учения са донасяни на човечеството винаги от Учители, сред които не е имало жени? Нима няма жени, достойни да бъдат Учители на човечеството?

– Нито един Учител на Светлината не би казал: "Няма такива" – отговори Учителят.

– Тогава защо всички Учители на човечеството са мъже? – попита ученикът. – Макар че аз знам, че сред учениците на Учителите има и жени.

– Работата е там – отговори Учителят, – че Жената е не просто източник на живот. По природа, по дух Жената е готова по-често, отколкото Мъжа да се принесе в жертва. И затова на духовното поприще Жената е избрала не пътя на Учителя, а пътя на Подвига. Тъкмо тя е научила Мъжът да върши истински подвизи. Тя го е вдъхновявала за подвизи. Тя го е благославяла за подвизи. И днес ние с теб станахме свидетели на това как тихо, незабележимо и самоотвержено в ежедневието Жената твори този велик Подвиг.

Н. К. Ръорих. Ункрада.

**Героите не се раждат герои.
Героите дълго се подготвят за подвиг,
сурово изпитвайки себе си в много животи**

Владиката на Шамбала – Глава на Великото Хималайско Бяло Братство – Учителят Мориа в книгите си “Надземното” (§ 64, 98) и “Братство” (§ 18) казва:

“Разбрал, че някой е достигнал до Нашата Обител благодарение на една единствена услуга, която е направил на Наш Брат, всеки ще си помисли, че той също е готов на такава услуга. Но забравя, че тази услуга е била само последният диамант в дългата огърлица от самоотвержени постъпки.”

“Хората смятат, че героичните действия се раждат внезапно и без продължителна подготовка, но на практика виждаме колко много мисли са се трупали преди да се оформи решението за самоотвержено действие.”

“По пътищата към Братството ни е нужна самоотверженост – условие, което мнозина ще сметнат за неизпълнимо. Те дори не си представят колко често хората проявяват това качество в обикновения живот.”

“Ние напрегнато следим къде ще блесне лъчът на самоотвержения подвиг.”

CONTENTS

ЗА ОГНЕНАТА ЙОГА

НАПИСАНО Е „ОГЪН”, А ОЗНАЧАВА	
“РАЗУМ”.....	9
ЧОВЕКЪТ И КОСМОСЪТ.....	9
ОТ КАКВО ЗАВИСИ ЩАСТИЕТО НА ЧОВЕЧЕСТВО?.....	10
КАК СЕ СТАВА ЧЛЕН НА ВЕЛИКОТО БЯЛО БРАТСТВО?.....	10
НАШИТЕ ВЕЛИКИ УЧИТЕЛИ	10
НОВИЯТ СВЯТ ЩЕ ЗАПОЧНЕ ОТ ИЗПЪЛНИЛите СЕ С РАДОСТ ДЕЦА	11
ХИМНЪТ НА СВЕТЛИНАТА, КОЙТО БЛАГОДАРЕНИЕ НА ПРАТЕНИК ОТ ДАЛЕЧЕН СВЯТ – ВЕСТИТЕЛ НА СВЕТЛИНАТА, – ЗАПЕЛИ ЗЕМНИТЕ ДЕЦА	11
НЯМА НИТО ЕДНА ЛЪЖЛИВА ЛЕГЕНДА!.....	12
КОЙ Е РАЗКАЗАЛ ЛЕГЕНДАТА, КОЯТО	
ПРОЧЕТОХМЕ? И КОЙ Я Е ПРЕДАЛ НА ХОРАТА?.....	13
КАК Е ВЪЗМОЖНО ДА СЕ СЛУЧИ ВСИЧКО ТОВА?!.....	18
СЪРЦЕТО НА МОМИЧЕНЦЕТО ГО ПОЗНА -	26
СЛУЖИТЕЛ НА КРАСОТАТА.....	28
„...ВИЕ САМ МОЖЕТЕ ДА СИ НАПРАВИТЕ ИЗВОДИТЕ”.	30

ВЕСТИТЕЛИТЕ НА СВЕТЛИНАТА

ПЛАНЕТАТА ЦВЕТЕ	35
ЗОВЪТ НА ПЛАНИНИТЕ	41
БЪРЗАЩИЯТ.....	49
НЯМА ЛЪЖЛИВИ ЛЕГЕНДИ	

ИЛИ ЗА ТАЙСТВЕНИТЕ ПОДЗЕМИЯ НА АСГАРТА	57
МОЛИТВАТА	66
ТРУД + ЛЮБОВ = КРАСОТА	68
УЧИТЕЛЯТ НИКОГА НЯМА ДА КАЖЕ:	
“ОКАЖИ МИ ВНИМАНИЕ” ”.....	73
ИЗКУШЕНИЕТО	81
АКО ВСЕ ОЩЕ НЯМА УСТРЕМ.....	86
ДВОЙКА ЗА МЕЧТАТА	91
“ПРИЯТЕЛЮ, НЕ ПОРАЖДАЙ ЗЕМЕТРЕСЕНИЯ”	97
ПРЕОДОЛЯВАНЕ НА СЕБЕ СИ!.....	106
НЕЗАБЕЛЯЗАНОТО ИЗПИТАНИЕ.....	110
ГРАДИНАРЯТ	120
ПРОБУЖДАНЕТО НА СЪРЦЕТО	129
СЪРЦЕТО НЕ МОЖЕШ ДА ИЗЛЪЖЕШ	140
С КАКЪВ ГЛАС ГОВОРИ	
НЕЗРИМИЯТ УЧИТЕЛ	146
ПРОСВЕТЛЕНИЕТО	152
ЗА БУЦАТА КАЛ, ХВЪРЛЕНА СРЕЩУ УЧИТЕЛЯ	160
ЗА ДВЕ СРЕЩИ С УЧИТЕЛЯ.....	164
ЗАЩИТИ!	169
НЕГОТОВИЯТ	178
ТРОХИТЕ НА ЛЮБОВТА	186
ПЪТЯТ, НА КОЙТО ХОРАТА НЕ СЕ РАЗЛИЧАВАТ ПО ВЪЗРАСТ	189
НЕ ЩЕ УСТОИ ГРАДЪТ	
БЕЗ ПРАВЕДНИК	197
Първа част СЪСТРАДАНИЕТО	197
Част втора И БЕШЕ ДЕН, И БЕШЕ НОЩ...	208
В ТЪРСЕНЕ НА УЧИТЕЛЯ	217
КОГАТО И УМ НЯМА, И ОЧИТЕ ДОРИ ОГЛУПЯВАТ	223
ПЕСЕНТА ИДВА НА ПОМОЩ	230
ПОДВИГ	236